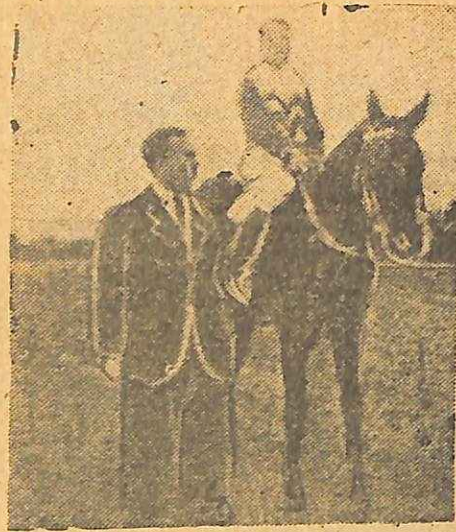

ΡΕΒΥΛ

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡΙΘ 654

Η Μαίρη, το άραιο άλογο του κ. Α. Ζαμπέκη, που κέρδισε το Έπαθλον Υπερίδου.

ΝΑ ΚΑΤΕΒΟΥΜΕ λοιπόν και στο Δέλτα, εκεί που τα λογικά όντα γίνονται υποχέλια των αλόγων;

«Ας γίνω κι' αυτό!»
Δεν θα πάρουμε όμως παραπάνω από ένα φτωχό πενηντάχρονο στην τσέπη μας διότι ο Ιππόδρομος είναι μέγας εκμαυλιστής και γόγης και ενδέχεται να μας πιάσει ενθουσιασμός και ν' αρχίσουμε να παίζουμε κι' έμεις όποτε φυσική συνέπεια της... ασυνέτου αυτής πράξεώς μας θα είναι ότι θ' αναγκασθούμε να επανέλθουμε οίκοι πεζοπορούντες... αποστολικάς...

«Έτσι λοιπόν, δεν θα πάρουμε μαζί μας παρά μόνον το είσιτήριό μας και τα παύλα μας...»

«Ας υποθέσουμε ότι πάμε να δούμε κυριακήν έξοχον, επιθεώρησιν, κάτι τέτοιο τέλος πάντων αφού ο ιππόδρομος είναι γλυάντι και θέαμα τρικυβερτο από τα πιο ιδιότυπα...»

Μέσα στ' αυτοκίνητο ακόμη που θα τας μεταφέρει εκεί κάτω ή «αυτοκίνητο» του ιπποδρόμου κυριαρχεί... Οι παίκται είναι συσσωρευμένοι έμβριθως πάνω στα προγνωστικά τους, απαρράλλατοι σαν τούτες... επιτελείς που μελετούν τους επιτελικούς χάρτες προ της μάχης...

Που και που θα ρωτήση κανένας των γνωστών του:

— «Έχεις τίποτα;

— Κάτι! άπαντά ο άλλος άορίστος και σκύβει και του λέει τό... μυστικό.

— Κέρσοφ επί Μυτιλήνης...

— Αλήθεια;

— Ναι ο Γιωργάκης ο Μπαλωμένος... Αυτό είναι! Ο άλλος πείθεται πράγματι ότι ο αναβάτης Γ. Μπαλωμένος «είπε» στον φίλο του ότι το Κέρσοφ επί Μυτιλήνης θα δώσει λεφτά. Πείθεται και... ιαίεται, διότι είνε βέβαιον ότι ο Κέρσοφ και η Μυτιλήνη — τα άλογα δηλαδή που φέρουν τα όνοματά αυτά—θα βρουν... πάτος και τα λεφτά του φίλου θά... έβανεμισθούν...

— — —

«Απ' την ώρα που το αυτοκίνητο αεζοστώνει, η νευρική της κυριαρχεί...» Οι λοιποί τρέχουν λαχανιασμένοι στα γκισέ της είσοδου για να μπουν μία ώρα αρχύτερα.

Τὰ ρεπορτάζ της «Έβδομάδος»

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ

Λογικά όντα και.. άλογα

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗ ΤΕΥΣΙΣ. — Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. — ΕΙΚΩΝ ΟΜΑΔΙ ΚΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ. — Ο ΤΖΙΡΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. — ΤΙ ΛΕ ΓΕΙ ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ... ΝΕΥΡΙΚΟΣ. — ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΤΑ... ΑΛΟΓΑ ΚΑΙ ΤΙ ΟΙ... ΠΑ ΙΚΤΑΙ.

— Βγήκαν φίλε; Βγήκαν;

Αυτό το «βγήκαν» πρωτορωτούν έλαιο. «Αν βγήκαν δηλαδή απ' τους σταύλους τα άλογα που θα τρέξουν...»

Κι' αν βγήκαν, ο παίκτης του ιπποδρόμου... αφηνιάζει!

— Γεια σου ρέ Γκάγκο λεδέντη!

«Αδιάφορον τώρα αν ο Γκάγκο ο λεδέντης είναι ένα καχεκτικό ψωράλογο... Ο παίκτης «έξερει» ότι θάρρη γκ ανιάν. Το έχει παίξει άρρωτος και τό... χειροκροτεί...»

Θέλετε να παρακολουθήσουμε μαζί μία κούρσα;

— Ίδου τό... καταπληκτικόν θέαμα!

Τα άλογα έχουν παραταχθί στην σειρά πίσω απ' την άφειτηρία...

«Ένας δολιχός κόσμος που δίνει την εντύπωσιν πλήθους... παρακρουστικών, έχει έστραμμένα τα μάτια προς τα άλογα...»

Τό πλήθος κινείται, χειρονομεί, νευριάζει, αλλά δεν όμιλει, κρατά και την άνάσα του άκονη.

Περιμένει ν' άναβή ή σημαία, ν' άκουσθή το κουδούνι της εκκινήσεως και να φύγουν τα άλογα, για να ξεσπάση την θρόνη του...

Ομαδική παραφροσύνη; Πυρετός; Παραληρημα; Κάτι απ' όλα, και όλα μαζί. Ο ένας θρίζει το τάδε άλογο, ή διπλανός τον παρακινεί, ή τρίτος θλαστημά, ή τέταρτος... αίσιοδοξεί ποδοκροτών και χειροκροτών μαζί και όλοι έμμο δίνουν την εντύπωσιν... σεληνιασμένων ή ανθρόπων που προσεδλήθησαν αιφνιώς από... άμολ!

Οι μισοί είναι ευχαριστημένοι, οι άλλοι μισοί έξαλλοι...

Και σās γεννάται λοιπόν ή ερώτησις:

— Μή τα τεταπόδα λοιπόν ή τα δίποδα είναι τά... άλογα;

— — —

«Από δω και κάτω πρέπει και κάποιον να... ψαρέψουμε για να μάθουμε και ότι δεν φαίνεται με τα μάτια... Νά πιάσουμε λοιπόν πρώτα-πρώτα έναν υπάλληλο του ιπποδρόμου:

Τόν κ. Αριστέδη Νάκο...

— Πόσοι υπολογίζετε ότι παίζουν σε κάθε ιπποδρομική ημέρα;

— Μή εξαστάνει κι' απ' τον καιρό κι' από τα έπαθλα. Πάντως μέσος όρος είνε τρείς με τοίσημισ χιλιάδες παίκται.

— Και άφίνουν;

— Πάλι κατά μέσον όσον γαμίνον και κερδισμένοι μαζί από 250—300 ή και 400 δουλιές.

— Δηλαδή τό εκατομμύριο;

— Βέβαια!

— Πήτε μας τό μυστικό του ιπποδρόμου...

μου...

— Μυστικό δεν υπάρχει... τά μυστικά είναι για τον παίκτη ζήμια... «Όλα τα άλογα έχουν πόδια κι' όλα μπορούν να κερδίσουν.

Πάντως υπάρχει ένα χρήσιμο μυστικό... ή άποφυγή του... «Αν και έδω που τά λέμε, υπάρχουν και «τύποι» που ζούν απ' τον ιππόδρομο, παίζουν άνέκαθεν και κάποτε πιάζουν στοιχήματα με μεγάλα ποσά. Άκόμη είναι και οι τύποι που μπερδεύονται άνάμεσα στους παίκτας και χάνουν θραύσι... Διαλέγουν ώρισμένους άδαις και τους πλεονίζουν: «Θα σοδ πω εγώ αλλά αν πάρης θέλω τή μίτζα μου...».

«Έτσι θα πουν σε σās άλλο άλογο, στον άλλον. Άλλο και κάποιος θέδαια από όλους τους άφελείς θα συμβή να πάρη, για να εισπράξη ή «γνώστης» τήν μίτζα του...»

— Για τά προγνωστικά τί έχετε να μάς πητε; ρωτώ κάποιον άλλον «είδικόν».

— «Ότι όλα είναι άνόητα... Τά άλογα έχουν κι' αυτά τά χέφια τους...»

— «Όστε;

— «Όστε μήν παίζετε...»

— — —

«Εν τώ μεταξύ ή κούρσα έχει τελειώσει, το πανδαιμόνιον έχει κοπάσει έλαφρώς... Ονεира έχρημισθήκαν και φέβοι διελύθησαν...»

«Αρχίζει ή εισπραξις των κερδών και ξανά το ίδιο τροπάριο... προγνωστικά... μυστικότης, διαβούλια, συσκέψεις και μενάλες αποφάσεις για την έπόμενη κούρσα...»

— — —

«Όρισμένως ο παίκτης του ιπποδρόμου δεν είναι... καλά!... Σίγουρα θα γίνη, αν δεν είναι, νευρικός, θα γίνη απότομος, ήδριστής και μεγαγχολικός... Αυτό δέ το τελευταίο δεν τό γλυτώνει επ' ούδενι λόγω διότι δεν είναι και μικρό πράγμα να κατεβήνης στον ιππόδρομο με φορά εκατοντάδραγμα ή και γιλιόδραγμα.

Πολλές φορές και νά... έπαιτης διά την επάνοδόν σου εις Αθήνας εν και υόνον... λίτον ταλληράκι!

Νευριάζει, λοιπόν, κουράζεται, και σοφταίε το θράδυ ή δυστυχής συμβία σου ή τά ταλαιπώρα... παράγωγά σου που σε ρωτούν:

— Τί μάς έφελεις;

— Τίποτα. Σάμπως άφισαν τά άλογα τίποτα;

Και ύστερα λένε ότι τά άλογα τρώνε... λα... σανό. Ή έμματα: τά άλογα τρώουν τό... πτά και οι παίκται του ιπποδρόμου τρών!

— — —

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΚΑΥΜΕΝΗ Αννούλα...

Εκείνο τό θράδυ ή δουλειά δεν είχε πιά τελειωμό. Η Αννούλα έρραβε, έρραβε. Τά δάχτυλά της κόντεσαν να στάζουν αίμα από τό πηγαινέλα της θελόνας. Μά ή δουλειά δεν τελείωνε.

Ούτε και δεχόταν άναβολή. Το νυφικό της «δεσποινίδος Ρίτσας» έπρεπε να είναι έτοιμο τό ίδιο θράδυ για να μπορέση να κανή τό άλλο πρωί την τελευταία πρόβα. Την μεθεπομένη θα γινόντουσαν οι γάμοι. Και τί γάμοι! Τί ύπουργοί, τί πρέσβεις, τί στρατηγοί! Όλη ή άφρόκρεμα της Αθήνας θα ήγγαινε να συγαρη τό καινούργιο ζευγάρι και να το εχρήθη κάθε εύτυχία.

Νά γιά τό λόγο ή Αννούλα έρραβε, έρραβε χωρίς τελειωμό εκείνο τό θράδυ.

— Νυχτέρι, ξευχτέρι, θα ξημερώσουμε, θα μεσημεριάσουμε, αδιάφορη! Τό νυφικό πρέπει να τελειώσει.

«Έτσι της είχε ειπή ή προϊσταμένη της, ή Μαντάμ Λουσί. Και ή Αννούλα ήξερε πολύ καλά πως όταν έλεγε ή Μαντάμ «πρέπει...» τό πράγμα δεν έπαυε καμμία συζήτηση.

«Έρραβε λοιπόν ή Αννούλα και συλλογιόταν. Συλλογιόταν την αύριανή νύφη που την γνώριζε τουλάχιστον τόσο καλά όσο γνώριζε και τον ίδιο τον έαυτό της.

«Γιά φαντάσου! Έλεγε μέσα της. Η Ρίτσα! Ποιος θα τόλεγε ποτέ. Μεγάλη κυρία, πλούτη, τίμες».

Τρία δολέκτρα χρόνια δουλεύει κι' ή Ρίτσα στο ίδιο μοδιστράδικο της Μαντάμ Λουσί. Κι' όλοι την είχαν από γύπο κι' από θρόντο, Ανίκανη για δουλειά, τεμπέλα, έλαφρόμυαλη, άνειρευόταν απ' τό πρωί ως τό θράδυ γλέντια, μεγάλη ζωή, αυτοκίνητα, καμπαρέ και όλα τά σγαικά. Ός που μία μέρα θαρρεστής, παράτησε και την μοδιστρωσύνη και τις θελόνας και την γρήνια της Μαντάμ, αποφασισμένη να κανή μονάχη της την ζωή της.

Και τί δεν της ψάλλανε τότε τά άλλα τά κορίτσια. Κάθε φορά που δεν είχανε για τί άλλο να κουβεντιάσουνε, πιάνανε την δόλια την Ρίτσα και την ξετινάζανε από όλες τις πάντες. «Η μία τήν είχε ιδή χαμμένη «πέντρι τόν άφάλο», με τό φόρεμα «διό πιθαμές πάνω από τό γόνατο, «κάλτσα άράγνη», αντύσιμ ντερινέ-κρι, γώρια τά δαχτυλίδια και τά θραχιόλια που κουβαλούσε άπάνω της.

— «Από που θγαίνουν αυτά σās παρακάλα;

Μιά άλλη την είχε ιδή μέσα σ' ένα άνοιχτό αυτοκίνητο, άνάμεσα σε δυο κομψοδέμενους νέους, που την είχαν άγκαλιάσει, ή ένας από την μία μεριά κι' ο άλλος από την άλλη. Και ή Ρίτσα γελοόσε τόσο δυνατά ώστε στεκόταν οι διαβάτες στον δρόμο και την κυττούσανε. Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς κουνούσανε τό κεφάλι τους λένοντας: «Τήν ξετοίπωτη! Δεν μπαίνει τουλάχιστον

σε κλειστό αυτοκίνητο; Έχει ανάγκη ο άλλος κόσμος να έλέη τις ντροπές της»;

Και τό κουτοσμπολιό έδινε κι' έπαιρνε στην ράχη της Ρίτσας, «Όλα τά κορίτσια είχανε συμφωνήσει ότι είχε πάρει πιά την κάτω βόλτα και ότι θάταν ντροπή και να την χαίρεταν ακόμη στο δρόμο.

— Σās έφαγε ή ζήλεια, έλεγε ή Δήμητρα, μία από τις κοπέλλες της Μαντάμ Λουσί.

— Μαρέ! Χαρά στο πρέμμα που θα ζηλέψουμε, άπαντούσε ή Αννούλα. Φτάνει ν' αποφασίση κανείς να πάρη την κάτω βόλτα, σαν την Ρίτσα, και όλα τά άλλα έρχονται μονάχα τους.

Μά ή Ρίτσα, αντί να πάρη την κάτω βόλτα, πήρε την άπάνω—άπάνω. Τσακπία καθώς ήτανε, νοστιμούλα και με λαχταριστό κορμί, κατάφερε να μπλέξη κάποιον νέον από καλό σπιτί, με πρώτης τάξεως θέσι κι' άκόμα πιο πρώτης τάξεως περιουσία και αύριο θα γινόταν γυναίκα του.

«Έρραβε, έρραβε ή Αννούλα για να τελειώσει στην ώρα τό νυφικό της «δεσποινίδος Ρίτσας», έρραβε και συλλογιόταν και ώμολογούσε δειλά—δειλά στον έαυτό της ότι ζήλευε. Και πως να μη ζηλέψη; Η Ρίτσα γλύτωνε πιά μία για πάντα από την καθημερινή άγωνία. Αύριο θα γινόταν μεγάλη κυρία, θα είχε πλούτη, υπρέτριες, αυτοκίνητα κι' αν έβαζε και λιγάκι μυαλό, να συμμαζευτή, θα μπορούσε να είναι εύτυχισμένη για όλη της την ζωή. Πως να μη την ζηλέψη;

— — —

Τά μάτια της Αννούλας κόντεαν να κλείσουν πιά από την κόυραση. Δεν άπόμειναν παρά λίγες θελονιές άκόμα. Άλλά οι λίγες αυτές θελονιές της φαινότουσαν σαν δουλειά μιας έβδομάδας. «Έγειρε λίγο τό κεφάλι της άπάνω στο κάτασπρο νυφικό και τά μάτια της πέσανε στον μεγάλο καθρέφτη που έρισκόταν άπέναντί της.

— Τί όμορφη που θα ήμουν νυφούλα! συλλογιόσθηκε.

Και ύστερα, άφίνοντας έναν άλαφρό άναστεναγμό, ψιθύρισε για τον έαυτό της.

— — —

— «Ε, τί γίνεται; Έτοιμο; άκούστηκε ή φωνή της Μαντάμ Λουσί.

— Έτοιμο! άπάντησε ή Αννούλα

θαριστημένα. Τελείωσε. Άλλά κοντεύω να τελειώσω κι' έγώ.

— «Ε! Αύριο θα μπορέσης να κοιμηθής όσο θέλεις, να ξεκουραστής. Και μην ξεχνάς ότι όλο και θα θγή ή κόπος σου. Άν θέλεις, μάλιστα, πήγαίνε μονάχη σου τό μεσημέρι ως την «δεσποινίδα Ρίτσα» να της κάνης την τελευταία πρόβα. Που ξέρεις; Μπορεί να θγή κανένα γενναίο πουρμπουάρ.

«Η Αννούλα άνοιξε τά νυσταγμένα της μάτια και κύταξε παράξενά την Μαντάμ. Σοβαρά μιλούσε; Νά

Το πνεῦμα τῆς στιγμῆς

ΑΠΟΡΙΑ

Στὸ δρόμο:
ΕΚΕΙΝΗ.— Κύριε εἶναι μισή ὥρα
πὺλ ἔρχεσθε ἀπὸ πίσω μου. Ἀπορῶ
γιά τὴν ἐπιμονή σας...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κι' ἐγὼ ἀπορῶ... τώ-
ρα πὺλ σὰς εἶδα στὸ πρόσωπο!

ΠΕΝΘΕΡΑΙ

Ο ΕΝΑΣ.— Ἡ πεθερά μου εἶναι
ἄγγελος!
Ο ΑΛΛΟΣ.— Ἡ δική μου, δυστυ-
χῶς... ζῇ ἀκόμη!

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ἐνας νεαρὸς ποιητὴς ἐξέδωσε
μιά ποιητικὴ συλλογὴ του. Κάποιος
ῥωτᾷ:

— Ἐ, πὺλ πάει τὸ βιβλίο; Που-
λιέται;

— Πουλιέται, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μ' ἕ-
να γλυκόπικρο μειδίαμα, Ἀλλὰ δὲν
ἔχω ἀν... ἀγοράζεται.

ΦΙΛΕΣ

Η ΜΙΑ.— Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς
μου διακρίνει παντοῦ ὅτι θὰ παντρε-
τῇ τὸ ὠραιότατο κορίτσι τῆς Ἀθή-
νας...

Η ΑΛΛΗ.— Τὸν παλιάνθρωπο!
Ἀφοῦ εἶναι μαζί σου ἀρραβωνια-
σμένος τόσον καιρό!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ἐβαλα τὸ ἀριστερὸ
χέρι τῆς κυρίας σας στὸν γύφο.
Πρέπει νὰ τὸ κρατήσῃ ἀκίνητο
λίγον καιρό...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (πὺλ ὑφίσταται
ἀρκετὰ συχνὰ καταχειρισμούς ἀ-
πὸ τὸ ἕτερον ἡμισυ του). — Δὲν
θὰ ἦταν δυνατόν, γιαντρε, νὰ θά-
λετε στὸ γύφο καὶ τὸ δεξιό της;

ΜΥΣΤΙΚΟ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τί μὲ φωνάζεις
διαρκῶς θάλακα; Γιά νὰ τ' ἀκού-
σῃ ὁλος ὁ κόσμος;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ὡ, μὲ συγχα-
ρεῖς! Δὲν φανταζόμουν πὺλ τῶ-
χες μυστικό...

ΚΑΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑ-
ΚΩΝ στὸν νεοεισερχόμενον κα-
τάδικο: «Κάθε Πέμπτη, θὰ μπο-
ροῦνε νὰ σ' ἐπισκέπτονται οἱ
συγγενεῖς σου...»

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ: Περιττὸν
κύριε διευθυντά. Εἶναι ὅλοι ἐδῶ...

ΚΙΝΔΥΝΟΣ Ν' ΑΝΑΚΑΤΩΘΟΥΝ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Παίρνετε αὐτὴ
τὴ σκόνη γιά τὸν πονοκέφαλο,
αὐτὸ τὸ χάπι γιά τὸ σηκότι σας
κι' αὐτὲς τίς σταγόνες γιά τὰ νε-
φρά σας...

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.— Δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ καταπιῶ κανέναν ὀδη-
γό, γιά νὰ κατηυθύνῃ τὰ διάφο-
ρα νιάταικά στὸ ὑπεριστόν τους;

Τὸ πασχαλινὸ φύλλο τῆς 'Εβδομάδος,

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

Μὲ τῶς τῆς σελίδας, πλοῦτον
ὕλης καὶ εἰκονογραφήσεως.

Τὸ παραμῦδι μας

Ἔτσι ἀρχινᾷ τὸ παραμῦδι,
Πὺλ λέγαμε ἕναν καιρό:
«Κάποτε ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι,
Μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὸν ἐρχομό.

Θὲ νᾶρχωνται τὰ χελιδόνια
Νὰ χτίσουν στίς σκεπὲς φωλῆς,
Μὲς στὸ τραγοῦδι τους νὰ φέρου
Τῶν περασμένων τίς χαρὲς».

Ὡ, μὴν τὸ λὲς τὸ παραμῦδι,
Πὺλ λέγαμε ἕναν καιρό!
Γώρα στὸ ἴδιο σπίτι
Τὸ σκοτεινὸ.

Τρεμοπετοῦν οἱ νυχτερίδες
Σὰν τίς ἐλπίδες,
Καὶ κουκουβάγιες στίς σκεπὲς
Ὡ, μὴν τὸ λὲς! — ἔχουν φωλῆς

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Προαισθή- ματα γυπῶν

Ἀπὸ ἄρθρον τῆς γνωστῆς δημοσι-
ογράφου καὶ περιηγητρίας Ροζίτας
Φόρμης, τὸ τελευταῖον «Δελτίον Ψυ-
χικῶν Ἑρευνῶν» ἀποσπᾷ τὴν κάτω-
θι περικοπὴν, ἀφορῶσαν τὰ προαι-
σθήματα τῶν σαρκωδῶν γυπῶν ὅ-
τινες ὡς γνωστὸν τρέφονται ἀπὸ
θνησιμαία!

«Ἔμενα εἰς τὸ ράντισο (ἀγροικί-
αν) ἑνὸς Βραζιλιανοῦ κτηνοτροφεί-
ου, ὅπου οἱ γῦπες συνήθιζαν νὰ
κουρνιάζου ἐἰς τοὺς ξηροὺς κλά-
δους ἑνὸς δένδρου κτυπημένου ἀπὸ
κεραυνόν. Καὶ ἦσαν τόσοι πολυά-
ριθμοι ἐπάνω του, ὥστε ἐμοιαζαν
σὰν πυκνὸν μαῦρον φύλλωμα.

«Ὅταν ἐπλησιάζατε, ἐδλέπατε τὸ
καμπουριασμένο παράξενο μαῦρο
σῶμα των, φαινομενικῶς χωρὶς λαι-
μόν, διότι τὸ γυμνὸν φιδίσιο κεφάλι
των μένει χωμένο ἐἰς τοὺς φτερω-
τούς των ὤμους. Ἐκεῖ κοντὰ ἦτο καὶ
ἡ μάνδρα τῶν νοίρων, καὶ ἐπειδὴ
τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε πᾶσι κάποια ἐ-
πιζωτία καὶ ἐφοφοῦσαν ἐἰς ἀσυνήθη
ἀριθμόν, οἱ γῦπες ἐφαίνοντο παχεῖς
καὶ εὐχαριστημένοι.

«Ἐνα ἀπόγευμα ἐπῆγα ἐἰς τὴν
μάνδρα νὰ ἰδῶ τὸν μεγάλον κάπρον,
μὲ τὸν ὅποιον εἴμεθα σχεδὸν φίλοι,
καὶ ὅστις δὲν εἴδεινε κανέναν σημεῖον
ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φοβῆται.

«Ἀλλὰ οἱ γῦπες φαίνεται ὅτι εἴ-
χαν ἄλλην γνώμη. Μάλιστα ἀνυπο-
μονοῦσαν καὶ μισή δωδεκάς ἦσαν
καθισμένοι ἀκίνητοι ἐπάνω ἐἰς τὴν
φραν».

«Ὁ κάπρος, ὅστις δὲν ἦτο διόλου
ἄρρωστος, εἶχε τὰ νῶτα ἐἰς τὴν γω-
νία τῆς μάνδρας καὶ τοὺς ἐκύτταζε
ἀνγρια μὲ τὰ μικρὰ πονηρά του
μάτια.

«Ὅτε τὸ ζῶον, πὺλ εἶχα ἐν
τούτοις τὸ συναίσθημα ὅτι ἦτο
καταδικασμένος ἐἰς θάνατον ἀνευ
αἰτίας, οὔτε οἱ γῦπες πὺλ ἐτοιμά-
ζοντο διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του, ἐδῶ-
σαν τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν ἐἰς
ἐμέ.

«Ἐδιώξαμε τὰ ὄρνεα μὲ ἕνα
κοντάρι, ἀλλὰ ξαναῆλθαν πάλι
καὶ ἐμείναν ἐκεῖ δυὸ ὁλοκλήρους
ἡμέρας, ἐμπρὸς ἐἰς ἕν ζῶον ἀπο-
λύτως ὑγιές, ἐνῶ ἐἰς τὰ διαισθα-
νόμενα ἐκδικητικὰ μάτια των, ὁ-
πῆρξεν ἡ σκέψις ὅτι ὁ κάπρος ἐ-
πρόκειτο νὰ φοβῆται...

«Νὰ μὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος ἀν δὲν
τοὺς σκοτώσω!.. εἶπεν ὁ ἰδιοκτή-
της, ἕνας ὑψηλὸς Σκῶτος τοῦ ὁ-
ποίου ἡ ὁμιλία περιεστρέφεται δι-
αρκῶς ἐἰς τὴν κτηνοτροφίαν. Οἱ
Βραζιλιανοὶ ὅμως φοσκοὶ ἦσαν τι-
μωροῦσαν. Τὸ νὰ σκοτώσῃ κανεῖς
γῦπας, εἶπαν, ἔφερνε κακοτυ-
χίαν...

«Καὶ τὴν τρίτην νύκτα, ὁ κά-
προς ἐφόφησε!

Τὸ «Δελτίον Ψυχικῶν Ἑρε-
νῶν» προσθεῖται ὅτι τὸ φαινόμενον
δύο ἐξηγήσεις δύναται νὰ ἐξηγῇ:

Ἡ τὰ ὄρνεα διακισθάνονται ὁ-
νανικὰ ἀλλοιώσεις τῶν προσθε-
τῶν ἀπὸ τὴν ἐπιδημιαν ζῶ-
ων (διόρρασις) ὅπως ἄλλως συμ-
βαίνει καὶ ἐἰς πολλοὺς διασθητι-
κοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἀντιλαμβάνε-
ται κάποιον ἰδιαιτέραν ὁσμὴν.
Τὴν ὁσμὴν τοῦ θανάτου.

Τὸ εἶδεναι τοῦ δικαστηρίου Φαῦλος κύκλος

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι τόσον περιτε-
πλεγμένη ὅσον καὶ τὰ μαλ-
λιά μίας παλαῆς.

Διότι:

Ἐδρεῖ ὁ κ. Γεώργιος Ξυνὸς τὸν
κ. Ἀντώνιον Πικρὸν. Καὶ ὁ κ. Πι-
κρὸς ἐν συνεχείᾳ ἔσπευσε νὰ δειρῇ
τὸν κ. Ἰωάννη Φίνον. Ὁ ὁποῖος πᾶ-
λιν ἔσπευσε στὸ ξῦλο τὸν κ. Νικόλα-
ον Γλάρο.

Ἰατί:
— Πλησίασε ἐδῶ!
Πλησιάζει.
— Ὀνομάζεσαι;
— Γεώργιος Ξυνός.
— Ἐπάγγελμα;
— Ἐμπορος.
— Ἐτῶν;
— Τεσσαράκοντα.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις, τὸ χερί
του στὸ εὐαγγέλιο, ὀρκίζεται νὰ
εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβο καὶ
χωρὶς πάθος.

— Ἀπὸ καιροῦ, κ. πρόεδρε, ἡ σύ-
ζυγός μου ἐλάμβανε ἐρωτικὰς ἐπι-
στολάς μὲ περιεχόμενον ἀπάδον
πρὸς τὴν τιμὴν μίας συζύγου. Αἱ ἐ-
πιστολαὶ αὗται ὠμίλουν περὶ ἐρω-
τος, ἔκαμνον λόγον περὶ τοῦ πά-
θους τοῦ συγγραφέως των, ἐζή-
τουν ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου κατὰ τὸν
ἀναιδέστερον τρόπον τοῦ κόσμου
ραντεβοῦ, καὶ ἔφερον τὴν ὑπογρα-
φήν Ἀντωνίου Πικροῦ.

— Ἀντωνίου Πικροῦ.

— Ὡραία!
— Λοιπὸν, ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁ-
ποία εἶναι γυναίκα πολὺ σοφὰ καὶ
πολὺ μορφωμένη, δὲν ἀπέδιδε
σημασίαν ἐἰς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς
ἐξέσχισε χωρὶς νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ
κἄν. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐσυνεχίζετο
καὶ ὁ περιπαθὴς ἐπιστολογράφος ὁ-
χι μόνον οὐδόλως ἀπεθαρρύνετο ἀ-
πὸ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν περιφρόνη-
σιν τῆς συζύγου μου, ἀλλὰ ἐδιπλα-
σίαζε τὴν ἀποστολὴν ἐπιστολῶν καὶ
τὸ φλογερὸν των περιεχόμενον.

— Λοιπὸν;

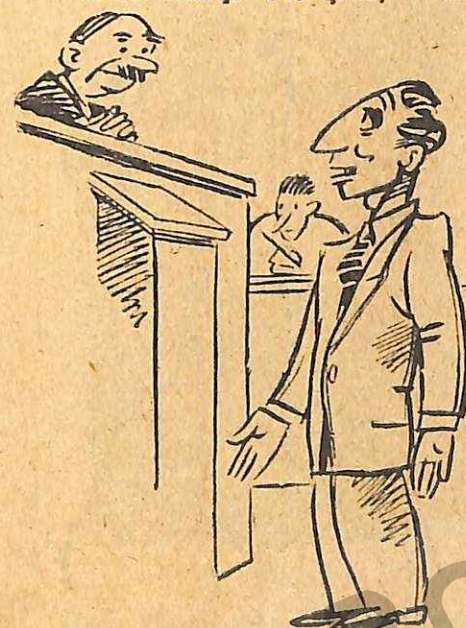
— Ἐως ὅτου ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁ-
ποία σὰς ἐπαναλαμβάνω εἶναι γυ-
ναῖκα αὐστηροτάτων ἠθικῶν ἀρχῶν,
δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ πλέον ὑπομο-
νὴν καὶ μοῦ τὰ ἀπεκάλυπεν ὅλα
μῖαν ἡμέραν «Γιωργάκη μου—μοῦ
λέει—τὸ καὶ τὸ». «Σοβαρῶς;» ἐ-
ρωτῶ. «Σοβαρῶς, μοῦ ἀπαντᾷ.
«Ἐχεις καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς
χτάς; Ἀμαλία;» «Ἐχῶ, Γιωργά-
κη» μοῦ ἀπαντᾷ. Καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς
τὰ πολυλογῶ, κ. πρόεδρε, μοῦ ἐγ-
χειρίζετο μῖαν ἐπιστολὴν ἡ ὁποία πε-
ριελάμβανε φλογερὰς γραμμὰς καὶ
ἐζήτητο ραντεβοῦ. Ἦτο δὲ συγγρα-
φεὺς τῆς ἀναιδούς αὐτῆς ἐπιστολῆς
ὁ γελοῖος νέος ὅστις κάθηται ἐναντι
τῆς οἰκίας μου καὶ ὅστις φέρει τὸ
ὄνομα Ἀντωνίου Πικροῦ.

Πικρὸς εἶναι ὁ κατηγορούμενος,
Νέος, βέβαια, Ξερακιανός. Ἀθῶος,
Ἄγιος σχεδόν. Οὔτε μιλά, Οὔτε
κυτᾷ. Χαμηλωμένα ἔχει τὰ μάτια
του καὶ παρακολουθεῖ τὴν διαδικα-
σίαν σχεδὸν μὲ συντριβὴν. Ξῦλο ἔ-
φαγε, ξῦλο ἔδωκε, κατηγορεῖται καὶ

γιά τὸ ξῦλο πὺλ ἔφαγε ἀδίκως καὶ
γιά τὸ ξῦλο πὺλ ἔδωκε δικαίως.

Καὶ συνεχίζει:

— Βλέπω αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς, κ.
πρόεδρε, γίνονται ἐξῶ φρενῶν καὶ
σὰς ὁμολογῶ ὅτι χωρὶς νὰ ἡμπορῶ
νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτὸν μου,
σπεύδω πρὸς συνάντησίν του. «Ἐ-
σεῖς εἰστέ ὁ κ. Πικρὸς;» «Ἐγὼ εἴ-
μαι!» Τὸν σπᾷζω στὸ ξῦλο. «Γιατί,

— Μύμηγχα δὲν πείραξα ποτὲ μου,
κ. πρόεδρε!

κύριε, μὲ δέρνετε;» «Διότι ἔγραψες
αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς ἐἰς τὴν σύζυ-
γόν μου». «Ποῖας ἐπιστολάς;» Τὰς
ἐπιδικνύω. «Κύριε, μοῦ λέει, δὲν ἔ-
γραψα ἐγὼ καμμίαν ἐπιστολὴν,
δὲν εἶναι δικὰ μου γράμματα αὐ-
τά». Καὶ λέγων ταῦτα προσπαθεῖ νὰ
ἐπιδέσῃ τὸ μάτι του τὸ ὅποιον ὁμο-
λογῶ τοῦ ἐπῆρξα ἐν τῇ μανίᾳ μου.

Αὐτὰ λέει ὁ σύζυγός καὶ καταθέ-
τει τὰς ἐπιστολάς, Φυσομανᾷ ἀκό-
μη. Μένεται, Λυσσᾷ. Καὶ θὰ τὸν ἔ-
δερνε καὶ ἐπὶ τόπου ἀκόμη, ἐκεῖ ἐἰς
τὸ ἐδῶλιον ὅπου εὐρίσκεται, ἐάν δὲν
ἐπενέβαινε ὁ ἀστυφύλαξ!

— Ἰωάννης Φίνος.

— Παρών!

Ἐρχεται, Ἐρωτᾷται καὶ ἀπαντᾷ:

— Ὁ κατηγορούμενος...

— Τί σοῦ ἔκανε;

— Μοῦ ἐπέτεθη.

— Γιατί;

— Ἀδίκως.

— Μὲ ποῖαν δικαιολογίαν δηλαδὴ;

— Ἐλέγε ὅτι ἔγραψα ἐγὼ τὰς ἐ-
πιστολάς πρὸς τὸν σύζυγον τῆς κυ-
ρίας γιά νὰ διασκεδάσω, Γιατί ἤθε-
λε νὰ γελάσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ συν-
τροφία του μὲ τὴν ἐξάνοισιν τοῦ
συζύγου, πὺλ εἶνε πολὺ ζηλιάρης.

Ὡραία φάρσα! Ἀν ἦταν νὰ κάνω
φάρσα, τέτοια φάρσα θὰ ἔκανα;

Αὐτὰ εἶναι ἐπικινδύναι πράγματα κ.

πρόεδρε, καὶ δὲν ἀνακατεύομαι πο-
τὲ ἐγὼ, οὔτε ἀναλαμβάνω.

— Δὲν ξέρεις τίποτε ἐσῶ,

— Ὅχι.

— Ἀδίκως σὲ κατηγοροῦνε.

— Ἀδίκως!

— Τότε ποῖος ἔγραψε τὰ γράμμα-
τα;

— Δὲν ἔχω ἰδέαν.

— Ὁ κατηγορούμενος μήπως;

— Ἀσφαλῶς.

— Νικόλαος Γλάρος!

— Παρών.

— Πλησίασε.

Πλησιάζει.

— Τί ξέρεις ἐσῶ;

— Μοῦ ἐπέτεθη ὁ Ἰωάννης Φίνος.

μεινόμενος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ
ἐγάλη τὸ μάτι διότι μὲ χτύπησε ἀ-
προόπτως καὶ χωρὶς νὰ τὸ κατα-
λάβω.

— Γιατί;

— Διότι...

— Λέγε.

— Διότι εἶπα ἐἰς τὸν κ. Πικρὸν πὺλ
εἶναι κοινὸς φίλος, ὅτι αὐτὸς ἔστει-
λε τὰ γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφή
του ἐἰς τὴν κυρίαν. Συνεφώνησε μὲ
τὴν συντροφία του νὰ κάμῃ τὴν φάρ-
σα αὐτὴ καὶ γελάγανε ὅλοι ὅταν ἔ-
μαθαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος κ. Πι-
κρὸς ἐξυλοκοπήθη ἀπὸ τὸν σύζυγον.
Ἐφαγε τὰ λυσσικά του ὁ καμμέ-
νος ὁ κατηγορούμενος νὰ μάθῃ
ποῖος τοῦ ἔκανε τὸ ὠραῖο αὐτὸ ἀ-
στεῖο, καὶ ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα καὶ
τοῦ τὸ εἶπα. Ἔτσι ὁ μὲν κ. Ξυνὸς ἐ-
δρεῖ τὸν κ. Πικρὸν, ὁ δὲ κ. Πικρὸς
ἔσπευσε νὰ δειρῇ τὸν κ. Φίνον, ὁ δὲ
Φίνος πληροφορηθεὶς ὅτι τὰ εἶπα ὁ-
λα ἐγὼ, μὲ ἔρριξε στὸν δρόμο καὶ
μὲ ἐτάσκεισε κυριολεκτικῶς στὸ ξῦ-
λο. Ἔτσι ἀπὸ ἕνα ἡλίθιο ἀστεῖο
σκοτώθηκεμε μεταξύ μας.

Καλεῖται ὁ κατηγορούμενος:

— Λέγε τί συνέβη!

Τί νὰ πῇ; Ἐπαναλαμβάνει ὁλό-
κληρὴ τὴν ἱστορίαν. Περιγράφει τὸν
φαῦλον κύκλον τοῦ ξυλοδαρμοῦ ἐἰς
τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ
φασέρ. Εἶναι δὲ τόσο συντετριμ-
μένος ὁ ἄνθρωπος, ὥστε πραγματι-
κῶς προκαλεῖ συγκίνησιν.

— Ἐγὼ, κ. πρόεδρε, πὺλ δὲν τολ-
μῶ νὰ κυτᾷω ποτὲ γυναῖκα στὰ
μάτια. Θὰ ἔκανα ποτὲ τέτοιο πράν-
μα; Μύμηγχα δὲν πείραξα ποτὲ
μου! Ἀλλὰ ὅταν ἔμαθα τὸν ὅποιον
δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Τὸν
ἔδρεπα καὶ μὲ ἐμύνησε.

Καλεῖται πάλιν ὁ φασέρ:

— Ἰωάννης Φίνος, ἔλα ἐδῶ!

Πρόχειρη διαδικασία καὶ καταδί-
κη εἰς ἐνός μηνὸς φυλάκισιν. Ἀνα-
στενάζει ὁ δυστυχὴς. Καὶ θὰ εἶχε
δοεῖ νὰ δειρῇ πλέον τὸν κ. πρόε-
δρον τοῦ δικαστηρίου νὰ νὰ συμ-
πληρωθῇ ὁ κύκλος ἀν δὲν ἐπῆρθε
νὰ τὸν δουτέτῃ ὁ ἀστυφύλαξ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

40 ΧΡΟΝΙΑ στὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ἀναμνήσεις τῶ κ. Φ. Γιοφύλλη

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ κ. Σπ. Μελά

Η ΤΑΝ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1907. Ζωηρές συζητήσεις ἐγένεζαν τὰ δημοσιογραφικά γραφεῖα, μὰ καὶ τὰ θεατρικά καφενεῖα τῆς Ὀμονοίας.

— Εἶναι μεγάλος συγγραφέας! Ὁ πρῶτος μεγάλος θεατρικός συγγραφέας μας.
— Ὅχι δὲ... Μὴν εἶναι καὶ Σαίξπηρ...
— Τουλᾶχιστον εἶναι ἰσόπαλος τοῦ Ἴψεν...

— Πῶς; Γιατί ἔχει μιμηθῇ τοὺς Βορεινοὺς συγγραφεῖς, γίνηκε κιόλας Ἴψεν;
— Ὡστόσο ἀνοίγει νέους δρόμους στὸ θέατρό μας...

— Ἴσως...

Ὅλ' αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλέγονι καὶ ἐσολοιάζοντο. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν πρῶτο θεατρικὸ θρίαμβο τοῦ κ. Σ. Μελά. Ὁ θρίαμβος αὐτὸς ἦτο ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου», ποὺ ἐδόθη στὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας—ποὺ ἀκόμη ἐλέγετο «Νέα Σκηνή»— ἀπὸ τὸν θίασο μὲ τὴν τριπλὴ φέριμα καὶ διεύθυνση: Εὐτυχίου Βονασέρας—Μαρίκας Κοτοπούλη—Μήτσου Μουρά.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ προεμίρα ἐδόθη τὴν ἑσπέρην τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1907. Καὶ ἀκριβῶς τὴν ἴδια μέρα ἔφτασα στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶ ὀριστικᾶ ἐδῶ. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ θριάμβου τοῦ κ. Μελά ἦταν ἡ πρώτη μου ἐντύπωση. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμη τὰ σκόλια, σκόλια θαυμασμοῦ καὶ ζήλειας, χαρᾶς καὶ καὶ ἐθνίου... Θυμοῦμαι καὶ τὸ περίφημο ἐκείνο καλαμπόκι, ποὺ ἔκανε τότε τὸ γούρο τῶν δημοσιογραφικῶν γυναικῶν:

— Αὐτὸς πᾶν δὲν εἶναι Σπύρος; εἶναι Σαίξ-σπύρος...
— — —

Ἐκείνο τὸ καλοκαίρι ἡ θεατρικὴ κίνησις τῆς Ἀθήνας ἦταν ἀρκετὰ ζωηρή. Ἐλειτουργοῦν ἡ Κα Κυβέλη γιὰ τὴν ἐταξίδευσιν στὸ ἐξωτερικὸν μαζί μὲ τὸν κ. Θεοδορίδην. Μία ἄλλη περίφημη καὶ διαλεκτὴ καλλιτέχνης ἐθρίαμβε τότε: ἡ Κα Ροζαλία Νίκα. Ἐπαιξε στὸ θέατρο τοῦ Συντάγματος (τὴν κίνηματογράφος «Οὐρανὸν» μὲ τὸν θίασον Νίκα—Σαγιώρ. Ἀνέδειξαν ἐλληνικά καὶ ξένα ἔργα, Μουσικὰ καὶ πρόζας.

Ὁ θίασος αὐτὸς ἦταν τότε ὁ ἀντίπαλος, ποὺ ἐσυγκρινότο ἄγρια τὸν θίασον Βονασέρας—Μαρίκας—Μουρά.

Μὰ συγγενῶς ἐπαίξαν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι καὶ ἄλλοι θίασοι. Μουσικὸν θίασον στὸ κομψὸν θέατρο τοῦ Ἀρνιώτη (κατόπιν «Ὀλύμπιον») εἶδον τὴν γνωστὴν ὀπερᾶ. Ὁ θίασος «Ἀναγέννησις» τοῦ Δαμάσκου ἐπαίξε στὸ θέατρο «Νεαπόλεως» τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους τὰ ἔργα τοῦ παλαιῦ δραματολόγου. Καὶ τέλος στὴν «Ἀπόλλων» τοῦ Μεταξουργείου ἐπαίξε μὲ ἐπιτυχίαν ἡ Παντομίμα...

Ἔτσι ὁ θίασος τῆς Ὀμονοίας ἔκανε σκληρὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ. Ἀρτίως τὶς παραστάσεις τοῦ τῷ Πάσχα καὶ ἐργάσθηκε ἕως τὸν χειμῶνα. Ἐδημιούργησε μεγάλη θεατρικὴ κίνησιν, ἀλλὰ... κατεστράφη οἰκονομικῶς!

— — —

Ἡ ἐναρκὶς τοῦ θίασου Βονασέρας—Κο-

Ὁ κ. Σπ. Μελάς, τὴν ἐπαγγέλει ποὺ ἐπαίχεται τὸ ἔργο του «Ὁ Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου».

(Σκίτσο Σ. Βανδούρου)

τοπούλη—Μουρά στὸ θέατρο τῆς «Νέας Σκηνῆς» εἶνε μὲ τὴν «Ζιζέττα» τῶν Φλέρ καὶ Καγιαδέ. Μεγάλῃ ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῆς. Ἦταν αὐτὸς ὁ πρῶτος θρίαμβος τῆς Κα Μαρίκας στὸ ἐλεύθερο θέατρο, μετὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἀπὸ τὸ «Βασιλικόν».

Μὰ τὸ ἴδιον ἔργο παίχτηκε τὸ ἴδιον θέατρο καὶ στὸ θέατρο τοῦ Συντάγματος ἀπὸ τὸν θίασον Νίκα—Σαγιώρ. Ἔτσι ἀρχισεν ὁ ἀγῶνας συγκαταστάσεως τῶν δύο θίασων. Ὁ συναγωνισμὸς, ὅμως, αὐτὸς ἐπολλυπλάσιασε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού.

Ἐπειτα ὁ θίασος τῆς «Νέας Σκηνῆς» ἐπαίξε τὴν «Κυρία τοῦ Μαξίμ» τοῦ Φεντῶ, τὸν «Φίλο τῶν γυναικῶν» καὶ ἄλλα Γαλλικὰ ἔργα ποὺ ἄρσαν ἄλλα ποὺ ἔπαισαν γρήγορα. Ἐπρεπε, λοιπόν, ὁ θίασος νὰ δοῇ κατὰ νέον. Ἐλληνικὰ ἔργα δὲν ἔπαιζαν. Τὰ παλαιὰ καθαρευουσιάνικα ἔργα δὲν ἄρσαν πᾶν στὸ κοινόφανε κοινόν. Καὶ νέοι συγγραφεῖς ἀξίολογοι δὲν ἔπαιζαν.

Λίγο καιρὸ πρὶν ὁ Χρηστούδης προσπάθησε νὰ δοῇ Ἐλληνικὰ ἔργα νέα.

Ἐπαίξε λοιπόν τοὺς «Κούρδους» τοῦ Καμπύση καὶ ἔργα τῶν κ. κ. Δαυλιᾶ, Αὐγέρη καὶ ἄλλων νέων ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Κανένα, ὅμως, ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν εἶχε θεατρικὴ ἐπιτυχίαν...

Τώρα τὸ κοινὸν φαινόταν ὅτι ζητοῦσε τὰ Ἐλληνικὰ ἔργα, μὰ πῶς νὰ ἐρεθίσθῃ;

Ὁ Βονασέρας ἔφαχνε μ' ἐπιμονὴν νὰ δοῇ νέους Ἐλληνικοὺς συγγραφεῖς καὶ νὰ τοὺς κάμῃ γνωστούς. Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος εἶχε δώσει ἔργα του στὴ σκηνή. Μὰ τὴν ἐπιμονὴν τὴν σκηνῆς καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κοινού δὲν τὴν εἶχεν ἀποκτήσῃ ἀκόμη. Ὁ κ. Νόρν εἶχε τυπώσῃ τὴν «Μελάνρα», μὰ δὲν εἶχε δοκιμασθῇ ἀκόμη στὸ θεατρικὸ σκηνίδον...

Ἐφαξε λοιπόν πολλὸ ὁ Βονασέρας... Κι' ἔνα μεσημέρι, ποὺ ὁ θίασος εἶτοι μαζόταν νὰ κάμῃ πρόβας σ' ἔνα γαλλικὸν πάλιν ἔργο, ὁ Βονασέρας ἔφθασεν ἐνθουσιασμένος. Ἐκινούσε μὲ χαρὰ ἔνα μάτσο χειρόγραφα κι' ἐφώναζε:

— Ἐδῶ ἔχω τὸν «Ἐλληνα Ἴψεν»!

Οἱ ἡθοποιοὶ ἐγέλασαν.

Ναί. Εὐρῆκα ἔνα νέον συγγραφέα! ἀνέκραξε πάλιν ὁ Βονασέρας. Αὐτὸς ὁ νέος θὰ δοῦσῃ τὸ θέατρό μας...

Ἡ Κα Μαρίκα ἐπλησίασεν. Ὁ κ. Μουράς ἐπερίμενε σκεπτικῶς. Οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἔτρεξαν κοντά. Καὶ ὁ κ. Βονασέρας παρουσίασε τὸ χειρόγραφο.

Εἶναι ὁ «Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου» τοῦ Σπύρου Μελά... εἶπε.

Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Μελάς; — Δὲν ξέρω... Νεαρὸς ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἀκροπόλεως» στὸν Πειραιᾶ... Ἐκείνος ἀγνωστος... Μὰ ξέρω πῶς τὸ ἔργο του εἶναι ἀξιοθαύμαστο. Θὰ τὸ παίξουμε καὶ θὰ πετύχη... Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ὁ Ἴψεν τῆς Ἑλλάδος, γὰρ λέω!

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Βονασέρας ἐδιάβασε τὸ ἔργο στὸν θίασον. Ἄρσαν σ' ὅλους. Καὶ ἀποφασίσθηκε νὰ παιχθῇ. Ἐβόησαν καὶ ὁ νεαὸς συντάκτης τῆς «Ἀθῆνας». Ἦταν ἕνας θυελλώδης νέος μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ μικρὰ ζωηρὰ μάτια... Καὶ οἱ πρόβας ἀρχισαν.

— — —

Ἔως τότε ὁ κ. Σπύρος Μελάς ἦταν ἠνωστὸς μόνο στοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους, ὡς ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδων στὸν Πειραιᾶ. Ἀρχισεν ὅμως ἀπὸ τὸ 1906 νὰ γράφῃ στὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ Πειραιώτικα μικροῦλα χρονογραφήματα. Γιὰ θεατρικὸν συγγραφεῖν δὲν τὸν ἔπεισαν καθόλου οἱ Ἀθηναῖοι. Ὡστόσο εἶχε παιχθῇ στὸν Πειραιᾶ ἕνα θεατρικὸν τοῦ ἔργοις χωρὶς καμμιὰ ἐπιτυχίαν...

Τώρα ὅμως ὁ «Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου» φαινόταν ὅτι θὰ πετύχη. Εἶχε κατὰ τὸ ἀυστηρὸν μέτρον τοῦ ἀθροῦς λυσιμῶν, ἐνδιαφέροντος ἀπόθεσιν... Κάποια ἐπίδρασις ἀπὸ Βόρειους συγγραφεῖς ἦταν φανερά. Μὰ

ἦταν ἕνα ἔργο ζωντανὸ καὶ πολὺ ἑλληνικὸν καὶ στοὺς χαρακτῆρας του.

Δόθηκε, λοιπόν, καὶ ἡ προεμίρα τοῦ τῆς 13ης Σεπτεμβρίου. Καὶ ἡ παράστασις αὐτὴ ἦταν ἕνας θρίαμβος! Ὁ θεατρικὸς μας κόσμος ἐχαίρειται ἐκεῖνο τὸ ὄρατον τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς ἀληθινοῦ καὶ γεροῦ Ἑλληνα συγγραφέα τοῦ θεάτρου. Οἱ ἡθοποιοὶ, οἱ λογοτέχνες κι' οἱ δημοσιογράφοι διαρκῶς συζητοῦσαν γιὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κ. Μελά...

Μίσα στὸ θέατρο τοῦ θριάμβου τοῦ κ. Μελά ἀνέδραμ ἡ «Ἀθῆνα» κι' ἐγένετο Ἀθηναῖος δημοσιογράφος. Ἀφίσε τις ἀνταποκρίσεις κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ χρονογραφήματα, καμπάνιες, διηγήματα καὶ μυθιστορήματα στὴν «Πατρίδα» τοῦ Σπ. Σίμου. Μάλιστα, μὲ μίαν ἔγγραψεν ἡ «Πατρίδα» καὶ μὴ συνέντευξιν μὲ τὸν αὐτὸν τοῦ. Σ' αὐτὴ παρουσίαζε μὲ αὐστηριότητα καὶ μυθιστορηματικὴν ὄψιν τὸν αὐτὸν τοῦ καὶ τὴν ἕως τότε ζωὴν τοῦ. Καὶ τὴν αὐτοσυνέντευξιν αὐτὴν ὑπέγραψε μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ὁ Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου», ποὺ ἦταν ὁ τίτλος τοῦ ἔργου του.

Μολοντί ὁ «Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου» ἐθρίαμβε, δὲν εἶχε μεγάλη σειρὰ παραστάσεων. Ἰὸ ἐλλειπὸν θεατρικὸν κοινὸν τῆς Ἀθήνας ἦταν τότε πολὺ μικρόν...

Μὰ ὁ Βονασέρας ἐνθαρρύνθηκε νὰ ἀνέδραμ καὶ ἄλλα νέα Ἐλληνικὰ ἔργα. Ἐπαιξε, λοιπόν, τότε καὶ τὸν «Ἀργεῖον Μάρθα» τοῦ Παύλου Νιρδᾶνα καὶ τὴν «Χαμένη Εὐτυχία» τοῦ κ. Κ. Λαδοπούλου. Οἱ κριτικοὶ ἐκείνου τοῦ καιροῦ δέχθησαν εὐνοϊκὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἔργα, μὰ τὸ κοινὸν δὲν τὰ γουστάρησε. Ἔτσι δὲν εἶχαν θεατρικὴ ἐπιτυχίαν.

Τότε ὁ Βονασέρας ἐσκέφθη: μήπως αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν εἶναι γιὰ τὸ μεγάλο κοινόν; Καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀνεδράμ ἔργα πρὸ λαϊκά. Ἐποίησε λοιπόν, τὴν «Κασσιανή» τοῦ Κυριακοῦ, ποὺ εἶχε τόσο μεγάλην ἐπιτυχίαν ὡς μυθιστόρημα.

Θὰ ξελασπώσουμε πιά! Ἐλεγε χαρούμενος ὁ Βονασέρας.

Μὰ τὴν ἐπαθε. Ἀν καὶ ἡ «Κασσιανή» παίχθηκε καλὰ καὶ ἡ Κα Μαρίκα ἐκάρησε τὸν κύριον ρόλον, τὸ ἔργο δὲν ἐπίασε.

Κατόπιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν αὐτὴν, ὁ θίασος δὲν ἐσέκρινε κεφάλι πιά... Ζημιές καὶ γρήν ἀκολούθησαν. Καὶ ὁ θίασος διελύθη μὲ οικονομικὴν καταστροφὴν... Εἶγεν, ὅμως, στὸ ἐνεσητικόν του ὅτι παρουσίασε στὸ κοινὸν μας τὸν Μελά.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν ὁ Μάρις, ὁ Ὀλίβ καὶ ὁ Τιτίνος, ἀπεφάσισαν νὰ αὐτοκτονήσουν. Ἀπὸ ἕκαστον συμβούλιον γιὰ τὸν πρὸ ἀνώδυνον τρόπον ποὺ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν, κατέληξαν στὴν ἀπόφασιν νὰ κρεμασθῶν.

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ πρῶτος ὁ Ὀλίβ, θὰ κρεμασθῶ ἀπὸ ἕνα κλαρὶ τῆς κρεμαστῆς μου.

— Ἐγὼ, ἀπὸ ἕνα κλαρὶ τῆς μηλιάς μου, εἶπε ὁ Τιτίνος.

— Κι' ἐγὼ θὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τὴν φοιουλίαν μου...

— Τί λέει αὐτοῖ! φώναξαν μὲ μίαν φωνὴν οἱ δύο ἄλλοι. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τόσο μικρὸ φυτό;

— Ναί. Θὰ κρεμασθῶ νὰ μεγαλώσῃ...

ἕνα νέο ἑλληνικὸν φιλμ

«Νύχτα χωρίς ξημέρωμα»

Μ ἐκάλεσαν πρὸ ἡμερῶν νὰ παρακολουθήσω τὴν δοκιμαστικὴν προβολὴν μιᾶς νέας ἑλληνικῆς ταινίας, μὲ ὑπόθεσιν γραμμένη ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφον Δημήτρην Μπόγρη καὶ μουσικὴν τοῦ μαέστρου Βιτάλη.

Ἡ προβολὴ θὰ γινότανε στὸ στούντιο μιᾶς καινούργιας ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας, τῆς ΑΘΗΝΑΙ — ΦΙΛΜ, τῶν κ. κ. Λιδωρικιώτη καὶ Παπαδαντωνάκη.

Ὁμολογῶ, ὅτι ὅταν ἀπεφάσισα νὰ πάω, ἐξέκρινε μὲ κάποιαν δυσπιστίαν.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα τῆς ταινίας ἀντελήφθην ὅτι μέσα στὸ μικροσκοπικὸν στούντιον, εἶχε συντελεσθῇ μὴ ἐργασία ἄοκνη σοφάρη, ἐπιμελημένη.

Μία στιγμὴ ἐτόλμησα νὰ ρωτήσω τὸν κ. Λιδωρικιώτη ποῦ ἐκάθητο κοντά μου:

— Παρντόν, αὐτὸ τὸ σαλόνι ποῦ ἐλέπομε τώρα, ποῦ τὸ ἐγυρίσατε;

— Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον ποῦ καθόμαστε...

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπόρησα. Καὶ παρακάτω ἐρώτησα:

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ φιλμ μὲ τοὺς κ. κ. Μαυρέαν καὶ Μανιατάκη.

στία, ἐπειδὴ εἶχα ὑπ' ὄψιν μου ὅλες τῆς ἀποτυχίας, μικρὲς ἢ μεγάλες, τῶν μέχρι σήμερον ἑλληνικῶν ταινιῶν.

Εἰς τὸ στούντιο τῆς ΑΘΗΝΑΙ — ΦΙΛΜ, στὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος, κοντὰ στὴ Μητρόπολιν, μ' ἐπερίμενε ἡ πρὸ ἐγκάρδια ὑποδοχὴ. Τοὺς ἰδρυτὰς τῆς ἐταιρείας κ.κ. Παπαδαντωνάκη, σκηνοθέτην καὶ Λιδωρικιώτην, διευθυντὴν τῆς ἐταιρείας, δὲν τοὺς ἐνώριζα.

Μ' ἐπερίμεναν ὅμως ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ τῆς νέας ταινίας, ὅλοι καλοὶ φίλοι. Ἡ Σοφία Βερώνη, μέλλουσα στάρ, ὁ Μαυρέας, ὁ Ἀντουάκης, ὁ τεχνικός Μανιατάκης, ὁ Βρεττακός, ὁ Βασιλῆς ὁ Ἀφεντάκης, ὁ γνωστὸς ταχυδρόμος Κίμων Σπαθοπούλος καὶ ἄλλοι.

Ἐξήτησα νὰ ἰδῶ τὸ «στούντιον» καὶ τὰ τρία—τέσσερα δωμάτια ποὺ εἶδα ἐμεγάλωσαν τὴν δυσπιστίαν μου. Δωμάτια μικρά, ἀπλοῦστατα, ἐφωτισμένα μόνον μὲ τεράστιες ηλεκτρικὰς λάμπες στὸ ταβάνι μὲ τὰ κατάλληλα καὶ εἰδικὰ ἀμπαζούρ.

Ἔτσι ὅταν ἐκάθησα κι' ἐβόωσα τὰ φῶτα — ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ δοκιμαστικὴ προβολὴ — ἡ δυσπιστία μου ἦταν στὸ κατακόρυφόν της κι' ἐπερίμενε μὴ σίγουρην ἀποτυχίαν...

Καὶ εἶδα... εἶδα φίλοι μου μὴ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ! Ἐπιτυχία ἐξοφασιομένη. Ἐπιτυχία θέσπαι καὶ ἀδίαφιλονεικία!...

— Αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, ποῦ τὸ ἐγυρίσατε;

— Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον ποῦ καθόμαστε...

— Σοφάρη;

— Σοφωτάτα! Τὰ «ἐξωτερικά» πολὺ, μὰ πολὺ ἐπιτυχῇ. Πότε στὴ Θεσσαλονίκῃ, πότε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, πότε στὸν Ἀσπρόπυργον, πότε στὴ Βούλα, στὸ Καθόρι, τὰ ἐξωτερικά ἦσαν διαλεγμένα μὲ γούστο ἀφάνταστο. Ἡ φωτογράφος σπουδαία. Ἡ φυσικὴ καλλονὴ περίφημη. Ὅλα καλὰ, ὅλα προσεγμένα.

Ἡ κίνησις τῶν ἡθοποιῶν φυσικολογία. Καμμιὰ προχειρόλογια. Ὁλα σαφῆ, προσχεδιασμένα, σκηνοθετημένα, μελετημένα θετικά. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸν σκηνοθέτην κ. Παπαδαντωνάκη, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ τὸ γράφημα τοῦ «σεναρίου» ἐπάνω στὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μπόγρη.

— — —

Οἱ ἡθοποιοὶ ὅσοι τὸ θέατρο μᾶς εἶναι γνωστοί. Εἶναι «φίρμες» γνωστὲς, φίρμες ποὺ ἐδημιούργησαν ἀπὸ ταλέντον κι' εὐσυνειδησίαν. Ἡ Σοφία Βερώνη, ἡ περίφημη αὐτὴ συμπτρετίνα τῆς ὑπερέτιας, δίδει στὴν ταινίαν μὴ «ἐννεύον» χαριτωμένην. Τὸ γέλιο τῆς ἀφάνταστον γλυκὴ καὶ τὸ δάκρυ τῆς, ὅταν κλαίῃ, φυσικώτατον. Μιὰ—δύο σκηνὲς ἐρωτικῆς ἐκστάσεως τίς δίδει μὲ μαεστρίαν καὶ τέχνη. Χαριεστάτος ὁ Κυριακός

δ Μαυρέας. Κάνει ένα τύπο φοιτη-
τοῦ καὶ στὴ σκηνὴ πού κλέβει τὸν
οὐμφοιτητὴ καὶ συγκάτοικό του
στὴν ἑρῆ, θὰ σκορπίσῃ γέλια αἰ-
θόρητα. Ὁ Μανιατάκης, ὁ γλυκύτα-
τος τενόρος καὶ ντιζέρ πολὺ καλός.
Ζέν—πρεμιέ ἀμερικανικῆς ταινίας.
Ὁ Βρεττάκος καλός, ὁ Βασίλης ὁ
Ἀφεντάκης στὸν ρόλο τοῦ φουστα-
νελλά ὑπέροχος, καὶ ὁ Ἀντουάκης,
ἡθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου δι-
ἀπὸ τοὺς γνωστότερους, ἀποκάλυ-
ψε πραγματικὴ. Δίνει ἓνα τύπο λα-
θρεμπόρου καὶ κακοποιῶ μετ' ὅση
τέχνη καὶ φυσικότητα, πού νομίζει

Ἡ ἄλλη σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ φιλμ, μετὰ τὸν κ. κ. Ἀφεντάκη καὶ Παλιώτη.

κανεῖς ὅτι ἔχει Εὐρωπαϊὸ καλλιτέ-
χνη μπροστά του.

— 22 —

Ἡ ταινία ἔχει τίτλο: «Νύχτα χω-
ρὶς ξημέρωμα». Εἶναι τὸ δράμα ἐ-
νὸς λαθρεμπόρου, τοῦ Κάθουρα, πού
ἐκδιώκεται νὰ γίνῃ τίμιος χωρὶς νὰ
τὸ κατορθώσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν ἑνὸς ἄλλοτε
συστρατιώτου του, τὴν Βάσω.
Τὸν τὸν αἰχμαλώτισε μετὰ τὴν κα-
λασύνη της. Μὰ ἐκεῖνη ἔχει δώσει
ἤδη τὴν καρδιά της σ' ἓνα φοιτη-
τὴ, τὸν Κώστα, πού της ὑποσχέθηκε
ὅτι θὰ τὴν παντρευθῇ. Ἐνῶ ὅμως ὁ
Κώστας φεύγει γιὰ τὸ χωριὸ του, ὁ
Κάθουρας φεύγει γιὰ τὸν Κώστα, ὁ
μὴν ἔχων τὴν Βάσω ἀρρωσταίνει καὶ ἡ
οἰκονομία ζητεῖ τὴν οικονομικὴν
ἐνίσχυσιν τοῦ Κάθουρα. Ἐκεῖνος
τὴν παρέχει πρόθυμα, παίρνει ὅμως
τὴν θάρρος νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι της
Βάσως χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πα-
ρελθόν του. Ἡ νέα θρίσκειται σὲ φο-
βὸν δισταγμὸν ἐπειδὴ ὅμως ὁ Κώ-
στας, ὁ ἀγαπημένος της, δὲν ἀπαν-
τᾷ στὰ γράμματά της — γιὰ τὴν ἔτυ-
χε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του — ἐ-
κείνη σιγαστικῶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι
τὴν ἐγκατέλειψε καὶ δέχεται τίς
προτάσεις τοῦ Κάθουρα. Ἐν τῷ
μεταξὺ ἡ παλαιὰ σπείρα πιέζει τὸν
λαθρεμπόρο νὰ συμμετάσχῃ πάλι σὲ
μιά νέα λαθρεμπόρικὴ ἐπιχείρησιν,
ἀπειλώντας τον ὅτι ἀν ἀρνήσῃ, θὰ
ἀποκαλύψουν τὸ παρελθόν του. Ὁ
Κώστας λαμβάνει ἐπὶ τέλους τὰ
γράμματα της κόρης καὶ τρέχει σὺν
πολλῷ στήν Ἀθήνα. Ποιὸς ἀρὰ γε
ἀπὸ τοὺς δύο θὰ τὴν κερδίσῃ;

— 23 —

Τὸ τέλος τῆς ταινίας δὲν θὰ σᾶς
τὸ γράψω. Καλύτερα νὰ τὸ δῆτε ἐξ-

φινικά ὅταν θὰ προβλῇ ἡ ταινία σὲ
λίγες μέρες.

Καὶ τώρα μερικά τεχνικά: Ἡ ται-
νία, ἔχει μήκος δύομιση χιλιάδων
μέτρων. Κανονικὰ μεγάλη ταινία.
Τὸ γύρισμά της διήρκεσε δύο μῆνες
καὶ ἡ προεργασία τέσσερες μῆνες.
Μὲ γενικὸ διευθυντὴ τὸν κ. Λιδωρι-
κίωτη, σκηνοθέτη καὶ σεναρίστα τὸν
κ. Παπαθανανάκη, ὁπερατέρ τὸν κ.
Μπραβίδη καὶ φωνολήπτη τὸν μονα-
δικὸ Ἑλληνα φωνολήπτη κ. Σαλι-
θερο, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ «Νύχτα
χωρὶς ξημέρωμα» θὰ εἶναι μιὰ πρα-
γματικὴ ἀπαρχὴ ἑνὸς εὐρύτερου ἐλ-

ληνικοῦ κινηματογραφικοῦ μέλλον-
τος. Τὸ πιστεύω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὸ Πασχαλινὸ φύλλο τῆς «ἑβδομάδος» ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

Μετὰ τὴν ἐξέλιξιν, πλοῦτον

ὡς καὶ εἰκονογραφίᾳ.

Δυὸ ἀνέκδοτα τοῦ στρατάρχου

ΓΚΑΙΡΙΓΚ

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων ἀνέκδοτων πού
κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Γερμανίαν πε-
ρὶ τὸ πρόσωπον τοῦ στρατάρχου
Χέρμαν Γκαίριγκ καὶ τὰ ὑποκί-
νηται αὐτοῦ συλλέγει ὁ ἴδιος μετ' ἰδιαιτέ-
ραν εὐχαρίστησιν, εἶναι καὶ τὸ ἀκόλου-
θον:

Ὁ Γερμανὸς στρατάρχης ἐγγράφηκε νὰ
παρρησιάζῃ εἰς ἓνα τυπογραφεῖον νέα ἐ-
πισκεπτήρια. Ἐπηλεφώνησε λοιπὸν εἰς
τὸν τυπογράφον του καὶ τοῦ εἶπε νὰ
κρατήσῃ ἀκριβῶς σημειώσιν τοῦ τί ἐπρε-
πε νὰ γραφῇ ἐπάνω εἰς τὰ ἐπισκεπτή-
ρια. Κατόπιν ἄρχισε νὰ ἀπαγορεύῃ:
Στρατάρχης Χέρμαν Γκαίριγκ, πρωθυ-
πουργὸς τῆς Πρωσίας, Πρόεδρος τοῦ
Ράιχσταγ, Ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας,
Ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τετρα-
τάκτου ἀρχαίου, Ἀρχηγὸς τῶν Κυνηγῶν
τοῦ Ράιχ κ. ο. κ. ε. Ὑστερὰ ἀπὸ πέν-
τε λεπτὰ συνεχῶς ἀπαγορεύσεως, ὁ τυ-
πογράφος τὸν διέκοψε μετὰ τὴν παρατήρη-
σιν: «Μὴ συγχωρεῖτε, στρατάρχα μου,
ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τόσο μεγάλα ἐπισκε-
πτήρια διὰ νὰ περιλάβουν ὅλα σας τὰ ἀ-
ξιώματα!».

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ δὲν ἀπείκει σχεδὸν
καθόλου ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ὁ
στρατάρχης Γκαίριγκ εἶναι πραγματι-
κὸν φαινόμενον πολυσχέλου ἀνθρώπου. Ὁ
σάκης δὲ ὁ καγκελάριος Χίτλερ ἀποφα-
σίζει νὰ δημοσιοποιῇ μίαν νέαν ὑπηρε-
σίαν εἰς τὸν Ράιχ, ἀναθέτει τὴν διεύθυν-
σιν της εἰς τὸν παλαιὸν αὐτὸν καὶ ἐμ-
πιστὸν συνεργάτην του. Ὁ τίτλος ὅμως,
γιὰ τὸν ὅποιον καυχᾶται περισσύτερον ὁ
στρατάρχης Γκαίριγκ, καλονόμι δὲν ἀνα-
φέρεται εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά του, εἶναι ὁ
τοῦ ἀδμοσιλευμένου Γερμανοῦ, μετὰ
τὸν καγκελάριον Χίτλερ ἐννοεῖται. Ἡ
δημοτικότητα τοῦ πολυσχέλου στρατάρ-
χου δὲν εἶναι ἄλλωστε νέα. Ἦδη κατὰ
τὸν παγκόσμιον πόλεμον εἶχε διαπρέψῃ
ὡς ἀεροπόρος τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας.

— 24 —

Ἐνα ἄλλο ἀνέκδοτον τὸ ὅποιον κυ-
κλοφορεῖ περὶ τὸν στρατάρχην Γκαίριγκ
καὶ τὸ ὅποιον εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς
ὑπερβολικῆς ἐργασίας τὴν ὅποιαν τοῦ ἔ-
χει ἀναθέσει ὁ Φύρερ εἶναι τὸ ἀκόλουθον.
Ὁ καγκελάριος Χίτλερ ἐκάλεσε τὸν
στρατάρχην εἰς τὸ Μπερχτεσγκάντεν διὰ
νὰ τοῦ ἀναθέσῃ κάποιαν νέαν ὑπηρεσίαν.
— Δὲν ἔχω καιρὸν! διευμαρτυρήθῃ ὁ
Γκαίριγκ. Ποῦ νὰ τὰ πορρῶ ὅλα;
— Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐ-
τὴ ἡ δουλειά, εἶπεν ὁ Φύρερ. Κότταζε νὰ
τὰ καταφέρῃς ὅπως μπορεῖς.

Ὁ στρατάρχης ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον
σκεπτικὸς καὶ κατόπιν εἶπε:
— Κίετέ μου τουλάχιστον μιὰ γά-
ριν. Πρὶν ὑπογράψω τὸ διάταγμα τοῦ
νέου μου διορισμοῦ, διατάξτε νὰ αὐξή-
σουν οἱ ὄρες τοῦ εἰσοσιτετρακώρου εἰς...
τριάντα!

Ὁ Φύρερ ὅμως τὸν ἐπλήρωσε μετὰ τὸ
ἰδιόμοισμα, λέγων εἰς ἀπάντησιν:

— Κανονιστὸ τοῦ νόμου σου αὐτὸ τὸ ζή-
τημα. Ἐγὼ θὰ σὲ διορίσω ἀπλῶς «Ἀνώ-
τατον ρυθμιστὴν τοῦ χρόνου!»

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΝΙΦΤΗ!

Πρῶτ-πρῶτὴ τὴν περασμένη ἑ-
βδομάδα ἡ Στάσα ἡ Μπαρδά-
σσινα, μιὰ παχουλὴ κοπέλλα
ἀπὸ τὸ συνοικισμό τοῦ Βύρω-
να, χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Προφυ-
ρίας.

Ἡ Προφυρία κοιμότανε ἀκόμα,
γιατὶ ἐξενύχτησε τὸ ὄραδὸ μετὰ τὸ μω-
ρὸ τῆς κόρης της, πού ἦταν κρυω-
μένο.

Ἡ Στάσα ξαναχτύπησε δυνατὰ.
Σηκώθηκε ἡ Προφυρία κι' ἀνοίξε
τὴν πόρτα.

— Τί τρέχει καλέ, μετὰ τρέμαξες
πρῶτ-πρῶτ!

— Τάμαθες τὰ μαντάτα;
— Ποιὰ μαντάτα καλέ;

— Ἐχτὲς ἤμουνε στὸ Ποδονίφτη,
κι' ἤμαθα πὼς ἡ ἀνεμιά σου ἡ Κυ-
ριακούλα ἠγέννησε.

— Αὐτὸ ἦτανε; Καλορροϊζικο νά-
ναι!

— Μὰ δὲν ἦκανε ἓνα μονάχα.
— Ἀγού! ἦκανε γέμελα; Ἐ! τί
νὰ γίνῃ! Ἐμὰς τὸ σόι μας τόχει νά-
μαστε γεννήτρες. Δὲν εἴμαστε ἀκλη-
ρες καὶ στρέφες!

— Καλέ στὰ νὰ δῆς, κόνα Προφυ-
ρία μου. Ἦκανε πέντε! Ἐκεῖνο πιά,
ἤσκιετρε ὁ Ποδονίφτης!

Ἡ Προφυρία γούρλωσε τὰ μάτια
της κι' ἐπιάσε τὰ μάγουλά της πού
εἶχον νινεῖ μὲ ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Μορὴ μίλα καλὰ! Ἦρθε νὰ
με κοιωνάρης;

— Καλέ σοὺ τὸ λέω μετὰ τὰ σωστά
μου. Σήμερα θὰ τὸ θάλουνε κι' οἱ
ἐφημερίδες.

— Ἦσοι συφορά καὶ μαυρίλα! Κα-
λέ αὐτὸ εἶναι πρωτακουστό. Γουρὸν
νὰτανε θάκανε πὶδὸ λίγα!

Καὶ ὅλο σταυροκοπιότανε.
— Θὰ πᾶς νὰ τὰ δῆς; ρώτησε ἡ
ἄλλη.

— Τώρα κιόλας θὰ ντυθῶ καὶ θὰ
φύω. Πᾶς θὰ τὰ καταφέρῃ ἡ ἔρημη
πούχει ἄλλα δυὸ παιδιὰ μικρά!

— Ἐγὼ φεύγω.
— Μὰ εἰσαι σίγουρη; Γιατὶ δὲν
μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου.

— Παιδιὰ ἤμαστε καλέ!
Κι' ἔφυγε τρεχάτῃ ἡ Στάσα, ἀφή-
νοντας τὴν Προφυρίαν κατάπληκτη.

Ἐτρεξε μέσα, ἐξύπνησε τὴν κόρη
της, τὸ ναμπρό της, τοὺς εἶπε τὰ νέα
καὶ ντύθηκε γιὰ νὰ πᾶ νὰ δῇ τὴ λε-
χῶνα καὶ τὰ μωσά.

— Ἀρσενικά εἶναι ἡ θηλυκά; ρώ-
τησε ὁ ναμπρός της.

— Ἀπ' τὴ σάστιση μου δὲν ἀρώ-
τησά καλέ. Ἀμὰ θὰ πᾶω θὰ σᾶς πῶ.
Ζήτησε ἀπὸ τὴν κόρη της μερικὲς
ἀλλαξιές, ἓνα δυὸ θρακάκια, τρεῖς
σαλιέρες, φασκιές, πάνες.

— Νὰ τὴν πᾶμε κάτ' ἡμᾶς μου,
γιατὶ ποῦ θὰ εἶθ' ἡ κακομοῖρα μω-
ρονδικὰ γιὰ πέντε μωρά;

Πῆρε τὸ λεωφορεῖο καὶ μέσα ἐκεῖ
ἀρχισε νὰ τὸ λὲθ' δεξιά καὶ ἀρι-
στερά.

Ἐνας ρώτησε:

— Μήπως μᾶς λὲς κυρά μου, γιὰ
τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδά;

— Καλέ ποιανοῦ Κονιδά; Τῇ ἀνη-
ψιάς μου στὸν Ποδονίφτη, χριστιανέ
μου!

Τριγύρω γελοῦσανε καὶ δὲν πι-
στεύανε.

— Κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω στήν
ἀρχή. Μὰ ἐκεῖνη πού μοῦ τότε εἶνε

Ἡ Προφυρία κατάπληκτη ἔπεσε
σ' ἓνα κάθισμα.

κοπέλλα μυαλωμένη, δὲν τόβγαλε
ἀπ' τὴν κοιλιὰ της!

Στὸ δεύτερο λεωφορεῖο τοῦ Ποδο-
νίφτη τὰ ἴδια πάλι.

Πολλοὶ ρωτοῦσανε σὲ ποῖο δρόμο
κάθεται ἡ λεχῶνα γιὰ νὰ πᾶνε νὰ
δοῦν. Ἐνας νέος δημοσιογράφος τὴν
πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε λεπτομέ-
ρειες. Τὸ ὄνομα τῶν γονέων, ἀπὸ
ποῦ κατάγονται, τὴν ἡλικία κτλ.

— Καλέ παιδάκι μου συντάκι
θὰ με κάνης; ἀφῆσε με στὴ σκάση
μου.

— Θὰ τὸ θάλω κυρά μου στὴν ἐφη-
μερίδα.

— Θὰ γράψης καὶ τὸνομά μου;
— Φυσικά, γιὰτὶ ἀπὸ σᾶς τὸ μα-
θαίνω.

Ἡ Προφυρία ἀγρίεψε.
— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Νὰ ματῶ τὴν
λόγια σου! Ἐγὼ εἶμαι τόσο χρονῶν
γυναίκα κι' ἀκόμα σὲ γαζέττες δὲν
με πέρασανε, τ' ἀκούς;

Ὁ νέος χαμογέλασε.
— Καλὸ εἶνε κυρά μου;

— Καλὸ καὶ ψυχρὸ. Δὲν εἶμαι οὔτε
καμμιὰ ὀνοράτῃ, οὔτε καμμιὰ σαμ-
πουκαλῆδαινα. Νὰ μοῦ κάνης τὴ χά-
ρη καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχῇ!

Ὅλος ὁ κόσμος στὸ λεωφορεῖο ἔ-
μαθε τὸ γεγονὸς, καὶ ὅταν ἡ Προ-
φυρία κατέβηκε, τὴν πῆραν ἀπὸ πῶ-
ς ἔως τὸ σπίτι τῆς ἀνηψιάς της ἀ-

πὸ περιέργεια.

Λὲς καὶ πῆγαινε ὑπὸ συνοδείαν.
Ἐφθασε ἐκεῖ στὶς ἑνδεκα. Ἦσαν
ἡμέρα μεγάλη στὴ γειτονιά. Ἦλπιζε
νὰ δῇ κόσμον μαζωμένο ἔξω ἀπὸ τὸ
σπίτι, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Χτύπη-
σε τὴν πόρτα.

Ἡ ἀνηψιά της ἡ ἴδια ἐγῆκε καὶ
ἀνοίξε.

— Καλέ! πὼς ἦταν αὐτὸ τὸ καλὸ,
θεῖα;

Ἡ Προφυρία κατάπληκτη ἔπεσε σ'
ἓνα κάθισμα.

— Μοῦπανε πὼς ἠγέννησες κι' ἦκα-
νες λέει πέντε!

Τὰ γέλια τῆς Κυριακούλας ἀκού-
στηκαν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

— Μὴ γελᾷς νιατὶ θὰ πιάσω τὸ
λαιμό μου νὰ πνιγῶ. Ἐγὼ σοῦ ἐφε-
ρα μωρουδιακά, τόπα σ' ὅλο τὸν κό-
σμον, τόμαθε ἡ γῆς κι' ὁ ντουινὰς κα-
λέ! Νά! αὐτοὶ ἀπὸδῶ καρτεροῦνε
νὰ δοῦνε τὰ μωρά. Μὲ πῆραν ἀπὸ
πίσω!

Ἡ Κυριακούλα ἔδειξε τὴν κοιλιὰ
της καὶ εἶπε:

— Ἀκόμα εἶμαι ἐφτά μηνῶ, δὲν
πιστεύω δά, νὰ κάνω τόσα! Καὶ
ποῖς σοῦ τότε τὸ γκεῖζεζελίκι;

— Ἐκεῖνη ἡ Στάσα ἡ Μπαρδά-
σσινα, Μὰ σὰ πᾶω πίσω θὰ κάνω τὰ
μοῦτρα τῇ νὰ συχαίνεται νὰ τὰ δῇ!

— Καλέ θεῖα, ξέρεις γιὰτὶ σοῦ
τόπε;

— Ποῦ νὰ ξέρω μαρὴ κόρη μου;
— Σήμερα εἶνε Πρωταπριλιά καὶ
σὲ γέλασε!

— Ἀγού! Βουδαμένη νάνα οὐ-
τὸ χρόν' ἡ μομπιωμαμένη!

Κάθησε μετὰ πολλὰ παρακάλια τὸ
μεσημέρι νὰ φάῃ μαζί τους καὶ τὸ
θραδάκι ξαναγύρισε στὸν Βύρωνα.

Πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τῆς
Στάσας καὶ χτύπησε τὴν πόρτα δυ-
νατὰ:

— Ἀνοίξε μαρὴ πού ἤθελες νὰ με
βουλώσης μέρα πούναϊ σήμερα, πρω-
τομηνιάτικα! Ἀνοίξε γιὰτὶ θάνοῖξω
τὸ στόμα μου καὶ θὰ σοῦ ψάλλω τὰ
καθημερινὰ σου καὶ τὰ σκολιανὰ
σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

Ἡ Στάσα εἶπε μετὰ γέλιο:
— Καλέ τῶκανα γιὰ τὸ καλὸ. Πρω-
ταπριλιάτικο ψέμμα!

— Καλάμια νὰ κάνης καὶ παλούκια
ἀχιρλάντιστῃ! Δὲν ἤδρισκες καμ-
μιὰ τοῦ ράγκου σου νὰ γελᾷς,
παρὰ ἡδίαλεξες ἐμένα, νοικοκυρὰ
γυναίκα, μπαίγνιο τοῦ σοκακιοῦ,
ἐρωμοσελοῦ, φτιού σου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τη θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου το 1914-1918 ξαναγυρίζει στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμεινε έως τότε. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι μένει η Λούλα, ένα όμορφο κορίτσι, το οποίο ο πατέρας είχε ερωστασιάσει. Οι δυο νέοι συναντώνται αργότερα στην Αθήνα όπου ο πατέρας της είχε πάει την Λούλα για να την γράψει στο Αρσάκειο, και ένα θαυμάσιο άνακτορα αναπτύσσεται μεταξύ των.

Ο Γιάγκος ζητάει την Λούλα από τον πατέρα της, αλλά αυτός τον απορρίπτει. Ο νέος ύστερα από αυτό αποφασιάζει να ενεργήσει διαφορετικά. Γράφει της Λούλας μέσω μιας φίλης της, της Ζωζώ και μέσω αυτής πάλι του απαντά η Λούλα. Καθώς όμως η Ζωζώ πήγαινε το γράμμα της φίλης της στον Γιάγκο, την συλλαβάνουν στον δρόμο, άγνωστο για ποιο λόγο, και την οδηγούν στο Τμήμα όπου και την θέτουν υπό κράτηση. Έν τώ μεταξύ η φίλη της Λούλας, Μιμή, που της είχε πάρει Άλλοτε τον άνδρα που άδικα είχε, τον Άγγελο, ερωτοτροπεί με τον προσημασμένο του. Ο κ. Θεοφάνης της γράφει τώρα και της δίνει νέο ραντεβού, στην Κηφισιά.

20ον

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ άνθρωπος!» έμουρμούρισε η Μιμή, αφού έδιάβασε το γραμματάκι του κ. Θεοφάνη. «Πρακτικός γιατί αποφεύγει κάθε τρυφερότητα στα γράμματά του».

Η γυναίκα του Άγγελου ήταν ικανοποιημένη τώρα επειδή ο κ. Θεοφάνης έλάμβανε όλα εκείνα τα μέτρα, που θα την εξασφάλιζαν από κάθε παρεξήγηση, αν και η Μιμή πολύ λίγο ελόγριαζε τον άνδρα της, μια και και ήταν βέβαιη, ότι μπορούσε να διαλύσει κάθε υποψία του. Μια άλλη όμως σκέψη απασχολούσε τη Μιμή. Συλλογιζόταν ότι ο προσημασμένος του άνδρας της είχε βίλλα στην Κηφισιά. Πώς λοιπόν, ήταν τόσο πλούσιος; άναρωτιόταν.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι ο Άγγελος την ειδοποίησε πως θ' άργούσε το βράδυ. Σκόπιμα μάλιστα η Μιμή, επειδή είχε πάντα υπ' όψιν της τα άπρόοπτα ραντεβού με τον κ. Θεοφάνη, δέν έπερινοούσε, όπως πριν, να πάει το βράδυ τον άνδρα της απ' την Τράπεζα. Γι' αυτό εύρισκε διάφορες μικροσφομίες. Πότε ότι έπερίμενε μια φίλη της, να πάνε στο τσίτσι, πότε ότι θ' άρνούσε στη μοδίστρα της και πότε ότι θα πήγαινε στον κινηματογράφο.

— Έε άλλου δέν θέλω να λένε στην

Γράφεα οι συνάδελφοί σου, ότι σ' έχω δεμένον από τη φούστα μου, τού έλεγε εύθυμα.

— Θα λένε ότι είμαστε ένα άγαπημένο άνδρόγυνο, της άπαντούσε ο άνύποπτος Άγγελος, που είχε άποσιωθή τώρα στη δουλειά του, γιατί νόμιζε πως τον προήλασμό του τον πήρε με την άξία του!...

— 22 —

Η Μιμή για πρώτη φορά, έκείνο το άνοιξιότικο δειλινό, που ο Άττικός κάμπος μοσχοβολούσε χαμομήλι και το χρυσάφειο στάρι άναδεδούταν σά θάλασσα στα φίλια του άνέμου, έπαιρνε μόνη της το τραίνο της Κηφισιάς. Το περιήγιο «θηρίο» έξεκινούσε τα χρόνια έκείνα από την πλατεία Λαυρίου, έμπαινε στην όδον Γ' Σεπτεμβρίου, έστριβεν έπειτα στην όδον Κοδρικτώνος κι από έκεί έφθανε στην πλατεία Άττικής, απ' όπου συνέχιζε το ταξίδι του με τέρμα το Στροφύλι.

Φθάνοντας στο Στροφύλι η Μιμή είδε, πριν άκόμη κατεβή από το τραίνο, τον κ. Θεοφάνη, ο οποίος λοξοκυττάζοντας και άνυπόμονος έβόλταρε άνάμεσα στα πεύκα, Σοβαρή - σοβαρή η γυναίκα του Άγγελου, σαν να έπήγαινε να συναντήση μια φίλη της, έπροχώρησε, γιατί έν τώ μεταξύ είδε τον προσημασμένο του άνδρό της, που άκολουθούσε ένα έρμιο δρομάκο, άριστερα από το σταθμό.

Η Μιμή έφρόντιζε να μη γάνη από τα μάτια της τον κ. Θεοφάνη, κρατώντας μια μικρή άπόσταση, μεταξύ των. Έως τη στιγμή όπου ο προσημασμένος του άνδρας της άνοιξε τη σιδερένια πόρτα της κλεισμένης βίλλας και προνόησε από τα θόσκαλα του περιβολίου στη καμμάρινη σκάλα, η Μιμή δέν είδε κανένα άλλον έκεί τριγύρω. Άθελά της έριξε μια ματιά γεμάτη από θαυμασμό στην κομψή έπαυλη, που η θαιμένη με κόκκινο σκούσο γρώμα πόσωνη της, με τα δυο άνάλαστα στην είσοδο και με τον κισσό, που έσκαρφάλωνε ως τα παράθυρα, έδινε την έντύπωση μιας άρχοντικής κατοικίας.

— 23 —

Όταν ο κ. Θεοφάνης, νελαστός και ικανοποιημένος για την νέα επιτυχία του, έκλεισε τη μεγάλη δρύινη πόρτα της βίλλας κι έπήρε το γαντοφορεμένο νερί της Μιμής, για να το φέρη στα χείλη του, η γυναίκα του Άγγελου τού είπε μισο - σοβαρά μισο - εύθυμα:

— Ηθέλα να ήξευρα, τι θα λένε για μένα, που σάς άκολουθώ με τόσο εύκολία, στις διάφορες γκαρσονιέρες σας;

— Λέω, άπλυστατα, άποκρίθηκε έκείνος, ένώ άνέβαιναν στη σκάλα που ώδηγούσε στον δεύτερον όροφο της βίλλας και είχε περάσει το χέρι

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΑΝ ΠΑΠΑΔΗΜΑ

του, στην κομψή μέση, λέω, ότι έπεισθήκατε πιά, ότι είμαι ένας πιστός και άφωτισμένος φίλος σας, έτοιμος να ικανοποιήση κάθε έπιθυμία σας, κάθε καπρίτσιο σας, πρόθυμος να συμμορφωθώ προς τη θέλησή σας.

— Α, όχι, όχι, δέν έχω πεισθή καθόλου γι' αυτό, τον διέκοψε η Μιμή, με χαμόγελο. Νομίζω, ότι πρέπει να περάση καιρός, πολός καιρός για να βεβαιωθώ...

— Δέν έχω καμιά αντίρρηση γι' αυτό, έπρόσθεσε ο κ. Θεοφάνης, στενοχωρημένος λίγο.

Ανέβηκαν στο σαλόνι της βίλλας, που ήταν επιπλωμένο με πολύ γούστο. Η Μιμή έριχνε άδιάκοπα ματιές γύρω της, εξετάζοντας με την περιέργεια της φιλάρεσκης και φιλόδοξης γυναίκας τα έπιπλα και τα μπιμπελό. Κι όταν έμαθε από τον κ. Θεοφάνη ότι η βίλλα έμενε τον περισσότερο καιρό κλεισμένη, έφώναζε:

— Τι παράξενο! Γιατί δέν την νοικιάζετε τότε;

— Αν την νοικιάζα, δέ θα είχα την εύτυχία να σάς δεχθώ έδώ, μέσα στην ήσυχία της έξοχης, μακριά από κάθε φθοροδό και άδιάκριτο μάτι.

— Δέν τό ήξερα ότι είσθε τόσο άίσθηματικός, έγέλασε δυνατά η Μιμή. Όστε αυτή είναι η βίλλα των θυμάτων σας;

— Σας όρκίζομαι ότι είσθε η πρώτη γυναίκα που έρχεσθε έδώ, της είπε.

— Περιττό να όρκίζεσθε, φίλε μου, Δέν είμαι τόσο άπλοκή όσο με νομίζετε. Άσχετα αν σάς άκολουθούσα ως έδώ.

— Μιμή... Με παρεξηγήτε... Πώς λοιπόν θα σάς πείσω, ότι δέν σάς βάζω στην ίδια θέση, που βάζω όλες τις γυναίκες που έγνώρισα πριν από σάς...

— Με βάζετε στη θέση των παραστρατημένων συζύγων, άπλυστατα, τού είπε έκείνη.

— Έκαμε ένα μορφασμό στενοχώρι-ας ο κ. Θεοφάνης.

— Επιδέμετε να με παρεξηγήτε, της είπε έπειτα.

— Από σάς εξαρτάται να με πείσετε ότι έχω άδικο. Έλέγατε λοιπόν, ότι είμαι η πρώτη γυναίκα, η πρώτη ένοχη γυναίκα, θέλατε να είπτε, που πατά το πόδι της έδώ μέσα. Άς τό πιστέψω. Μά τότε πρέπει να παραδεχθώ, ότι έβεβηλώσατε τη βίλλα σας, που προωρίζατε για τη νόμιμη σύντροφο της ζωής σας. Είδατε που τό θρήκα;

Πάλι γέλασε δυνατά η Μιμή, ένώ έκείνος ταραγμένος πάντα, έπρόσθεσε τους κυματισμούς του κομψού κορμιού της, που άναταραζόταν από τό τρανταχτό, τό νευρικό γέλιο της.

— Δέν έσκέφθηκα άκόμη ν' άποκτήσω νόμιμο σύντροφο της ζωής μου, της είπε.

— Η Μιμή τον έκύτταζε κατάματα. — Κι όταν γεράσετε, τι θα κάνετε; Θα ζήτε έτσι, σαν έρμιο κούτσουρο; Όταν θ' άσπρίσουν τα μαλλιά σας...

— Α, όχι, έγέλασε, δέν πρόκειται ν' άσπρίσουν τα μαλλιά σας ποτέ, γιατί θα τα βάφετε...

— Πόσο σκληρή είσθε μαζί μου, της είπε.

— Είμαι από αντίδραση σκληρή, γιατί με συγκινούν πολύ η τρυφερότητές σας και θέλω να προλάβω τις μεγαλύτερες τρυφερότητες.

Γέλοσε και χτυπούσε τα χέρια της, σαν μια κοπελλίτσα που διασκεδάει, πειράζοντας ένα μεγαλύτερό της στα χρόνια. Η φωνή της όμως αν και χαδιάρικη, είχαν ένα έλαφρό σαρκασμό. Πειραγμένος τώρα έκείνος της άποκρίθηκε:

— Δέν ξέρω να ύποκρίνομαι σε σάς. Θέλω να είμαι ειλικρινής.

— Άς παραδεχθώ ότι δέν ξεύρετε να ύποκρίνεσθε, φίλε μου, έξηκολούθησεν η Μιμή, εύθυμα. Βλέπω όμως πως δέν ξεύρετε ούτε να φέρεσθε σε μια γυναίκα που παρασύρετε τόσο μαστορικά στα δίχτυα σας.

Πήρε μια σοβαρή έκφραση ξαφνικά έκείνη.

— Δέν ξεύρω να φέρωμαι; την ρώτησε ο κ. Θεοφάνης μ' έκπληξη.

— Μη σάς κακοφαίνεται, Δέν πρόκειται για μένα...

— Άλλά τότε;

— Μά φίλε μου, όταν ξελογιάζει μια γυναίκα και την κάνετε όργανο των καπριτσιών σας — σάς ξαναλέω δέν πρόκειται για μένα, σάς δίνω συμβουλές για τό μέλλον, πως να φέρεσθε στα νέα θύματά σας — όταν, λοιπόν, ξελογιάζετε μια γυναίκα και τη βλέπετε πρόθυμη να σάς άκολουθήση παντού, δέν πρέπει να της λένε: «Ξέρετε, δέν πρόκειται ν' άποκτήσω ποτέ νόμιμο σύντροφο της ζωής μου» γιατί με τα λόγια σας αυτά άπογοητεύετε έκείνην, που θα μπορούσε να σάς άγαπήση και να σάς όνειρευθώ γι' άνδρα της, άσχετα αν τη χωρίζη μεγάλη ή μικρή κοινωνική άπόσταση από σάς...

— 24 —

Ένώσω μιλούσε με τον έλαφρά νευρικό και ταραγμένο έκείνο τόνο, που την έκανε περισσότερο γοητευτική, ο προσημασμένος του Άγγελου την έκύτταζε μ' έκπληξη. Και όταν έκείνη έδίστασε μια στιγμή, αν έπρεπε να τό πη περισσώτερα, πάνω σ' αυτό, ο κ. Θεοφάνης, που κατάλαβε τι σημασία είχαν τα λόγια της, χωρίς να διστάση αυτός, της άπήνησε:

— Με συγχωρήτε, Μιμή, μά νομίζω, ότι δέν έπρόσέξατε στα λόγια μου.

μες, που έφαινονταν στη Μιμή κωμικές προσπαθούσε να την πείση ότι δέν ήθελε να πη αυτό, αλλά τον έταρνανούσε η άμφιβολία, τον έβασάνιζε ο φόβος, ότι πολύ γρήγορα θα την έχανε.

— Αυτά είναι λόγια, δικαιολογίες, επέμεινε η Μιμή, που κατάφερνε να ύποκρινεται περιήγηση τη θυωμένη. Άφήστε με, σάς παρακαλώ, να φύγω κι' αν νομίζετε, ότι πρέπει να ματαιώσετε την προαγωγή του άνδρός μου, είσθε έλεύθερος να τό κάμετε. Άφήστε με...

Χλωμός έκείνος από την ταραχή του, της έκρατούσε τό χέρι σφιχτά, ήθελε να την έμποδίση να φύγη, της έπαίρνε τα γάντια της και δυο φορές, που έκείνη έβαλε τό καπέλλο της, κατάφερε να της τό θυάλη, με την άγωνία στην καρδιά, γιατί φοβόταν μήπως πραγματοποιήση την άπειλή της. Και τρώμαζε τώρα, στη σκέψη, ότι θα μπορούσε να την χάση για πάντα.

Τό παιγνίδι, όμως, που τόσο καλά έπαίξε η Μιμή, την έπεισε για μια άκόμη φορά, ότι ο κ. Θεοφάνης ήταν πιά ένας πιστός ύποτακτικός της, ένας σκλάβος της πικάντικης όμορφιάς της.

Και όταν έκείνος την είδε άποφασισμένη τάχα να φύγη, της έφώναζε σαν τρελλός:

— Άν μ' αφήσετε, δέν ξέρω ούτε έγώ, που μπορώ να φθάσω...

Τον έκύτταζε ύπεροπτικά και σά να μιλούσε σ' έναν κατώτερό της, τού είπε:

— Μπα; Άρχίζετε λοιπόν να με φοβερίζετε;

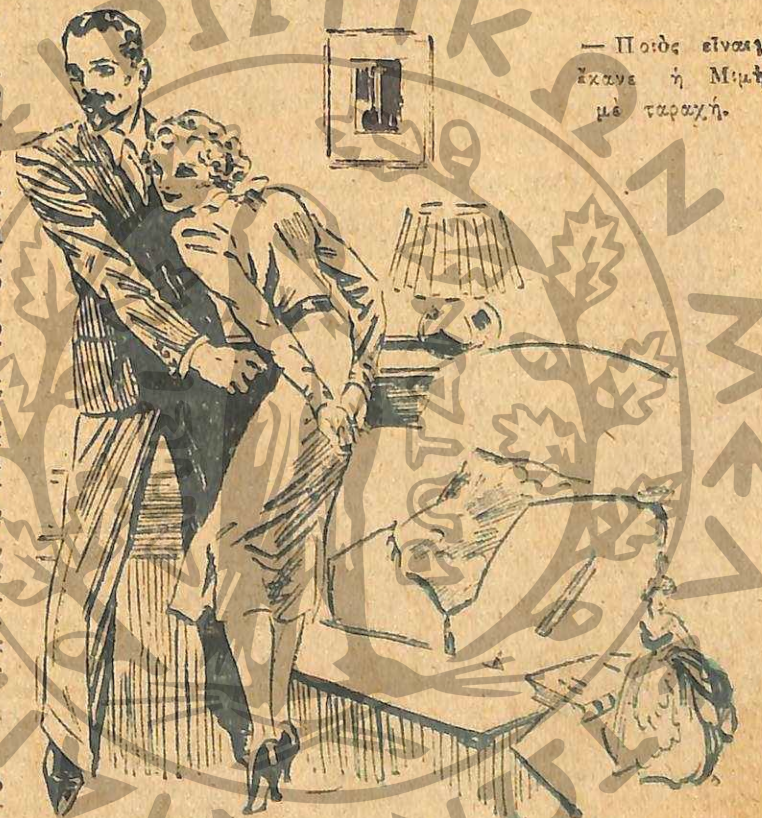
Έκείνη τη στιγμή άκούσθηκε ξαφνικά κάποιος θόρυβος στην πλαϊνή κάμαρη. Η Μιμή τρομαγμένη έτρεξε κοντά του.

— Ποιος είναι; έμουρμούρισε με ταραχή.

Ο κ. Θεοφάνης την καθυσόχασε:

— Δέν είναι τίποτε, της είπε. Περιμέ-

— Ποιος είναι έκείνος ή Μιμή με ταραχή.

Σαν τρελλός ο κ. Θεοφάνης, έτρεξε κοντά της. Και με χειρονο-

ΝΕΤΕ ΝΑ ΠΑΩ ΝΑ ΙΔΩ.
—Μένει κανείς εδώ; ρώτησε χαμηλόφωνα η Μιμή.
Της αποκρίθηκε άρνητικά, μ' ένα γνέμμο. Έπειτα, με τό φόδο πάντα μήπως η Μιμή φύγη, έτρεξε ως την πόρτα της πλαϊνής κάμαρας. Την άνοιξε. Έγέλασε νευρικά. Μιά ανθοστήλη, που ήταν κοντά στο παράθυρο, είχε πέσει, γιατί τό παράθυρο άνοιξε από τόν άνδρα κι' άναποδογύρισε την ανθοστήλη.

— 22 —

Τό μικροπεισίοό αυτό έκαμε τη Μιμή να ξεχάση την άπειλή της. Ο κ. Θεοφάνης ξαναγύρισε έν τώ μεταξύ κοντά της, περισσότερο φλογερός και ύποτακτικός. "Αρχισε να της όρκίζεται, ότι δέν είχε καμιά πρόθεση να την προσβάλει, όταν της είπε πως την μεγάλη αυτή θυσία την έκανε για τόν άνδρα της.
—Πώς δέν με προσβάλατε, άφου λέτε, πως είμαι συμφεροντολόγος; τού αποκρίθηκε η Μιμή, σοβαρά.
Νέοι όρκοι τού κ. Θεοφάνη, νέες διαβεβαιώσεις, ότι την θεωρούσε για μία εξαιρετική γυναίκα κι' ήταν πρόθυμος να συμμορφωθί με κάθε καπρίτσιο της.
Χωρίς ν' αφήση τότε τό σοβαρό ύφος της η Μιμή, τού είπε:
—Ακούστε, φίλε μου, αν ήρθα σήμερα στο μακρινό αυτό ραντεβού, διακινδυνεύοντας την εύτυχία μου και την ύπόληψή μου, ήρθα για τελευταία φορά.
Έκείνος την έκύτταξε κατάπληκτος:

—Γιά τελευταία φορά; έμουρμούρισε έπειτα άφηρημένος.
—Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι κινδυνεύω; Δέν βλέπετε, ότι μ' έθέτετε με τὰ ραντεβού αυτά; Όταν ξεσπάση ή συμφορά για μένα, σεις θα είσθε πολύ μακριά. Όλοι έμένα θα ένοχοποιησουν, σε μένα θα ρίξουν τ' άδικα...
—Που θέλετε να σάς βλέπω τότε; τη ρώτησε, σαν τόν υπόδικο που κρέμεται από τὰ χείλη τών δικαστών του.
"Η Μιμή έμεινε σκεπτική λίγες στιγμές. Έπειτα τού είπε:
—Νά έρχεσθε στο σπίτι, άπλούστατα.
—Μά αυτό είναι πιο έπικίνδυνο, Μιμή.

Την είχε πείσει να καθήση κοντά του, στο θαλασσί ντιβάνι, που πλάι του ήταν μία κουκλα κι' ένα από τὰ ρομάτσα εκείνα, που γράφονται για να ξυπνήσουν όρμητικούς τούς ναρκωμένους έρωτικούς πόθους και μία κομψή λάμπα, με θαλασσί άμπαζούρ.

—Δέν προτιμάτε να βλέπομαστε στο σπίτι μου; τόν ρώτησε εκείνη.
—Φοβούμαι μήπως καταλάβη τίποτε ο άνδρας σας, μη τυχόν με ύποπτευθί για τις συχνές επισκέψεις μου. Δε σάς πείθει αυτό ότι είμαι τρελλός για σας και θέλω να σας βλέπω συχνότερα. αν είναι δυνατόν κάθε ημέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή; Στο σπίτι σας πως θα δικαιολογώ τις συχνές επισκέψεις μου; Έξ άλλου φοβούμαι μήπως προδοθώ, δέν σας τό κρύβω. Έχασα πιά την ψυχραιμία μου...
—Νά προδοθώ, σεις ένας παλαίμαχος Δόν Ζουάν; τόν διέκοψε η Μιμή ύπεροπτικά. Έν πάση περιπτώσει αυτό που έκανα σήμερα, δέν είμαι διατεθειμένη να τό ξανακάνω άλλοτε, γιατί κάποιο προσέλιμμα μου λέει ότι θα μάς άνακα-

λύψη ο άνδρας μου...

—Τότε, τι πρέπει να γίνει; τη ρώτησε με την αγωνία τού παράφορα έρωτευμένου.

Μιά αίνιγματική έκφραση έφάνηκε στα μάτια της. Έκείνος την έκύτταζε άνυπόμονα. Κι' έτσι όπως έβλεπε ποτε τό πρόσωπό της και πέτε την κερνία, κουκλα, που ήταν στο χαμηλό τραπέζάκι πλάι, νόμιζε πως ή κουκλα έπαιρνε τη λαμψη της νεότητος από τό πρόσωπο της Μιμής κι' η Μιμή, την γλύκα τών ματιών της άκίνητης κουκλας.

—Γιατί μου τὰ λέτε αυτά; τη ρώτησε σιγανά και παραπονιρικά.

"Η φωνή του έκοβόταν από την συγκίνηση.

—Άλλοτε είσθε γλυκεία σαν ένα παιδάκι και άλλοτε θάλεγε κανένας πως με μισείτε. Γιατί;

—Υπάρχει ένας τρόπος, τού αποκρίθηκε ξαφνικά, να έρχεσθε τακτικότερα στο σπίτι μας, χωρίς να μάς παρεξηγήση κανένας.

—Υπάρχει τρόπος! Γιατί δέν μου τόν λέτε λοιπόν; Προτιμάτε να με τυραννίτε;

—Δέν ξεύρω, αν σας συμφέρη ο τρόπος αυτός, έπρόσθεσε η Μιμή ναζιάρικα.

—Μου μιλάτε για συμφέρο, τη στιγμή που έζυρετε πως είμαι πρόθυμος, να κάνω την μεγαλύτερη θυσία για την αγάπη μας; "Α, με ταπεινώνετε...

— 23 —

"Η Μιμή, που ύποκρινόταν την διαστακτική και την ντροπαλή τώρα, τού είπε πως αν τὰ συμφέροντά του τού επέτρεπαν να τούς ένοικίαση τη μονοκοκκία, που είχε στην πάροδο τού Κολωνακίου, μία και ήταν ξενοίκιαστη, θα μπορούσε τότε, σαν σπιτονοικοκύρης, να πηγαίνη τακτικά εκεί, βρίσκοντας ένα σωρό προσχήματα. Πότε πως θα έπιστατούσε για τό ένα και πότε πως θα έφρόντιζε για την επιδιόρθωση τού άλλου... "Ο κ. Θεοφάνης από τη χαρά του, έκανε σαν παιδί, μόλις τό άκουσε. Δέν μπορούσε να φαντασθί πως δέν ήταν ο φόβος, μήπως άνακαλυφθούν ή τούς ύποπτευθί κανένας που έκανε τη Μιμή να τού προτείνη, αλλά τό συμφέρο για να εξασφαλίση ή φιλόδοξη γυναίκα, ένα καλύτερο σπίτι — γιατί όχι; — με μικρότερο νοίκι.

—Η σκέψη σας είναι περίφημη, Μιμή, της είπε εκείνος, χαρούμενος. Κι' έρχεται άκριβώς πάνω στην ώρα που τό σπίτι είναι ξενοίκιαστο. Ωραία. Περίφημα!

—Δέν ξεύρω μόνο, αν θα συμφωνήσουμε στο νοίκι, τόν διέκοψε η Μιμή εύθυμα.

Σοβαρά, αυτή τη φορά, εκείνος της αποκρίθηκε:

—"Αν δέν έφοβόμουν, μη τυχόν παρεξηγηθώ από τόν άνδρα σας, δέν θα σας έζητούσα καθόλου νοίκι.

—Σας συμφέρει αυτό; έμουρμούρισε εκείνη πειραχτικά.

"Ο κ. Θεοφάνης, που έκάθόταν στο πλάι της, σαν τόν διψασμένο, που δροσίζει ποτε-ποτε τὰ φλογισμένα γείλη του, με μία σταλαματιά νερό, έφάνηκε αυτή τη φορά πιο τολημηρός. Και η Μιμή που μέσα στο μισοσκότεινο εκείνο δωμάτιο, κοντά στον παλαίμαχο Δόν Ζουάν, ένοιωθε να τη συναρπάγη ο άνεμοστρόβιλος τού πειρασμού της άμαρτίας, δε βρόικε πιά τη δύναμη να τόν αντικρούση... "Η θελήση της είχε άρχεινι να λυγίση. Κι' εκείνος, σαν τρελλός από τόν άγριο πόθο που τόν έτρίκυμνιζε, της έμουρμούριζε, σκυμμένος στο ρόδινο

αυτόκι, που ξεπρόβαλλε ανάμεσα από μία τούφα μαλλιών:

—Τό άρωμά σου, που με μεθάει, θαρρείς πως θγαίνει από άμέτρητα τριαντάφυλλα, κρυμμένα στο κορμί σου!...

.....

Την άλλη μέρα τό πρωί, η Μιμή ήταν στο κρεβάτι άκόμη, όταν πήρε την έφημερίδα για να ρίξη μία ματιά, όπως συνήθιζε. Τὰ μάτια της έπεσαν στους μεγάλους μαύρους, κτυπητούς τίτλους, στην πρώτη σελίδα:

«Ανακάλυψις μεγάλης κατασκοπευτικής όργανωσης», έγραφαν οι κτυπητοί τίτλοι.

Και τό κείμενον άπεκάλυπτε, πως ή άστυνομία είχε άνακαλύψει μία από τις ξένες προπαγάνδες τών έμπολέμων, ή όποια όρισκόταν σε μυστική συνεννόηση με κάποια ύποπτα ύποκείμενα, που είχαν ξεχάσει τό καθήκον προς την πατρίδα τους και πρόδιναν τὰ μυστικά τού Κράτους. Όλους σχεδόν τούς είχε πιάσει ή άστυνομία. Και ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν και κάποιος, που έκανε τάχα τόν παραγγελιοδόχο, διατηρώντας γραφείο, στο όποιο έχρησιμοποιούσε και γυναίκες για κατασκοπούς (1). Μία από τις γυναίκες, που είχε συλλάβει ή άστυνομία, ήταν κάποια νεαρά κοπέλλα — έγραφε ή έφημερίδα. Προσποίονταν την μαθήτριά κι' έμενε σ' ένα οικότροφείο έσωτερική. Αυτή άντέγραφε τὰ κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα, στο γραφείο τού προϊσταμένου της.

"Αλλ' όταν ή Μιμή έδιάβασε τό όνομα της κοπέλλας, που είχε συλληφθί μαζί με τούς άλλους κατασκοπούς, έτιναχθηκε άμέσως από τό κρεβάτι της, σαν να έπέρασε ήλεκτρικό ρεύμα τό κορμί της.

«"Η συλληφθείσα νεαρά μαθήτριά, έπρόσθετε ή έφημερίδα, ονομάζεται Γεωργία ή Ζοζώ Π...»

—"Η Ζοζώ; έμουρμούρισε η Μιμή κατάπληκτη. Είναι εδώ λοιπόν στην Άθήνα; Δέν τό έπερίμενα ποτέ!...

Μά νά, γυρίζοντας στην τελευταία σελίδα της έφημερίδας, είδε τη φωτογραφία της Ζοζώς.

—Αυτή είναι, έπιθύρισε έπειτα με βεβαιότητα. Δέν μου μένει πιά καμμία άμφιβολία...

Κι' έτρεξε στο παράθυρο, παραμέρισε βιαστικά-βιαστικά την κρεμαζιά κουρτίνα, για να ιδί στο φώς, τη φωτογραφία της Ζοζώς, που είχε δημοσιεύσει ή έφημερίδα στη στήλη τών άποκαλύψεων για τη δράση τών ξένων προπαγανδών.

— 24 —

Για πολλή ώρα η Μιμή έμεινε, με την έφημερίδα στα χέρια και με τό βλέμμα καρφωμένο στη φωτογραφία της Ζοζώς. "Υστερα ξαναδιάβασε τὰ όσα έγραφαν γι' αυτήν.
—Πόσα χρόνια έπέρασαν, έμουρμούρισε η Μιμή.

Και, σαν ν' άπαντούσε σε κάποιον, έπρόσθεσε:
—Πριν ακόμη φύγω από τη Χαλκίδα, πριν παντρευθώ, είχα μάθει πως ή Ζοζώ έμενε στο Βόλο. Περίεργο... Πώς έβρέθηκε εδώ στην Άθήνα; (Συνέχεια στο επόμενο)

(1) Περισσότερες λεπτομέρειες για την δράση τών ξένων προπαγανδών στην Ελλάδα τότε, μπορούν οι άναγνώστες μου να όρουν στις έφημερίδες της εποχής εκείνης.

‘Ο άγγελιαφόρος της αγάπης

νας ώραιόστος Αίγυπτιακός θρύλος

Πέντε χιλιάδες χρόνια! Πόσα πράγματα δέν έχουν αλλάξει μέσα στο άπέραντο αυτό διάστημα! Κράτη, δυναστείες και αυτοί ακόμη οι θεοί σβύσανε για να δώσουν τόπο σε νέους. Μονάχα ο έρωας έμεινε ο ίδιος, παντοδύναμος, αιώνας.

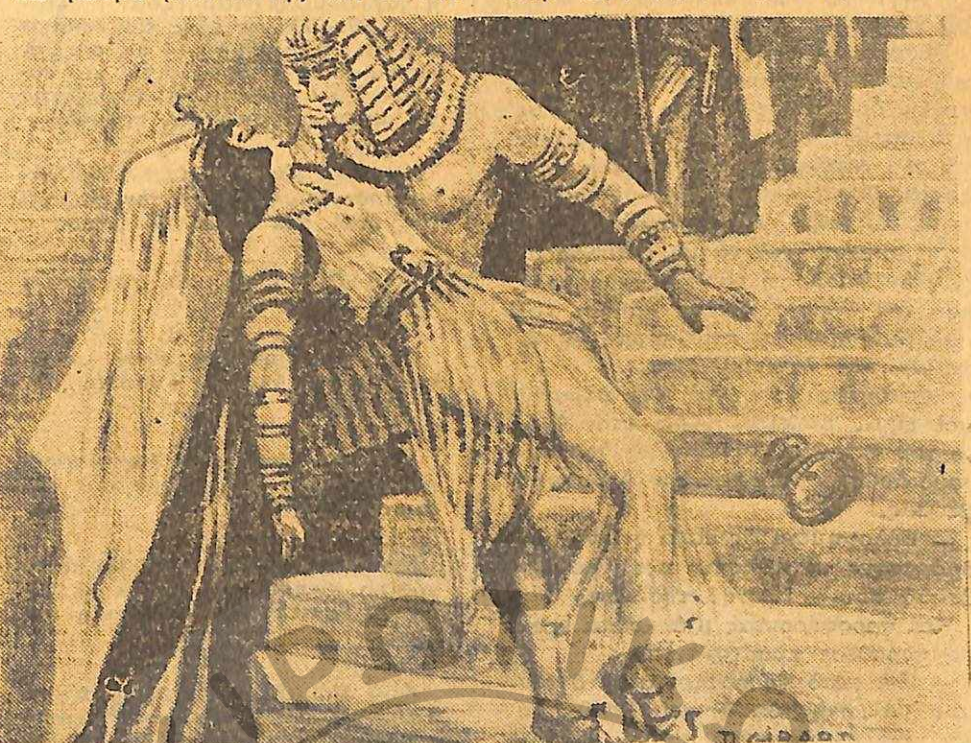
Πριν πέντε χιλιάδες χρόνια αι έθνη, ή εκατοντάφυλη αρχαία πόλις της Αίγυπτου, ήταν στις πιο μεγάλες της δόξης. "Ο Βασιλιάς της ήταν ο πιο ισχυρός Βασιλιάς της εποχής του. Εύτυχισμένος όμως δέν ήταν. Τὰ χρόνια είχαν άρχεινι να καμπουριάσουν τό κορμί του και να στολίζουν τὰ μαλλιά του με άσπρες τούφες μπαρμπακιού. Και δέν είχε νιοίωση μέχρι τότε καμιά τρυφερή αγάπη. Τό παλάτι του ήταν γεμάτο από όμορφες γυναίκες, φερμένες από όλες τις άκρες τού κόσμου για να τόν εύχαριστήσουν. Μά καμιά δέν μπόρεσε να τού χαρίση την τρυφερή αγάπη που ζητούσε. Για τόν λόγο αυτό τις έδιωξε όλες μία μερα και άποφάσισε να ζητήσει σε γάμο την πεντάμορφη Βαλκίδα, την κόρη τού γειτονικού του Βασιλιά Ραμσή. "Ηξερε πως ή Βαλκίς ήταν ή πιο όμορφη κοπέλλα από την μία άκρη ως την άλλη στην Αίγυπτο, και ότι δύσκολα θα δεχόταν να γίνει γυναίκα ενός γέρου Βασιλιά, όσο παντοδύναμος κι' αν ήταν. Μά ήξερε επίσης ο γέρος Βασιλιάς ότι ο Ραμσή, ο πατέρας της Βαλκίς, είχε μεγάλες οικονομικές στενωχίες και ότι θα έδινε με εύχαρίστηση την κόρη του όταν ήξερε πως θα έπαιρνε πλούσια δώρα. "Η συμφωνία λοιπόν έκλεισε γρήγορα και έτσι, κάποιο πρωί, ο Βασιλιάς φώναξε τόν νεώτερο από τούς αδελφούς του, τόν Ραμαντές, που ήταν ο πιο όμορφος άνδρας σε όλόκληρο τό βασίλειο, και τού είπε:

—Χρειάζομαι έναν έμπιστο άγγελιαφόρο για να μεταφέρη τὰ πολύτιμα μου δώρα στον Ραμσή και για να συνοδεύση ως εδώ την Βαλκίδα που θα γίνει τό πιο όμορφο στολίδι στο στέμμα μου. Θα κάνης για μένα αυτόν τόν κόπο; Έγώ γέρασσα πιά και δέν άντέχω σε τέτοια ταξίδια.

"Ενα όλόκληρο καρβάνι από σκλάβους που κουβαλούσαν θαριές κασέλες γεμάτες χρυσάφι και πολύτιμους λίθους, συνόδευσε τόν Ραμαντές στο μακρινό του ταξίδι, άναμεσα από την καφετή έρημο. Ψηλός, με ώραίο άνδρικό κορμί, με μάτια που άστράφτανε κάτω από τόν όλόκληρο ήλιο και με πλούσια δόσγoura μαλλιά που άνέμιζαν καθώς έτρεχε άπάνω στ' άλογό του σαν χαίτη λιονταριού, ο όμορφος πρίγκηπας Ραμαντές έμοιαζε σαν θεός που είχε κατέβει από τούς ουρανούς. Τό όλόγυρο κορμί του, σκεπασμένο μόνο με μία φαρδιά

ζώνη γύρω από τούς γοφούς, ήλιοκαμένο και ρωμαλέο, έμοιαζε σαν μία σωστή άποθέωσις τού νεανικού σφρίγους.

Καθώς άντίκρυε τὰ όμορφα μαύρα μάτια της Βαλκίς, τὰ ακόμη πιο μαύρα μαλλιά της και τό υπέ-

Λοπάκι με δια τὸ πατήρ από τὰ χέρια της.

ροχό της κορμί που μόλις ήταν άλαφροσκεπασμένο με ένα πέπλο, ο πρίγκηπας έμεινε καρφωμένος στην θέση του, καταμαγεμένος από τὰ τόσα κάλλη. "Ενοιωσε μίαν άκατανίκητη δύναμη να τόν τραβή προς την πεντάμορφη νέα και έτοιμαζόταν να πέση στα πόδια της για να της φωνάξη μπροστά στον Ραμσή και στους ύπουργούς του ότι δέν θα ζούσε παρά μόνονα γι' αυτήν. Μονομιάς όμως θυμήθηκε πως ή Βαλκίς δέν ήταν έλεύθερη, πως άνήκε στον αδελφό του τόν Βασιλιά και άποφάσισε να πνίξη για πάντα τό αίσθημά του.

Τό ίδιο θαύμασε κι' ή όμορφη πρίγκηποπούλα τόν ζωντανέμο θεό που έστεκε μπροστά της. Μά ήξερε κι' εκείνη πολύ καλά πως άνιχε πιά στον παντοδύναμο Φαραώ και ότι ο όμορφος πρίγκηπας δέν ήταν παρά ένας άγγελιαφόρος άνάγης τού γέρο-Βασιλιά.
Την στιγμή που οι σκλάβοι έσκέπασαν τις κασέλες και άρχισαν να θγαίνουν από μέσα τὰ πολύτιμα δώρα, τὰ μάτια όλων καρφώθηκαν άπάνω στο χρυσάφι και στα πολύτιμα πετρώδια. Μονάχα τὸ πᾶσι της

Βαλκίς δέν έπαυαν να κυττάζουν τόν όμορφο πρίγκηπα όπως και τὰ δικά του μάτια δέν ξεκολλούσαν από την πεντάμορφη γόησσα. Σε λιγάκι ξεδίπλωσε μία περγαμνή για να διαβάση τό μήνυμα που έστελνε ο αδελφός του, ο γέρος Βασιλιάς, στην μνηστή του:

Σὺ εἶσαι τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου, πὸ όμορφη κι' από τόν ήλιο κι' άπ' τ' άστέρια που λάμπουν στον ουρανό.

"Η αγάπη μου για σενα είναι πιο μεγάλη και πιο φλογερή κι' άπ' την άπεραντή έρημο.

Λαχταρώ την στιγμή που θα γίνει δική μου.

"Η νέα κατάλαβε άμέσως ότι τὰ λόγια αυτά δέν ήταν γραμμένα στην περγαμνή παρά έβγαιναν ά-

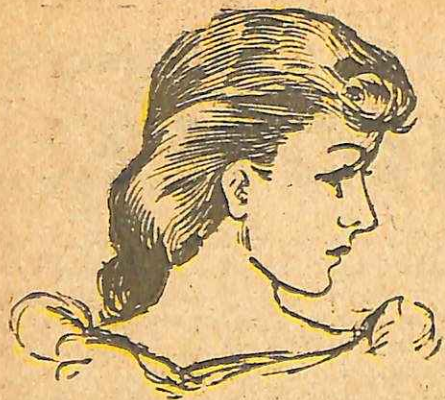
πό την καρδιά τού νέου και ένοιωσε να πλημμυρίζη ή ψυχή της από μίαν άπέραντη εύτυχία.

Πρωί-πρωί ξεκίνησε την άλλη μερα ή συνοδεία για την πρωτεύουσα τού γέρου Βασιλιά. Δέκα ρωμαλέοι σκλάβοι κουβαλούσαν τό όλόγυρο φορείο μέσα στο όποιο ήταν έκαυμένη ή πεντάμορφη Βαλκίς. Δίπλα της ακολουθούσε έφιππος ο πρίγκηπας. Τὰ μάτια του προσπαθούσαν να διαπεράσουν τόν έλαφρό πέπλο που σκέπαζε τό χρυσό φορείο για να συναντήσουν τὰ μάτια της πριγκίπισσας. Μία άτέλειωτη σειρά από σκλάβους και στρατιώτες έκλεινε την πομπή. Αίφνης ο Ραμαντές είδε ν' άνασηκάνεται άλαφρά, τό πέπλο και άκουσε την κρυσταλλένια φωνή της Βαλκίς να λέη:

—Έκεί άπέναντι είναι μία δροσερή όasis. Πήμε να πιούμε λίγο κρύο νεράκι και να ξεκουρασθούμε από τό δλοήμενο ταξίδι μας.

"Ο αδελφός και Βασιλιάς μου μου έχει δώσει διαταγή να μη κάνω ποθενά σταθμό! Βιάζεται πάρα πολύ να σε ύποδεχθί.

—Κι' άμα σου τό ζητήσω εγώ για χάρη!

Τὰ προηγούμενα

Ἡ Μαργαρίτα Μπερτέν, μιά νέα καὶ ὁμορφὴ γυναίκα, ἀφοῦ ἐξῆσε μιά μαρτυρική ζωὴ κοντὰ στὸν ἄνδρα της, χηρεῖται. Ἡ πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ὁ ἄντρας της ἦταν νὰ ἀναζητήσῃ μιά κόρη ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν ἐραστὴ της Ροβέρτο, προτοῦ παντρεῖται. Γιὰ τὴν κόρη αὐτὴ ποὺ εἶνε τώρα 19 ἐτῶν δὲν ξέρει ἡ Μαργαρίτα τίποτε καὶ ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὴν πληροφορήσῃ ἦταν ὁ πρῶτος ἀδελφοπόλος τοῦ συζύγου της, Πέτρος. Τὸν καλεῖ λοιπὸν κοντὰ της καὶ ὁ Πέτρος τὴν πληροφορεῖ ὅτι κάποιο γράμμα εἶχε φανερώσει στὸν σύζυγό της τὸ νεανικὸ της παράπτωμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ροβέρτο, τὸ δρῶσκουν μέσα στὴν διδολογία. Ἡ Μαργαρίτα τὸ διαβάζει καὶ ἀμέσως ἀποφασίζει νὰ φύγῃ στὸ Ρομβιλλὸ γιὰ νὰ μάθῃ γιὰ τὴν κόρη της. Τὴν ἴδια μέρα στὴν φυλακὴ της Τροάϊν ἕνας κατὰδικος, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, συγγενὴς της Μαργαρίτας, σχεδιάζει νὰ δοξαπετεύσῃ μὲ τὴν βοήθεια κάποιου συνκαταδίκου του, τοῦ Σαρλόγγα.

43v

Ἡ δὺο φίλοι διευθύνθηκαν στὸ παντοπωλεῖο ποὺ ἦταν μαζί καὶ ἐστιατόριο καὶ ποτοποιεῖο καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε, καὶ ἀφοῦ ἐφαγὰν καὶ ἤπιαν τὸ κρασί ποὺ εἶχε θάλει ὁ Λεοπόλδος, χωρίστηκαν.

Προτοῦ φύγῃ ὁ Λαντιέ, ἀγόρασε ἀπὸ τὸν καντινιέρη ἕνα κερί, χαρτοφάκελλα, μολύβι καὶ ἀρκετὴ ποσότης σπάγγου. Κατόπιν κάθησε καὶ ἐγράψε λίγες λέξεις σ' ἕνα κομμάτι καρτί, τὸ δέπλωσε καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του. Ὑστερα σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε στὸ κελλί του. Περνώντας ἀπὸ τὴν αὐλὴ, ἔσκυψε καὶ πήρε δύο τρία χαλίκια τὰ ὁποῖα ἐπίστρεψε στὴν τσέπη του. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους οἱ μέρες εἶναι μικρές καὶ ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ θραυδάσῃ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ καταδικοὶ νὰ κοιμούνται ἀπὸ τίς πέντε τὸ θράδυ, τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ διαβάσουν μέχρι εἰς ἐννέα ὅτὸ τὸ φῶς ἐνὸς κεριοῦ ἢ καντηλιοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν δαπάνη ἀνελάμβαναν οἱ ἴδιοι. Ὁ Λαντιέ, λοιπὸν, ἄναψε κι' αὐτὸς τὸ κερί του καὶ ἔκανε πῶς διάβαζε ἕνα βιβλίον ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει τὴν προη-

Ἡ Κόρη

γουμένη ὁ δεσμοφύλακας.

Κατὰ τίς 8½ ἔσδυσε τὸ φῶς καὶ ἔκανε πῶς ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐμεινε γιὰ κάμποση ὥρα ξαπλωμένος στὸ ἀχυρόστρωμά του, ὥσπου νὰ σβύσουν τὰ φῶτα σ' ὅλα τὰ κελλιά καὶ νὰ γίνῃ καὶ ἡ πρώτη νυκτερινὴ ἐπιθεώρησις. Ὅταν θεσπαιώθηκε ὅτι καθε κίνδυνος νὰ προδοθῇ εἶχε περάσει, σηκώθηκε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν λίμα καὶ ἄρχισε σιγὰ—σιγὰ νὰ ρινίξῃ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου. Ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν καὶ πολλὴ δύσκολη. Μισοφωγώμενα ὅπως ἦταν τὰ σίδερα ἀπὸ τὴν σκουριά κοδόντουσαν γρήγορα ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐργαλεῖο, ποὺ ἦταν, ἄλλωστε, καμωμένο ἀπὸ πρώτης τάξεως ἀτσάλι.

Στὰς δέκα, ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἡ δευτέρα περιπόλος. Ὁ Λαντιέ ποὺ τὸ ἤξερε αὐτὸ σταμάτησε μόλις τὸ ρολοὶ τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας χτύπησε δέκα. Εἶχε ὅμως κοιμένα τὰ δύο σίδερα. Μηχανικὰ ὤψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ οἰκοτροφείου. Τὸ παράθυρο τῶν δύο κοριτσιῶν ἦταν φωτισμένο.

Πραγματικά, οἱ δὺο φίλες ἀγρυπνοῦσαν καὶ συζητοῦσαν—ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνη—γι' αὐτὸν.

—Ὡστε, λοιπὸν, δὲν οἰσθάνεσαι καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν προστατευόμενό μου, Ρενέ; ρώτησε ἡ Παυλίνα τὴν φίλην της.

—Καυμιά, τὸ ὁμολογῶ.

—Ἀλλά, γιατί;

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Νά, ἔτσι, ἐξ ἐνστίκτου...

—Καταλαβαίνω, ἔκανε ζωηρὰ ἡ Παυλίνα. Ἐπειδὴ εἶναι φυλακισμένος, καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν σου αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ συχαθῇ κανεὶς ἕαν ἄνθρωπο...

—Δὲν σοῦ κρύβω, ὅτι ἕνας κατάδικος μοῦ προξενεῖ κατ' ἀρχὴν φρίκη.

—Γενικῶς, ἔχεις δίκαιον, πρέπει, ὅμως, νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις καὶ στὸν κανόνα αὐτόν, ὅτι δηλ. μεταξὺ τῶν καταδίκων καὶ φυλακισμένων ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄθωοι ποὺ ὑποφέρουν καὶ κλαῖναι μακριὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες τῶν, τὰ παιδιά τῶν, τοὺς γονεῖς τῶν.

—Αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε ἡ Ρενέ, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἡ ἀποστροφή μου γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ εἶναι ἐξ ἐνστίκτου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ὅταν, γιὰ πρώτη φορὰ εἶδα τὸν κατάδικον αὐτὸν ἀνατρίχιασα δολοκλήρη, μοῦ φάνηκε ὡς ἴσταν συνδεδεμένος μὲ τὴν ὑπαρξὴ μου...

—Συνδεδεμένος μὲ τὴν ὑπαρξὴ σου!... ἔκανε ἡ Παυλίνα κατάπληκτη.

—Ναί, εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι θὰ τὸν εὕρισκα μιά μέρα στὸ δόμο μου καὶ ὅτι θὰ ἐξασκοῦσε ὁλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν τύχη μου...

—Αὐτὰ ὅλα εἶναι παραμύθια!...

—Ὁχι, εἶναι φόβος!

—Ὡστε, φωνεῖς ὅτι εἶναι ἐγκληματίας ὁ ἄνθρωπος;

—Δὲν φρονῶ τίποτε, δὲν ξέρω τίποτε. Νά... πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ... φοβοῦμαι!

—Ἐνῶ δὲν τὸν φοβοῦμαι καθό-

λου. Ἐχῶ τὴν ἐντύπωση ἡ μᾶλλον τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἕνα θῦμα καὶ ὄχι ἕνας ἐνοχος. Ἡ φωνὴ του, ὅταν μᾶς ἐμίλησε μὲ συνεκίνησε. Θαρρῶ πῶς ἀκούω ἀκόμη τὰ σπαρακτικά του λόγια.

—Λόγια ὑποκρισίας, ἴσως... διέκοψε ἡ Ρενέ.

—Ἐσὺ ἀμφισβᾶλεις γιὰ ὅλα! ἔκανε σχεδὸν μὲ θυμὸ ἡ Παυλίνα. Εἶσαι μιά σκληρόκαρδη!...

—Παυλίνα μὲ προσβάλλεις... ψιθύρισε μὲ θλιβερὴ φωνὴ ἡ Ρενέ. Ὁχι, δὲν εἶμαι διόλου σκληρόκαρδη! Ὑποφέρω φοβερά ὅταν σκέπτομαι ὅτι εἶμαι μόνη στὸν κόσμον ὁρφανὴ χωρὶς ἄλλο, μὴ ξέροντας οὔτε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας μου. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη μου φίλη, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, καὶ θάδινα, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ τὴν ζωὴν μου, γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω...

—Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν ἀμφεβάλλα γι' αὐτό! ψώναξε κατασυγκινημένη ἡ Παυλίνα. Εἶπα μιά ἀνοησία τὴν ὁποία οὔτε ἐγὼ πιστεύω καὶ λυποῦμαι εἰλικρινῶς... Συγγνώμη, Ρενέ, συγγνώμη...

Καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἡ Παυλίνα ἀγκάλιασε τὴν Ρενέ καὶ τὴν γέμισε φιλία.

—Μὲ συγχωρεῖς; τὴν ρώτησε.

—Ναί, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀλλά... μὴ μοῦ ἐξανημιλήσης πιά γιὰ κείνον τὸν φυλακισμένο...

—Σύμφωνοι... Ποτὲ πιά δὲν θὰ θελήσω νὰ σὲ πικράνω! Σὲ ἀγαπῶ ὅσο ἀγαποῦσα τὴν Ὀνωρίνη ντὲ Τερρύ. Ἀφοῦ ὅμως ἔφυγε ἐκείνη ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο καὶ μένει μὲ τὸν πατέρα της στὸ Παρίσι, σ' ἐσένα ἔδωκα ὅλη μου τὴν ἀφοσίωσιν ποὺ εἶχα γιὰ ἐκείνην. Ἄς μὴ σκεπτόμεθα πιά γιὰ τὸν φυλακισμένο, ἄς μιλήσουμε γιὰ σένα...

—Εἶσαι καλὴ, εἶπε ἡ Ρενέ σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς φίλης της. Ἄς μιλήσουμε γιὰ μένα ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. Ἐχεις τίποτε νὰ μὲ ρωτήσης;

—Ναί. Πρὸ ὀλίγου παραπονέθηκες ὅτι εἶσαι μόνη στὸν κόσμον. Δὲν ξέρεις, λοιπὸν, τίποτε γιὰ τὴν οἰκονομείαν σου;

—Ἀλλοίμονο, τίποτε...

—Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἦλθε νὰ σὲ ἰδῇ ὁ προστάτης σου...

—Ναί, ὁ κ. Ροβέρτος.

—Γιατὶ δὲν τὸν ρώτησες, ὅπως ἐσκόπευες νὰ τὸ κάμῃς; Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὸν ρωτοῦσες νὰ σοῦ πῇ γιὰ τοὺς συγγενεῖς σου...

—Τὸν ρώτησα!

—Ἄ! Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε;

—Ὅτι δὲν ἔφθασε ἀκόμα ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μάθω τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς μου.

—Αὐτὸς ὁ κ. Ροβέρτος σὲ συμπάθει;

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλια, τὸ ἀποδεικνύει, ἄλλωστε, καὶ τὸ πατρικόν του ἐνδιαφέρον γιὰ μένα.

—Ναί, εἶναι ἀλήθεια. Δὲν μπορῶ ὅμως, νὰ καταλάβω γὰρ ἀρνεῖται νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ...

—Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω. Τὸν παρακάλεσα δὲν ξέρεις πόσο ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα τίποτε. Καὶ ὅπως εἶδα

ΤΗΣ Μαργαρίτας

ὅτι οἱ ἐρωτήσεις μου τὸν ἐτάρατταν πολὺ, θεώρησα καθήκον μου νὰ μὴν ἐξακολουθῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

—Καλὰ, ἐξηκολούθησε ἡ Παυλίνα, ἔπρεπε ὅμως νὰ τοῦ πῇς τοῦλάχιστον γιατί δὲν σοῦ ἐπέτρεπε νὰ θγαίνης καὶ γιατί δὲν σὲ παίρνει στὸ σπίτι του, τίς παύσεις.

—Περιορίσθηκε στὸ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ πῶς, ὅταν θὰ γινόμεναι εἴκοσι ἔτων θάλλαζε ἡ ζωὴ μου...

—Ὡστε, πρέπει νὰ περιμένῃς σχεδὸν δύο χρόνια ἀκόμη...

—Περίπου...

—Καλὰ, ἀλλὰ ἂν ἔχῃ λόγους ὁ κ. Ροβέρτος νὰ μὴ θέλῃ νὰ σὲ πάρῃ στὸ σπίτι του, θὰ μπορούσε τοῦλάχιστον, νὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶς τὸ σπίτι τῆς κυρίας ἐκείνης, τῆς Κας Αἰμιλίας, ποὺ σὲ συνδεδεσε ἐπὶ ἕνα μῆνα στὴν Ἰταλία, τὸν περασμένο χρόνον.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξήτασα.

—Ἡ Κας Αἰμιλία δὲν σοῦ ἔκανε ποτὲ νύξη γιὰ τὴν οἰκονομείαν σου κατὰ τὸ ταξίδι σας;

—Ποτέ...

—Ὁ προστάτης σου δὲν ἔχει ἄλλο ὄνομα; Ἐτσι, μοναχά, Ροβέρτο τὸν λένε;

—Δὲν ξέρω νάχῃ ἄλλο.

—Καὶ ὅμως, πρέπει νάχῃ κανένα οἰκονομεικὸ ὄνομα καὶ αὐτός...

—Πιθανόν, ἀλλὰ δὲν τὸ ξέρω.

—Νομίζω ὅτι ἡ Κας Λερμίτ θὰ ἐξέρῃ κατὶ περισσότερο ἀπὸ μένα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

—Ἀμφισβᾶλλω. Κι' ἐκείνη κ. Ροβέρτο τὸν λέγει.

—Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ξέρει τὸ ὄνομά του. ἴσως νὰ ἔχουν συμφωνήσῃ μὲ τὸν προστάτη σου νὰ μὴν τὸν φωνάζῃ παρὰ μὲ τὸ μικρὸ μοναχὰ ὄνομά του.

—ἴσως...

—Ρώτησες ἐσὺ τὴν κ. Αἰμιλία;

—Τὴν ρώτησα ἂν ἤξερε τοὺς γονεῖς μου. Μοῦ ἀπάντησε ἀρνητικῶς καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μόνον ὁ προστάτης μου θὰ μπορούσε νὰ μὲ διαφωτίσῃ σχετικῶς.

—Αὐτὸς φροντίζει γιὰ σένα ἀπὸ τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν;

—Ἐτσι μοῦ εἶπαν.

—Ἐν τούτοις, μόνον πρὸ πέντε ἐτῶν τὸν ἐγνώρισες.

—Ναί, εἶχε μείνει πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική...

—Ὅταν ἐπισκόπουσιν στῆς τροφῇ σου, στὸ Νοζάν, κοντὰ στὸν Σηκουάνα, ἐρχότανε ἡ Κας Αἰμιλία καὶ σ' εὕρισκε;

—Ναί. Ὅταν ἐγὼ ὀκτῶ ἐτῶν ἐκείνη ἦλθε καὶ μὲ πήρε καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ.

—Περίεργα πράγματα!... ψιθύρισε ἡ Παυλίνα ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ, ἀγαπητὴ μου Ρενέ, καὶ σὲ συμπονῶ πολὺ...

Ἡ Ρενέ δὲν ἀπάντησε. Δυὸ μεγάλα δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της.

—Μὴ λυπᾶσαι τόσο! ψώναξε ζωη-

Ἕνα δραματιὺὸ μοιωνιὺὸ μυθιστόρημα Τοῦ Ξ.Υ. ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ῥὰ ἡ Παυλίνα ἀγκυλιάζοντάς τὴν καὶ πάλι. Ὁ κ. Ροβέρτος δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ἔτσι... θὰ σοῦ πῇ γιὰ τοὺς γονεῖς σου. Θὰ τοὺς ἐξαπαθῇ ἴσως.

—Ἄν δὲν πέθαναν...

—Ποῖος ξέρει... Ὅπως δὲν πρέπει νάχῃ ὑπομονή, ὁ καιρὸς περνᾷ γρήγορα. Ἐχῶ τὴν πεποίθησιν ὅτι μιά μεγάλη εὐτυχία σὲ περιμένει, εὐτυχία ποὺ τὴν ἀεῖζεις. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν μπορεῖς νὰ παραπονεῖσαι γιὰ τὸ παραμικρό. Τὰ χρήματα γιὰ τὰ μικροέξοδα καὶ τίς ἰδιοτροπίες σου δὲν σοῦ λείπουν. Ἡ Κας Λερμίτ σοῦ δεικνύει μεγάλη συμπάθεια καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Τί σοῦ λείπει;...

Σὲ λίγο θα σκελίζω τὸ παράθυρό καὶ πηδῶσά μέσα

—Ἡ μητέρα!... ἀπάντησε θλιβερὰ ἡ Ρενέ. Ὡ! πόσο θὰ τὴν ἔλατρευα ἂν τὴν εὕρισκα καμμιὰ φορὰ!

—Δὲν ἀκουσες, λοιπὸν ποτὲ γι' αὐτήν;

—Σοῦ εἶπα, ποτέ...

—Θὰ τὴν ὀρῇς τὴν μητέρα σου, ἡσύχασε...

—Ὡ! ἂν ὁ θεὸς μοῦ χάριζε αὐτὴν τὴν εὐτυχία, δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐπιβῶ μὴσὼ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον!

Οἱ δὺο φίλες ἀγκυλιάσθηκαν καὶ πάλι καὶ ἔμειναν γιὰ πολλὴ ὥρα ἕως τὴν ὥρα ποὺ χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ τὴν βραδυνὴ μελέτη.

Στὶς ὀκτώμισι ἐπέστρεψαν πάλι στο δωματίό τους.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τὸ φῶς τῶν εἰχέ τραβήξει τὴν προσοχὴ τοῦ Λεοπόλδου Λαντιέ.

Ἡ Παυλίνα κατὰ τὴν συνήθειάν της προχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔκαμνε ὁ φυλακισμένος της.

Ἡ νύχτα ἦταν καθαρὴ καὶ κρύα. Ὁ βορρῆας εἶχε παρασύρει τὰ σύννεφα καὶ τὸ φεγγάρι ἔρριχνε τίς ἀσθενεῖς ἀχτίδες του πάνω στὴν φυλακή.

Ἡ Παυλίνα μισάνοιξε τίς γρύλλιας καὶ κύτταξε ἔξω.

Η Ρενέ δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῇ καθὼς ἦταν ἀπασχολημένη μετὰ τὴν βραδυνὴν τουαλέττα της.

Μιά μικρὴ κραυγὴ, ὅμως, πού ἀφῆκε ξαφνικὰ ἡ Παυλίνα, τὴν ἔκαμε νὰ στραφῇ.

— Παυλίνα, τῆς ψιθύρισε, τί κά- νεις πάλι ἐκεῖ!...

— Ἐλα νὰ ἰδῇς, Ρενέ... τῆς ἀπὴν- τησε τὸ ἴδιον, ψιθυριστὰ ἡ φίλη της.

— Ἀλλὰ τί βλέπεις πάλι;

— Ἐλα σοὺ λέγω νὰ ἰδῇς.

— Τί πράγμα; ἔκανε ἡ Ρενέ πλη- σιάζοντας.

— Τὸ παράθυρο τοῦ φυλακισμένου.

— Πάλι αὐτός;...

— Ὁ! μὴν κάνης ἔτσι, κύττα λι- γάκι καὶ σὺ...

— Ἡ Ρενέ ἔσκυψε λίγο καὶ τρα- βήθηκε τρομαγμένη.

— Παυλίνα, κλείσε, κλείσε γρήγο- ρα, φοβοῦμαι.

— Ἀλλὰ γιατί;

— Αὐτὸς φαίνεται σὰν νὰ ρινίζει τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου! Ἐ- τοιμάζεται νὰ δραπέτευσῃ!...

— Ναι, αὐτὸ κάνει... Πῶς γυπᾷ ἡ καρδιά μου... Θέλω ὅμως νὰ ἰδῶ καλλίτερα...

— Ὁ! ὄχι! ὄχι!... ἔκανε ζωηρὰ ἡ Ρενέ.

— Γιατί; Φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολὺ;

— Σσσ!... Ἀκουσε...

— Τὰ δυὸ κορίτσια τέντωσαν τὸ αὐτί.

— Ἀκούω καθαρὰ τὸ τρίξιμο τῆς λυκάς ἐπάνω στὸ σίδερο.

— Δὲν χωρεῖ καμμία ἀμφιβολία, ψιθύρισε ἡ Παυλίνα, ὁ φυλακισμένος μου εἰτοιμάζεται νὰ με ἀφήσῃ...

— Ἐνας ἀθῶος σπάνει τὰ δεσμά του!

— Ὁ! ἂν μπορούσα νὰ τὸν βοηθήσω!

— Ἡ Ρενέ ἔγινε κατάχλωμη.

— Παυλίνα! τρελλάθηκες; ἐτραύ- λισε.

— Διόλου. Πρέπει νὰ τὸν βοηθή- σουμε.

— Μιλάς σοβαρά;

— Σοβαρώτατα! Φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολὺ;

— Σοὺ εἶπα ἤδη...

— Σὲ πά, ἀφήσέ με νὰ κάνω...

— Ἡ Παυλίνα ἀνοίξε ἀκόμη περισσό- τερο τὶς γρύλλες. Ὅσο ὅμως σιγὰ καὶ ἂν τὸ ἔκανε αὐτὸ ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο ἀκούσθηκε. Τρίξιμο πού τὸ ἀκούσε κι' ὁ φυλακισμένος, γιατί τὴν ἴδια ὥρα σήκωσε τὰ μάτια του ἔως τὸ παράθυρο τῶν κοριτσιῶν.

— Ὁ! ψιθύρισε, τὰ κορίτσια με πῆ- ραν εἰδηση. Τόσο τὸ καλλίτερον. Ἀ- φῆκε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν δουλειά του καὶ στηρίζοντας τὸ πρόσωπό του στὰ μισορινισμένα κάγκελλα, εἶπε:

— Δεσποινίδες ἐσεῖς εἰσθε;

— Καμμιὰ ἀπάντηση ἀπὸ τὸ παράθυ- ρο. Ἡ Ρενέ εἶχε καταφύγει ἐντρομῇ σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου, τρέμον- τας ὁλόκληρη, ἐνῶ ἡ Παυλίνα ἔμε- νε λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὸ παράθυρο, τρομαγμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἴδια της τὴν τόλμη. Σὲ λίγο, ὅμως, ἔκα- νε ἀνέφθηκε τὸ θάρρος της καὶ πλησία- σε πάλι τὸ παράθυρο.

— Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω δεσποινίδες, ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνή τοῦ Λεοπόλδου Λαντιέ, σταθετὴ νὰ σὰς πῶ δυὸ λέξεις. Ἀκούστε με, ἀνοίξτε καλὰ τὸ παράθυρο, θὰ σὰς οἰζῶ ἕνα γράμμα. Μὴν ἀρνηθῆτε τὴν βοήθειά σας σ' ἕναν δυστυχῆ σμένο...

— Μιὰ παράξενη ταραχὴ ἐνοίωσε νὰ τὴν πλημμυρίσῃ ἡ Παυλίνα. Μὲ χέ- ρια πού ἔτρεμαν ἀνοίξε τελείως τὶς γρύλλες.

— Θεέ μου!... ἔκανε ἡ Ρενέ, κρύ-

θοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ Παυλίνα ἔτρεψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα κομμάτι λευκοῦ χαρτί πού εἶχε μέσα του ἕνα χαλίκι. Ἡ νέα ἀνοίξε τὸ χαρτί καὶ ψιθύρισε:

— Ρενέ, ἕνα γράμμα...

Τρέμοντας, ὅμως, πάντα ἡ Ρενέ, δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴν θέση της.

Ἡ Παυλίνα διάβασε:

Δεσποινίς,

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ χάριν τῆς συζύγου καὶ τῶν δυὸ μικρῶν μου παι- διῶν, δευθῆτε νὰ με βοηθήσετε. Δὲν εἶμαι διόλου κανένας κλέπτης, ὅπως θὰ ὑποθέτετε, ἀλλ' ἕνας δυστυχίμε- νος οἰκογενειάρχης πού τὸν κατεδίκα- σαν ἀδικία.

» Τὸ μόνο μου ἔγκλημα, ἂν εἶναι αὐτό, εἶναι ὅτι πῆρα ἕνα ψωμί γιὰ νὰ θρέψω τὰ παιδιὰ μου πού πεθάναν τῆς πείνας, καὶ πού δὲν θὰ ζούσαν σήμε- ρα ἂν δὲν τὸν βοηθούσε ἡ εὐσπλαχνία δυὸ εὐγενικῶν καρδιῶν.

» Ἐμὰθα ὅτι ἡ γυναίκα μου εἶναι βαρεῖα ἀρρωστη γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ δραπέτευω. Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ.

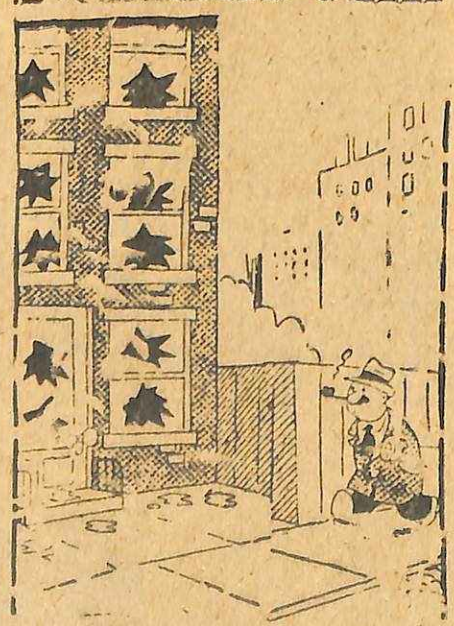
» Εἰσθε νέα, ἔχετε, ἀσφαλῶς, ἀγα- θὴ ψυχὴ καὶ δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ με βοηθήσετε. Χωρὶς τὴν συνδρομή σας, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχω.

» Κάνετε, σὰς ἐκτιμῶ καὶ δὲν θὰ ὑ- ποπτευθῇ ὅτι με βοηθήσατε καὶ με σώ- σατε ἀπὸ τὴν ἀπελπίσει καὶ τὴν ἀν- τοκτονία. Γιατί ἂν δὲν μπορούσα νὰ βγῶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῶ μέσα, θὰ σκοτω- θῶ...

Π α ὡ λ ο ς Π ε λ ι σ σ ι ἔ ν

— Δὲν σοὺ τάλεγα ἐγώ; ἔκανε κα- τάχλωμη ἡ Παυλίνα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἕνα θῦμα. Ἀκούς ἐκεῖ, γιὰ ἕνα ψωμί! Τί δικασταὶ, λοιπόν, ὑπάρχουν στὸν κόσμον!...

— Ὁ! θὰ κάμωμε τώρα; ἐψέλ-

ΠΕΡΙΤΤΗ ΑΠΟΡΙΑ

Ὁ καλὸς πατέρας. — Ἀραγε ἔ- φερν τὸ τουφεκάκι πού παρήγγειλα γιὰ τὸν γιό μου;

λισε ἡ Ρενέ.

— Νὰ τὸν βοηθήσωμε... Διστάζεις ἀκόμη;

— Ὁχι... ὄχι... ἀλλὰ σκέπτομαι τί συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ μᾶς αὐ- τό, ἂν ἀνακαλυφθῶμε... Θὰ μᾶς κα- τηγοροῦσαν ὡς συνενόχους...

— Ποτέ! Δὲν ἀκουσε, λοιπόν, τὴν διαβεβαίωση πού μᾶς δίνει; Ἐπειτα δὲν ξέρουμε τί θέλει ἀπὸ μᾶς.

— Ρώτησέ τον, τότε...

Ἡ Παυλίνα πλησίασε στὸ παράθυ- ρο καὶ εἶπε σιγὰ:

— Ποιὰ μέσα σκοπεύετε νὰ μετα- χειρισθῆτε γιὰ νὰ δραπέτευσετε;

Ἡ ἀπόστασις ἦταν πολὺ μικρὴ καὶμποροῦσαν νὰ κουβεντιάσουν χαμη- λόφωνα.

— Θὰ κόψω πρῶτα αὐτὰ τὰ σίδε- ρα, ἀπάντησε ὁ ψευδο-Πελισσιέ, κα- τόπι θὰ κάνω σχοινὶ τὰ σεντόνια καὶ τίς κουβέρτες μου καὶ θὰ σὰς δώσω τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ «σχοινοῦ» αὐτοῦ με ἕνα σπάγγο. Ἐσεῖς τότε θὰ στερεώσετε τὴν ἄκρη αὐτὴ καλὰ στὸ παράθυρό σας καὶ ἐγὼ θὰ κρε- μασθῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη, ἐδῶ, καὶ θὰ σκαρφαλῶσω ὡς τὸ δωμάτιό σας...

— Πῶς! σκοπεύετε νάρθετε ἐδῶ; ἔκανε τρομαγμένη ἡ Παυλίνα.

— Ναι, γιὰ πολὺ λίγη ὥρα. Θὰ φύ- γω ἀμέσως.

— Καλὰ, κάμετε γρήγορα, θὰ σὰς βοηθήσωμε!...

— Σβῶστε τὸ φῶς ἐν τῷ μεταξύ. Σὲ λίγο ἐγὼ θὰ σὰς πετάξω τὴν ἄ- κρη τοῦ σπάγγου δεμένη σ' ἕνα χα- λίκι. Στὴν ἄλλη τὴν ἄκρη τοῦ σπάγ- γου θὰ εἶναι δεμένο τὸ ἕνα ἄκρο τοῦ σχοινοῦ πού θὰ φτιάσω. Καταλάβ- ατε; Ἐσεῖς θὰ σῦρτετε ἐλαφρὰ τὸ σχοινάκι καὶ ὅταν πιάσετε τὰ σεντό- νια θὰ στερεώσετε καλὰ τὴν ἄκρη τους στὸ παράθυρο, ἀλλὰ πολὺ στε- ρεὰ γιὰ νὰ ἀντῆξῃ στὸ βάρος τοῦ σώματός μου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι...

Τὰ κορίτσια ἔσβυσαν τὸ φῶς καὶ περίμεναν.

Πέρασε ἔτσι μιὰ ὥρα φριχτῆς ἀ- γωνίας καὶ γιὰ τίς δυὸ. Ἐπὶ τελούς ἕνας ἐπὶ κρότος ἀκούσθηκε. Τὸ χαλίκι μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου ἦ- ταν στὸ πάτωμα. Ἡ Παυλίνα ση- κώθηκε, τὸ πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ σύ- ρῃ τὸ σπάγγο. Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἄκρη τοῦ σχοινοῦ μετὰ τὰ σεντόνια ἔφθασε ὡς τὸ παράθυρο.

— Ἐλα, Ρενέ, νὰ με βοηθήσης καὶ τὸ, ψιθύρισε ἡ Παυλίνα.

Τὰ δυὸ κορίτσια πῆραν τὸ αὐτο- σχέδιο σχοινὶ καὶ τὸ ἔδεσαν καλὰ σ' ἕνα σίδερο πού ἦταν ὀριζοντίως το- ποθετημένο ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πού χρησίμευε ἄλλοτε στὸ νὰ ἀκουμποῦν ἐπάνω του γλάστρες.

— Ἐτοιμο! ψιθύρισε ἡ Παυλίνα, σκύβοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ὁραῖα, ἔρχομαι τώρα!

Ὁ Λουδοβίκος Λαντιέ σκαρφάλω- σε στὸ παράθυρο πού εἶχε μείνει ἡδὴ γωρὶς κινκλίδες, πιάστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινοῦ του καὶ ἀφέ- θηκε νὰ αἰωρηθῇ στὸ κενόν, ἔχοντας τὰ πόδια προτεταμένα. Τὸ μέτρον αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητον, γιατί μετὰ τὴν ὁρμὴ πού τὸν ἔφερε τὸ πῆδημά τοι στὸ κενόν πρὸς τὸν τοῖχο τοῦ οἴκο- ττοφείου. θὰ ἔσπανε τὰ μοῦτρα του. Μετὰ τὰ πόδια τοῦ ἐξουδετέρωσε τὸ χτύπημα. Κατόπι, εὐκίνητος σὰν αἰ- λουρος, ἄρχισε νὰ ἀναρρινᾶται πρὸς τὸ παράθυρο τῶν κοριτσιῶν. Σὲ λί- γο τὸ ἔφθανε. Τὸ δρασκέλισε καὶ πῆδησε ἐλαφρὰ μέσα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Περιπετειώδη διηγήματα

Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΔΟΥΛΑΣ

ΕΙΧΑ φθάσῃ τὸ προηγούμενον βρά- δυν στὸ μικρὸ κινεζικὸ χωριό, μέ- σα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀπέραντης Κίνας, ἐκεῖ πού οἱ ἄνθρωποι ζοῦν

λησμονημένοι ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλο κόσμον. Τὸ ταξίδι μου ἀνέμεισε ἀπὸ τοὺς ἀθλίους δρόμους, με ἕνα ἐλλεινὸ βορροεὶ καὶ ἔτ- αν τὸ πρὶν κουραστικὸ ταξίδι τοῦ κόσμου.

Ὅσο συλλογιζόμουν, ὅτι θὰ ἦμουν ἀναγ- κασμένη νὰ διανυκτερεύω σὲ κανένα κι- νεζικὸ χαμόσυτο, ἐπάνω σὲ ἕνα σκληρὸ κρεβάτι πού θὰ ἦταν ἴσως γεμάτο ἀπὸ ἀνεπιθύμητα ἐντομα ἔχανα ὅλο μου τὸ κορμί γιὰ τὴν συνέχισή τῆς περιο- δείας μου. Ἡ ἡλικία μου δὲν σήκωνε πιά τέτοιες περιπέτειες. Φαντασθῆτε ὅστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὴν γὰρὰ μου ὅταν πλη- ροφορήθηκα ὅτι στὸ μικρὸ κινεζικὸ χω- ριὸ ἦταν ἐγκατεστημένο ἀπὸ χρόνια ἕνα καθολικὸ μοναστήρι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔξι- νοῦσαν οἱ ἱεραπόστολοι πού πήγαιναν νὰ διδάσκουν τὸν χριστιανισμὸν στὸ ἐσωτερι- κὸ τῆς Κίνας. Ἦξερα ὅτι οἱ πόρτες τῶν μοναστηριῶν αὐτῶν ἦταν πάντοτε ἀνοι- χτές γιὰ τὸν ἕνα πού θὰ ἔσθανε ὡς ἐ- καί. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ δὲν δίστασα κα- θόλου νὰ ζητήσω οὐλοσενία. Ὁ Πάτερ- Μπαρντέ, ἕνας γέρος κληρικὸς με ἤρε- μο, γλυκὺ πρόσωπο, με ὑποδέχθηκε μετὰ τὴν πρὶν μεγάλη φιλοφροσύνῃ.

— Βλέπουμε τόσο σπάνια Ἑβραεὺς ἐδῶ, μοῦ εἶπε. Καὶ πρὶ πάντων Ἑβρα- οὗς. Τὸν περασμένον γόνον εἶχε περά- σῃ ἀπὸ ἐδῶ κάποιος Γάλλος, ὁ Πιέρ Ζιλ. Ὑστερὰ ἀπὸ αὐτὸν εἰσαπτε σεῖς ἡ πρῶ- τη μετὰ ἐπίσκεψις.

Ὅταν τοῦ διηγήθηκα ὅτι σκόπευα νὰ προχωρήσω στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας γιὰ νὰ μαζέψω λαογραφικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Κινέζων, θύ- μισε τὴν ἀπόφασή μου. Ὑστερὰ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ Πιέρ Ζιλ, τοῦ Γάλλου πού μᾶς εἶχε ἐ- πισκεφθῇ πέρου. Εἶναι μιὰ ἀποκοσμι- κή ἱστορία πού μόνον ἡ ἡλικία σας μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ εἰς τὴν διηγηθῶ. Ποιὸς ξέρε; Ἦταν τὸ φῆρ ἡ σύμπτω- σις νὰ συναντήσετε στὴν περιοδεία σας τὸ ἔθῳ θῶμα τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστο- ρίας, τὴν μικροῦλα Μασί-Φράνς, καὶ νὰ συνελέσετε στὴν ποταφίᾳ της.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Πάτερ-Μπαρντέ κέντησαν τὴν περιέργειά μου καὶ ἀνυπο- μουνοῦσα ν' ἀκούσω τὴν διήγησή του. Ἀκούσατε τὴν κι' ἐσεῖς ἥπως μοῦ τὴν διηγήθηκε ὁ γέρος κληρικὸς:

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρατικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ ὁ τυπτικὸς γαλακτοῦς τοῦ Πιέρ Ζιλ δὲν ὑπόφερε νὰ κοιμηθῇ γιὰ πόσον καιρὸ. Ἀρρώστησε πρὶν ἀνακοσμηθῇ καὶ ἔτσι, νὰ ἐπιστῇ ἐπὶ τὸν πόσον καιρὸ πού εἶχε λυγρὸς νὰ γὰρ εἶναι ἄνθρωπος.

— Ὁ Πιέρ Ζιλ προσεπάθησε νὰ τὸν ἔθῳ θῶμα καὶ μετὰ τὴν γυναίκα του πού, ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔδειξε τὴν πρὶν μεγάλη ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσιν πού μοῦρε νὰ ἀνδρώσῃ μιὰ γυναίκα. Τὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν ἦταν ἕνα σπῖτι παλάτι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν σὲ ὅλες τίς κοσμικὰς συγκεντρώσεις ἡ Βασίλισσα τῆς βασιλείας πού λαμπροκοῦ- σε μετὰ τὴν ὁμορφίᾳ της, τὰ θαυμάσια κο- σμήματα καὶ τίς ὑπέρογες φορεσιὰς πού ἔφερνε ἀριστοκρα

ακόμη για την 'Ισαβέλλα ήταν τα ταξίδια που έκαναν τότε-τότε στο Πεκίνο. Έκεί ζούσαν σε διαφορετικό περιβάλλον και ο Πιέρ Ζιλ αναγκαζόταν ν' αφήνει για λίγο καιρό τις κακές του συντροφίες και την άσπρη ζωή του.

» Η Μαρί-Φράνς θά ήταν τότε ως όποτε έτων όταν, ένα πρωί τηλεφώνησαν στον Πιέρ Ζιλ ότι η 'Ισαβέλλα είχε τραυματισθεί πολύ βαρύνει σε κάποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα και ότι η κατάσταση της ήταν κρίσιμη. Η είδηση αυτή έφερε μια τρομερή αναστάτωση στα αισθήματα του θάνατου εκείνου ανθρώπου. Κατάλαβε άμεσα ότι αγαπούσε την γυναίκα του και η ιδέα πως ίσως θά την έβλεπε τον έκανε άνω-κάτω. Η ήρα άμέσως στην κλινική όπου βόηκε την 'Ισαβέλλα τυλιγμένη με επιδέξιους από το κεφάλι ως τα πόδια. Μονάχα τα ωραία γαλανά της μάτια ήταν ελεύθερα και κυττούσαν απλανή γύρω-γύρω. Δεν ανέγνωρισε τον άνδρα της.

» Έπειτα από λίγες λέξεις που άλλαξε με τον γιατρό από τον οποίο πληροφορήθηκε ότι η κατάσταση της γυναίκας του ήταν σχεδόν απελπιστική, ο Πιέρ Ζιλ γύρισε στο σπίτι του ζητώντας παρηγοριά κοντά στο παιδί του. Μπήκε μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του και άρχισε να ανοίγει τα συρτάκια της γυρεύοντας διάφορα μικροπράγματα που ήξερε πως ήταν προσφιλή στην ετοιμοθάνατη. Η καρδιά του πλημμύριζε την στιγμή αυτή από μια τρυφερότητα που για πρώτη φορά ένοιωσε στην ζωή του. Ξαφικά όμως έπεσαν τα μάτια του επάνω σε ένα μικρό δέμα από γράμματα που βρισκόταν στο βάθος κάποιου συρταριού. Χωρίς να διστάσει καθόλου άρχισε να τα διαβάζει ένα-ένα. «Όλη η τρυφερότητα που είχε κυριεύσει για λίγο μέσα του υπερέβαινε μονομιάς. Ένα αφάνταστο αίσθημα μίσους και εκδικήσεως τον κυριεύει. Άρχισε να προφέρει τις πιο δεινές βλασφημίες που είχε μάθει από την συναναστροφή του με τα πιο τιποτένια υποκείμενα. «Όλη η δαιμονική που φύλλαξε μέσα του ξέσπασε μονομιάς καθώς διαβάζει τα φλογερά ερωτικά γράμματα που έγραφε στην γυναίκα του από το Πεκίνο ο νεαρός Γάλλος διπλωμάτης Ζυλιέν Ντωτρώ. Η 'Ισαβέλλα ήταν ερωμένη του! Γι' αυτό δεν χωρούσε η παραμυθία της. Και κάθε φορά που γινόταν λόγος μέσα στα γράμματα για τον Πιέρ Ζιλ, ο νεαρός από το Πεκίνο γελούσε και έλεγε: «Αυτός ο άνθρωπος που έγραφε αυτά τα γράμματα, αυτός ο θάνατος, τ'ό αίμα του απατημένου συζύγου έδωσε μέσα στις φλέβες του. Δεν σκέφτηκε ούτε για μια στιγμή πως η γλώσσα 'Ισαβέλλα, παραληλημένη έντελώς από τον άνδρα της που γλυάνοσε κάθε νύχτα στην αγκαλιά των γυναικών του δόμου, θά ζητούσε να βρή παρηγοριά κοντά σε μιαν ευγενική ψυχή. Τό μόνο που σκεπτόταν την στιγμή αυτή ήταν η εκδίκηση. Διέβαζε, διέβαζε το ένα ύστερ' το άλλο τα ερωτικά γράμματα που είχε στείλει στην γυναίκα του κάποιος άλλος, και αισθανόταν μια κρυφή ήδονη όταν αναλογιζόταν πόσο σκληρά θά ήταν η εκδίκησή του. Εξοφικά όμως γλύφισε και άρχισε να τρέμει σύγκορμος. Κοιμήθηκε δυνατά για να μην πέσει από την καρέκλα που καθόταν. Έβγαλε μιαν αναρρηγ φωνή που έμοιαζε σαν ούα-

λισμα λαθωμένου λιονταριού. «Οχι! Αυτό ήταν πάρα πολύ! Όσοι η Μαρί-Φράνς, το όμορφο κορίτσακι με τα ξανθά μαλλιά και τα γαλανά ματάκια, ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο τον οποίο συλλογίζετο με τρυφερότητα ο κτηνάνθρωπος ήταν παιδί αυτού του άλλου! Ο Ζυλιέν Ντωτρώ το έγραφε ολοκάθαρα: «Άφισε αυτόν τον θάνατο και έλα να άρχισουμε μια καινούργια ζωή και οι τρεις μας. Έσύ, εγώ και το κορίτσακι μας. — Ατιμή! φώναξε ο Πιέρ, Ζιλ.

» Και χωρίς να σκεφθεί περισσότερο διέταξε να του φέρουν την Μαρί-Φράνς. Την πήρε από το χέρι και βγήκε αμίλητος μαζί της στον δρόμο. Λίγη ώρα αργότερα έφθασε μονάχος στην κλινική και τράβηξε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο της ετοιμοθάνατης γυναίκας του. Τα μάτια της 'Ισαβέλλας καρφώθηκαν ανήσυχα επάνω του σαν να ρωτούσαν: «Πού είναι η μικρή;» Τότε ο κτηνάνθρωπος πλησίασε στο προσκεφάλό της και σκύβοντας κοντά στο αυτί της για να τον ακούσει καλά της φώναξε:

«Η Μαρί-Φράνς, η κόρη του Ζυλιέν Ντωτρώ θά γίνει η αντίξια κόρη της μητέρας της! Την πούλησαν λίγο πριν σε έναν Κινέζο σωματέμπορο!

» Δεν έλεγε ψέματα. Επάνω στην ματιά του της εκδικήσεως, πούλησε το άθωο κορίτσακι σε έναν Κινέζο έμπορο λευκής σαρκός, για να μπορούσε να πάει να το φωνάζει ύστερα στο αυτί της ετοιμοθάνατης. Το πρώτο μέρος της εκδικής σέως του είχε πραγματοποιηθεί. Τα μάτια της 'Ισαβέλλας πήραν μιαν έκφραση που έμοιαζε σαν να φώναζε όλο τον μητρικό πόνο που δεν μπορούσε να εκφραστεί διαφορετικά. Για μια στιγμή ο Πιέρ Ζιλ αισθάνθηκε κάποια τύλη για την

συμπεριφορά του αυτή απέναντι σε μια μητέρα που ξεψυχούσε. Άλλα μόνον για μια στιγμή. Έπειτα άρχισε να γελάει δυνατά και βγήκε από το δωμάτιο χωρίς να ενδιαφερθεί για την γυναίκα του που πέθανε μέσα στο πιο φρικτό μαρτύριο μιας μητέρας.

» Την άλλη μέρα έφυγε για το Πεκίνο. Είχε έρθει τώρα η σειρά του Ντωτρώ. Πήγε κατ' ευθείαν στην προσέλα και ζήτησε να μάθει μερικές λεπτομέρειες σχετικά με την ζωή του νεαρού διπλωμάτη. Όταν ξαναβρήκε από εκεί δεν ήταν πια παρά το έρειπιο ενός ανθρώπου. Από τις πληροφορίες που μπόρεσε να συγκεντρώσει έβγαλε χωρίς την παραμικρή αμφιβολία το συμπέρασμα ότι ο Ζυλιέν Ντωτρώ είχε φθάσει για πρώτη φορά στην Κίνα όταν η μικρούλα Μαρί-Φράνς ήταν κιόλας οκτώ μηνών. «Όσο το παιδί που είχε πουλήσει την προηγούμενη ημέρα στον Κινέζο ήταν το δικό του παιδί! Έφυγε σαν τον τρελλό άμέσως για την Σαγκάη ελπίζοντας ότι θά έβρισκε ακόμη την κόρη του στο σπίτι του Κινέζου.

» Η εικόνα της μικρής, με τα γαλανά της ματάκια γεμάτα δάκρυα που τον έκτενε «μαμπά, μή ν' αφήσει μονάχη μου εδώ», χοροπηδούσε όλη την ώρα μπροστά στα μάτια του.

» Πού είναι το παιδί; φώναζε σαν μανιασμένος μόλις αντίκρισε τον Κινέζο. Τέτοια όμορφα κορίτσακια δεν περιμένουν πολύ τον πελάτη τους, απάντησε ο Κινέζος χαμογελώντας. Την πούλησα προχθές κι όλας στον Βέν-Πουό που θαρρώ πως έφυγε την ίδια μέρα για το Μουκντεν.

» Από την στιγμή εκείνη άρχισε το τραγικό κυνήγι του Πιέρ Ζιλ για να ξαναβρεί την κόρη του. Στο Μουκντεν δεν κατόρθωσε να φθάσει παρά ένα μήνα αργότερα επειδή στο μεταξύ το είχαν καταλάβει οι Ιάπωνες και είχαν απαγορεύσει την είσοδο σε κάθε ξένο. Όταν ύστερα από γίγαιες δυσκολίες κατόρθωσε να ανακαλύψει το σπίτι του Βέν-Πουό, το βρήκε καμένο από τους Ιάπωνες που είχαν συλλάβει και τον ιδιοκτήτη του και τον είχαν τυφλώσει ως κατάρκοπο. Από κάποια γυναίκα της γειτονιάς πληροφορήθηκε ο Πιέρ Ζιλ ότι ο Βέν-Πουό είχε φέρει μαζί του κάποιο κορίτσακι με γαλανά μάτια, από την Σαγκάη, και ότι λίγες ημέρες πριν μπου οι Ιάπωνες στην πόλη, το είχε πουλήσει σε κάποιον άλλον Κινέζο από το εσωτερικό της Κίνας. Πώς τον έλεγαν; Από πού ήταν; Πού είχε πάει το κορίτσακι; Αυτά τα γνώριζε μόνον ο μακαρίτης ο Βέν-Πουό.

» Επί ηγες ο Πιέρ Ζιλ γύριζε άσκοπα όλο το εσωτερικό της Κίνας — πρόσθεσε στο τέλος ο Πάτερ Μπουντέ. Και στο τέλος εξαπληρώθηκε, απελπισμένος τελείως σχεδόν, επέστρεψε στην Σαγκάη όπου, καθώς έμαθα, πέθανε λίγες ημέρες αργότερα από τον μεγάλο του πόνο. «Αν τύχη να συναντήσετε κάπου στην περιοχή σας ένα μικρό κορίτσακι με ωραία ξανθά μαλλιά και γαλανά ματάκια, φροντίστε να εξακριβώσετε μήπως είναι η μικρούλα Μαρί-Φράνς! Θά είναι τόσο κοίμα να πληρώσει αυτό το άθωο πλάσμα, την κτηνωδία του πατέρα! Και ύστερα, τιμωρήθηκε κι' ο ίδιος τόσο σκληρά...

ΥΒΟΝ ΣΟΥΛΤΣ

Από ένα ταξίδι στην Πελοπόννησο

Οί ντόπιοι τύποι

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΠΕΚΡΗΣ. — Ο «ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ» ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ. — Ο ΣΟΥΡΡΕΑΛΙΣΤΗΣ ΠΟΤΗΣ ΣΟΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΡΗΤΑ ΤΟΥ. — Η «ΑΜΑΛΘΕΙΑ» ΚΑΙ ΤΟ «ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ». — Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ. — Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ΠΟΥ: ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΤΑ! — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ... ΦΙΛΙΑΤΡΙΝΟΣ!

Έντυπώπεις του κ. Χρ. Πύρπσου

ΑΠΟ ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΛΗ, και την πιο μικρή, δεν λείπουν οι ιδιόρρυθμοι τύποι. Έτσι, αν η Αθήνα παρουσιάζει κατά καιρούς τον Δελαπατρίδη, τον Βδελόπουλο, τον Γιάννη τον Θεό, και πληθώρα άλλων ωραίων άκακων και διασκεδαστικών τύπων, έχει κι η Πελοπόννησος τους δικούς της: Τύπους ωραίους, χαριδρούς, σπαρταριστούς.

Η Σπάρτη συγκεντρώνει, αρκετούς, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζει ο «Καραγκιόζης». Είναι ένα ανθρωπάκι, μάλλον κοντό, με μικρή καμπουρίτσα, ο ιδεωδέστερος τύπος μεθυσμένου.

Μια μέρα, που τον συνήρτησα έξω από τα γραφεία της σπαρτιατικής «Κοινής Γνώμης» με συμβόλεψε σοβαρά να πίνω μόνον κρασί. Μίλαγε τριχίζοντας:

— Τό κρασί δυναμώνει. Σε στηλώνει στα πόδια σου!

Εν τω μεταξύ... τριχίζει, και δεν μπορούσε να σταθεί σε μια θέση. Κάποιος γαδρός φώναζε πίσω του:

— Καραγκιόζη!

Έκείνος θύμωσε κι' άρχισε να δριζή. Άμέσως όμως ήρεμωσε, και άρχισε να φιλοσοφεί:

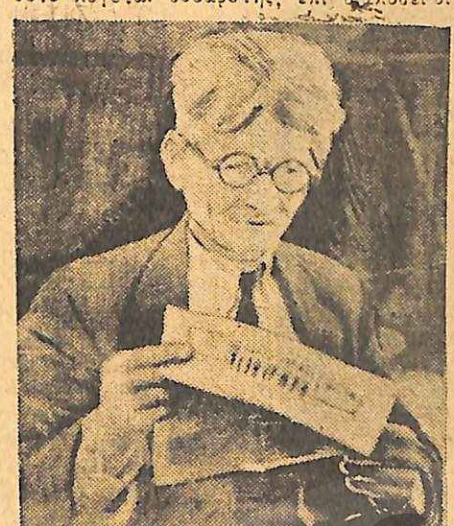
— Είμαι θεάτρο... Μάλλον η ζωή είναι θεάτρο. Κι' οι άνθρωποι όλοι θεατείνοι. Καραγκιόζηδες. Μπαρμπαγιώργοι...

«Ας δούμε τώρα και τον πραγματικό σου χαρακτήρα...» — όπως τον φώναζε ο κ. Κόντογλου — ποιητή και δημοσιογράφος κ. Πότη Σούπο! Είναι ένας άνθρωπος που φαίνεται για...ισορροπημένος, όταν σε κοιτά μεσα από τα γυαλιά του, ή όταν του κάνη θεωρίες «περί τιμής και αξιοπείας».

Οι τόσες του είναι πάντα γεμάτες από σουρρεαλιστικά άρθρα, τα οποία έπειτα δεν είναι εύκολο να δημοσιευθούν — φυσικά! — σε τα διαβάσει... αυτοπροσώπως! Κι' είναι εξαιρετικά ευχαριστημένος που χάρις στην «σπουδαιότητα» τους δεν μπορεί να βγάλει νόημα. Πρό καιρού εξέδιδε και την εφημερίδα «Αμαλθεία» και το «Δαιμονικό του Αρεώ», ακοινωνολογικό-φιλολογικό-πολιτικό-έννοομένη εφημερίδα! Ίδού ένας τίτλος της πρώτης σελίδας (πάρτε, α να πνοή!): «Βάρβαρος άπάνθρωπος! άθείς στον ανώνυμο Θεό, ή τις ούδεν παθαίνει κακόν, εκ μέρους μου ως καυγώμενη έρπυς ούσα επί προδωλεπαμένη δουλεία υπό βαρβαρικών κατακτητών ήθων και υπαρχόντων, υπό ανατροπήν, έκ νυντίον της καθ' ήμας ζωής και υπάρεσων, Αύτος είναι ο... τίλος! Θάλασε μήπως και κείμενον! Καλλίτερα να μνη! Ίδού όμως μεσοκί τίτλοι άλλων... άρθρων: «Παρενόησις επί έγκαταστά-

σεων εν αίς δέν είχαν». Άλλος: «Εκμετάλλευσιν δακτυλίων επί άνδραποδοσμή».

Θάλατε τώρα να μάθετε τί καλείται σοβαρότης; Ίδού το σχετικόν δίστηλον ρητόν της «Αμαλθείας» «Δέν καλείται, ούτε λέγεται σοβαρότης, επί δακτύλου οίκογενειών! Τακτικά διενεργεί έράνους για φυλακισμένους ή άπόρους, και συμβουλεύει τους Σπαρτιάτας να πιστεύουν πάντα εις τον Ίψιστον. Μάλιστα για να άποδείξη σε μερικούς... άπίστους Σπαρτιάτας που τον σταυρώνουν κυριολεκτικά κάθε μέρα, την ύπαρξή της παντοδυναμίας του Θεού, έπήρε έναν τενεκά κονσέρβας, έδωσε μέσα μιαν επιστολή προς την... Μονή των Ταξιαρχών την οποία υπέγραψαν και οί... άπιστοι σταυρωταί του, κι' αφού προσέθεσε και 100 δραχμές σε κέρματα, έσφράγισε τον τενεκά και έπι παρουσία ενός χωροφύλακος τον έβριξε στον ποταμό Εύρωτα, για να... ταξιδεύσιν στην Μονή των Ταξιαρχών! Τώρα, όπως υπολογίζει, ο τενεκάς πλησιάζει να φθάση στην Μονή. Διότι, κατά τους υπολογισμούς του, το ιδιόρρυθμόν αυτό... σκάφος διανύει 1 μίλι την ώρα... Έπομένως, σε λίγες μέρες θάχη... απάντηση!

Ο «σουρρεαλιστής» ποιητής Σπάρτης κ. Πότης Σούπος.

κογενειών, προκειμένου περί σοβαρότης τοις».

Διά το προσηγεί φύλλον αναγγέλλει: «Τό πρώτον την έγκρισιν και υπό ποιαν σύμβασην αποζημιώσεων ο έλθων εις γάμον κοινωνίαν εξαστάνει». Επίσης: «Εκλεκτά ποιήματα». Δεν μάς λέγει μόνον αν τα «ποιήματα» θά είναι αντίξια των πεζών. Και μια που ο λόγος περί ποιημάτων, ιδού κι' ένα σουρρεαλιστικόν ποίημα του κ. Σούπου, που μάς παρεχώρησε ο πρόεδρος της αυτόθι «Γκαβιθίου Ζωής» διακηρύξας κ. Γιαννόπουλος, στον όποιον είναι και αφιερωμένο.

ΠΟΙΗΜΑ

Και οι κλειτών ανθρώπων άνεσπερον φως! Κονήγες γενοί! — Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος! — Άκούω πολύ χύμα... Πόρπαρο! — Μεγαλειότητα! διώδωσες. Απόψε θά παρακολουθήσω την παράσταση ίγκόγνιτο, γιοςί την ακολουθία μου. Δώσατε λοιπόν ένοχή να μου κλεισθή μια θέσις διακεκρυμένη και είδοποιήσας τοις αλτήρας σας να φροντίσουν διά την άσφάλειαν της μεγαλειότητός μου... Έγκληθήκα με σοβαρότητα και σε βάρος. Κι' εκείνος άπεκαρύνθη με ύφαι δέκα αυτοκαταρτίους.

Αυτομάτι που δεν έχω λείπει... σουρρεαλισμού για να σας το δανείσω ώστε να έννοήσατε τό «Ποίημα» αυτόν... Έπάρχει τέλος κι' ο Γιάννης ο Θεός.

ός, της Σπάρτης. Τόπος θεοφοβούμενος. Κηρύττει διαρκώς τον λόγον του Θεού, Έπαγγέλμα; Πλανόδιος μικροπωλητής. Έργάζεται από τό πρωί ως τό μεσημέρι για να ζήσει την οικογένειά του. Τα δέ κέρδη των απογευματινών ώρών τα διαθέτει για την συντήρηση πτωχών οίκογενειών! Τακτικά διενεργεί έράνους για φυλακισμένους ή άπόρους, και συμβουλεύει τους Σπαρτιάτας να πιστεύουν πάντα εις τον Ίψιστον. Μάλιστα για να άποδείξη σε μερικούς... άπίστους Σπαρτιάτας που τον σταυρώνουν κυριολεκτικά κάθε μέρα, την ύπαρξή της παντοδυναμίας του Θεού, έπήρε έναν τενεκά κονσέρβας, έδωσε μέσα μιαν επιστολή προς την... Μονή των Ταξιαρχών την οποία υπέγραψαν και οί... άπιστοι σταυρωταί του, κι' αφού προσέθεσε και 100 δραχμές σε κέρματα, έσφράγισε τον τενεκά και έπι παρουσία ενός χωροφύλακος τον έβριξε στον ποταμό Εύρωτα, για να... ταξιδεύσιν στην Μονή των Ταξιαρχών! Τώρα, όπως υπολογίζει, ο τενεκάς πλησιάζει να φθάση στην Μονή. Διότι, κατά τους υπολογισμούς του, το ιδιόρρυθμόν αυτό... σκάφος διανύει 1 μίλι την ώρα... Έπομένως, σε λίγες μέρες θάχη... απάντηση!

Μά κι' ο Πύρπς δεν ύστερεί σε ωραίους τύπους. Ένας, όμως, από τους πλανόδιους γνωστούς είναι και ο «ποιητής» κ. Κλεάνθης Αγαλακτίδης. Με μια μπάστα διαρκώς ριγμένη στους ώμους του, και με μαλλιά κομμένα πόλκα, γυρίζει στους δρόμους άπαγγέλλοντας και πωλώνοντας την νέα του ποιητική συλλογή «Ευτυχία». Η συλλογή αυτή είναι τετρασελίδος και... άτιμώς, όπως λέει ο ποιητής. Και έξηγεί! Δηλαδή, δεν έχει τιμήν τυπωμένη. Έπομένως πωλείται κατά βούλησιν! Δέκα δραχμές, πάντες ένα διστάζουν. Πνυσιέται πως και ή δραχμή δεν διώχνεται...

Στα Φιλιατά, όμως γνώρισα τον ωραιότερο τρελλό του κόσμου. Με πλάσσει μόνος του στην κεντρική πλατεία έξω από τό θεάτρο, λίγο πριν την κατάσταση. Μου αυτοσυστήθηκε:

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

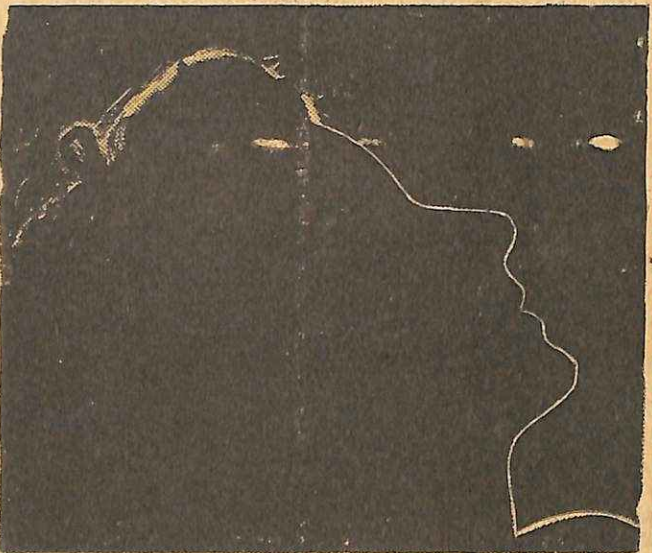
ἀπήχθη ἀπὸ τὸν βασιλέα...

τῆς σκόνης;

Ἡ εὐδελία ἀνεστάτωσε τὸ Χόλλουγουντ καὶ ἦταν πολὺ ἐπιδεξιμὸν. Δὲν ἀπάγονται κάθε μέρα οἱ ἀστέρες τοῦ μεγάλου τῆς «θείας» Γκρέτας καὶ μάλιστα ἀπὸ βασιλεῖς τῆς σκόνης!

Δὲν παραδοξολογοῦμεν.
Ἐνα ὥραϊο γιότ κατέπλεε κάποιο ποῖ σὲ μιὰ ἀπόμειρη ἀκτὴ τῆς Σάντα Μόνικα, τὸ «γιώτ» τοῦ βασιλέως τῶν ἀναρροφητῶν τῆς σκόνης κ. «Αλεξ Βένερ» Γκρέν, ἐπαίονε μαζί του τὴν διάσημον γόησσαν καὶ ἀπέπλεε «πρὸς ἀγνωστον διευθυνσιν» ὅπως θὰ ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες.

Ἀμέσως διεδόθη ὅτι πρόκειται περὶ τρυφερωτάτου

Μιὰ ὥραϊα «μονοκονδυλίας» τῆς θείας Γκρέτας.

εἰδωλλίου, ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θὰ παντρευθῇ τὸν βασιλέα τῆς, ἂν δὲν τὸν παντρευθῇκα ἤδη κτλ. κτλ.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνεπαρκή-
θωτα. Γιατί μπορεί νὰ πρόκειται καὶ γιὰ τὰ δύο, ἀλ-
λὰ μπορεί οἱ ἄνθρωποι νὰ πῆγαν μαζί καὶ γιὰ ἕναν ἄ-
πλο περιπάτο ἀναψυχῆς. Ὅπως δὲν ποτε, μέχρις οὗτου ἀ-
νυλάμψῃ ἡ ἀλήθεια, σὰς δίδωμε δύο-τρὶς πληροφορίες
γιὰ τὸν «βασιλέα τῆς σκόνης».

Πρόκειται περὶ τοῦ ἐφευρέτου καὶ κατασκευαστοῦ
τῶν γνωστῶν ἡλεκτρικῶν μηχανημάτων ποὺ ἀπορρο-
φοῦν—ἢ μᾶλλον ἀναρροφοῦν— τὴν σκόνην ἀπὸ τὰ πα-
τώματα. Περί τῆς ἡλεκτρικῆς τουτέστι σκούπας.

Ὁ «Ἀξελ Βένερ Γκρέν, Σουηδὸς τὴν καταγωγὴν,
ἦταν ἕνας ἀπλὸς ἡλεκτροτεχνίτης, μέχρι τῆς στιγμῆς
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ τοὺς ἀ-
ναρροφητῆρας του. Ἐκτοῦτο ὅτι ἔγινε ἀμέσως
σχεδὸν διάσημος καὶ πλούσιος. Σήμερα εἶναι ὁ πλου-
σιώτερος ἄνθρωπος τῆς Σουηδίας καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς
μεγαλειότερους δισηκατομμυριούχους τοῦ κόσμου. Κατέ-
χει σήμερα τὴν θέσιν ποὺ εἶχε ἄλλοτε στὴν παγκόσμια
διοικητικὴ καὶ τὸν πλοῦτο, ὁ τραγικὸς ἐκείνος βασι-
λεὺς τῶν σπύτων Ἰδάρ Κροῦγκερ.

Εἶναι ἐπὶ κεφαλῇ ἕνα τεραστίου τοῦτοι ποὺ ἐκ-
καταλλέγει τὴν ἐφευρεσὴν του καὶ ἐπὶ πλεον, ἔχει ὑ-
πὸ τὸν ἑλεγχόν του τὰ σπουδαιότερα ἐργοστάσια πελλυ-
λόξης τῆς Σουηδίας. Ἐκτὸς τούτων εἶναι ὁ κύριος τοῦ
μεγαλειότερου ἐργοστασίου ὅλων ὅλης τῆς Σκανδιναβί-
ας, ποὺ ὑπακτέσθησε στὴν παγκόσμια ἀγορὰ τὰ περι-
φημα ἐργοστάσια Κροῦπ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ

Ἀντζέλικα φίδρο μου,

Τὸ σόνο μπένε εἰς μπανίσμα τζόγια μου, μόνε ποὺ τοῖ ἄλ-
λας μοῦ καπιταρίσε μία δουλειὰ καὶ μ' ἔκαμε ρεντίκολο, μα
τὸν ἄγιο, μεγάλη ἡ χάρις του.

Ποὺ λες τζόγια μου καὶ φίδρο μου, ἐσεργιάνισα μὲ τὸ πά-
σο μοῦ στὴ ρούγα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ
σούμπισα κιὰλάρω στὸ ἀπάναντι τὸ πεζο-
δρόμιο μία κοπέλλα σὰν τὰ κρύα τὰ νερά
μὰ τὸ καμπαναριὸ τοῦ «Ἀγ-Διονύση», βοή-
θειά μας. Μὲ κιὰλάρισε καὶ ἐκείνη, τῇ
γουστάρισα ὅπως φαίνεται καὶ μοῦ γνέφει...

Τρέχω ντυόνκουε, στὸ ἄλλο τὸ πεζοδρό-
μιο—τροττουάρ πᾶ νὰ πῇ—μὰ προσοῦ προ-
λάβω νὰ τὴ φτάσω νὰ τῇ παρλάρω, μὲ
σταματάει ἕνας πολιτισμάνος, φίδρο μου,
καὶ μοῦ λέει:

— Γιατί δὲν περνᾷς ἀπὸ τὰ καρφία;
— Ἄσε με, ἀφέντη τοῦ λέω, νὰ χα-
ρῇς. Ἐγὼ κάθουμι ἀπάνω στὰ καρφία...
γιατί θὰ χάσω τὴ τζόγια ποὺ μοῦ ἔγνεψε...

— Ἐνα τάλλαρο πρόστιμο!...

— Τί εἶπες ἀφέντη; ρωτῶ.
— Ἐνα τάλλαρο, μοῦ ματαλέει.
— Περνάει;
— Ἐτσι εἶναι, ὁ νόμος. Ὅποιος δὲν περνᾷ ἀπὸ τὰ καρφία,
«λερώνει» ἕνα τάλλαρο πρόστιμο...
— Κι' ἄμα δὲν ἔχει;
— Πάει μέσα καὶ πλερώνει ἕνα ἐκατοστάρικο.
— Κι' ἄμα πάλι δὲν ἔχει;
— Κάθεται μέσα...

Κρύος ἰδρώτας μὲ κατάρβεζε τζόγια μου. Τάλλαρο δὲν εἶ-
χα. Ὅσοι καὶ ποῦ νὰν τὸ ὀρῶ;

Ἀπάνω στὴ νοβοζιτὰ μου καὶ τὴ στενοχώρια μου, ἀρρι-
θάρει πλάι μου ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε μάτια μου παρακολουθε-
σαι οὐλὴ τὴν ἱστορίαν, θυγίνει τὸ τάλλαρο, τὸ πλερώνει, μοῦ
κάνει μία ρεθερόντσα καὶ φεύγει.

Ὁ κόσμος γύρω μου ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ρεντίκολο ἔγινε
φίδρο μου, ρεντίκολο!

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ

Μανιώ, φιλάτη μου συμβί—
Τὸ γεγονὸς ποῦχει συμβί—
Στὸ Σεροχώρι τῆς Εὐβοῖ—
Σὲ σκέψι μ' ἔχει θάλει:
Χωριατοπούλα δοοσερῇ
Τετράδυμα ἔβγαλε σερὶ
Ὡσάν νὰ λέμε «μὸν σερί»
Παιδιά μὲ τὸ τσουδάλι!

Μὲ ἄλλους λόγους, ἔτσι δὲ
Τὸν ἔφτασε τὸν Καναδά
Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς θὰ πηδᾷ
Ποῦ πρώτη στὴν Ἑλλάδα,
Καὶ μὲ τὸν ἄντρα τῆς ὁμοῦ
Κατόπιν ἔρωτος θερμοῦ
Ἡ μάννα ἡ τετραδυμοῦ
Ἐσκάρωσε τετράδα!

Λοιπὸν Μανιώ μου καρπερῇ
Σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρί—
Μιὰ κι' εἶν' ἡ κρίσις σου γερῇ
Κι, ὅτι νομίζεις κάμε,
Καὶ βάλ' τὰ δυνατὰ σου ὄρε
Μοναδικέ μου θησαυρῇ
Τοῦ Καναδά τὰ πέντε ὄρε—
Μὲ δέκα νὰ τὰ φάμε!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ

Ἀνάν! Ἀνάν τί ἔπατα!...

Ἐάνουμ Ἰλάρτη μὴνα ἐρχομένο ἰστὲ ἀνοιξὴ ἔνεται, εἶπα
νὸς μου.

Ἐνα μέρα ἰξέστη, ἕνα μέρα ἰκρύο, ἀμὰ ἀνοιξή, πρὸς τὴν
ἐτα-ν τὴν, ἔνεται, καὶρο φτιαγμένο τὰ κᾶνη. Ἰστὲ Ἰλάρτη
ἔγινε ἱερασμμένο ἐνότνα, εἰκοσι πέντε μῆ-
να Ἰλάρτη μέγλο ζέστη Ἀθήνα, εἰπωμένο
ἰκᾶνε Τακούϊ ὀναίκα ντικό μου:

— Τακούϊ πουλημένο ἰπαλτό μου τὰ κᾶνη;
— Τακούϊ ντὲν ἦτελε, ἀμὰ ἐγκῶ σκληρὸ
ἔντα ἔνομαι, εἰπα-ζέιπα ντὲν ἔκει, ἰπαλ-
τὸ Ἰουσουρούμ μαζὶ πακμμένο ἔκανα που-
λημένο νὰ ἔνεται.

Ἰστὲ ἰπὸρτη Ἀρπίλιου, ἀνοιξὴ λέω ἔνε-
ται καλὸ μέρα τὰ κᾶνη.

Ἀμὰ, ἀμὰ ζυπνημένο εἶνα, ἰκρύο πολὺ
τοῦκ ἰκρύο μπόλ σόουκ, ἰνωμένο ἦτανε,
ἐγκῶ ἰπαλτό ντὲν εἰκα...

Πακμμένο κᾶνη Ἰουσουρούμ μαζὶ:

— Μπονζούρ μοσιέ Ἰουσουρούμ...

— Καλημέρα νὰ ἔνεται, εἶπε Ἰουσου-

ρούμ.

— Ἀχ! μοσιέ Ἰουσουρούμ. Μετανοιωμένο εἶνα, μέγλο ἰ-
κρύο ἔνεται, ἰστὲ ἰπαλτό ντὲν πουλάω...

— Τώρα μὲ λές τέτοιο πῆρμα; λέει Ἰουσουρούμ,

— Τώρα ἰκρύνω...

— Ἀμὰ ἰπαλτό ντικό σου, φτερὰ ἔκανε...

— Φτερὰ;

— Ἐδὲ ἀφέντημ, Ἰουρασμένο εἶκα, πουλημένο ἔκανα...

— Ἀνάν! Τακούϊ μέγλο σαματὰ ἰκᾶνει.

— Τί νὰ κᾶνω ἐσένα Καρμπετ; Τέλεις ἕνα ἄλλο ἰπαλτό;

— Παλὴν ἰπαλτό ἔνεται... Πόσο ἰκᾶνει;

— Χίλια πεντακόσια φράγκα...

— Ἰστὲ ἐγκῶ ἰπαλτό ντικό μου, τριακόσια ντέκα ντραμῆς
ἔκαμμένο ἔκανα, φαωμένο ἔκανα, ἰστὲ τώρα χίλια πεντακόσια
νὰ ντίνω;...

Ἀνάν τί ἔπατα! Τί ἔπατα!... Ἀρπίλιο ἰμῆνα Ντεκέμβρι
ἔνεται!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΡΝΗΣΙΣ

Μπόσικε, μπράβο κουενέ
Ποῦ μὲ τὴ θία, μὰ τὸ ναί
Θέλεις νὰ γίνω καὶ κουέ—
Παιδιά νὰ σ' ἀραδιάζω...
Ἰαί ὅλα ταῦτα, ἐπειδὴ
Θέλεις νὰ μᾶς τὴν Καναδῇ;
Ἐγὼ ἀρνοῦμαι. Δηλαδή,
Στὸ λέω. Δὲν ἀδειάζω!

Θέλεις μωρὸν ἐπιδρομῇ,
Μουλεῖα νὰ βοῦνε οἱ μαμμη—
Ν' ἀνοίξωμε θρεφοκομεῖ—
Μὲ βοέφη ὅσα—ὅσα;
Ἀσάδα νὰ κοιλοπονῶ
Γιὰ νὰ γουστάρῃ τὸ κοινὸ
Καὶ νύντα μέρα νὰ γεννῶ
Σὰν νᾶμαι, εἶδος κλώσσα;

Μπόσικε δὲν μὲ παρατᾷς;
Μοῦ τὰ παρὰ 'πες κατ' αὐτὰ;
Κι' ἀντὶ παρόλες νὰ πετᾷς
Στὰ λογικά σου ἔλα...
Καὶ χώνεψ' τὸ βρέ κουμουδι
Ἐγὼ δὲν εἶμαι Καναδῇ
Γιὰ νὰ γεννῶ πενήντα δύο—
Μὰ οὔτε καὶ κουνέλα!

Η ΜΑΝΙΩ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

Ο ΓΚΕΝΕ ΜΑΡΚΕΥ

παντρεύτηκε δυὸ ἴδιες...

γυναῖκες;

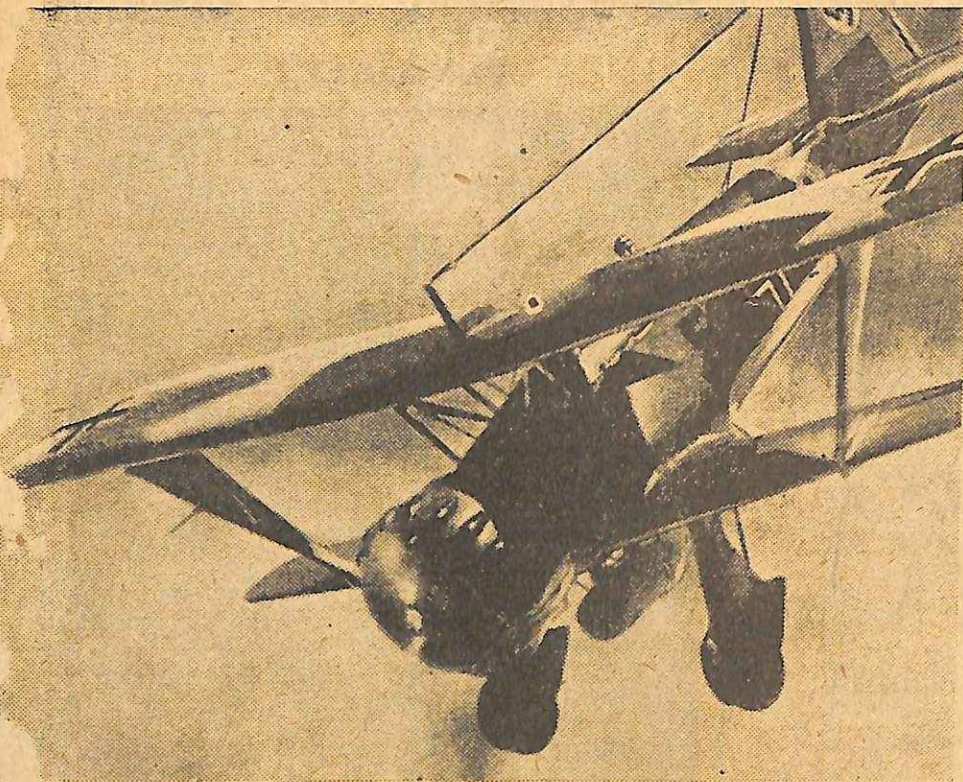
Η ΠΑΛΛΗ

Ἄν δὲν σᾶς λέγαμε ποιὸς εἶναι, ἀσφαλῶς θὰ λέγατε
ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ γυναῖκα ἢ τουλά-
χιστον γιὰ δύο δίδυμες ἀδελφές. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι
οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε καὶ τὸ ἄλλο. Ἀπλούστατα πρόκειται
γιὰ τὰς δύο συζύγους ποὺ πῆρε—ἀλληλοδιαδόχως βέ-
βαια—ὁ περίφημος συγγραφεὺς καὶ κινηματογραφικὸς
«παραγωγὸς» Γκένας Μάρκευ, Δηλαδή γιὰ τὴν παλῆν
τοῦ σύζυγο Τζόαν Μπέινγς καὶ τὴν νέα, Χέν-
τυ Λαμάρρ. Δὲν εἶναι καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης;

Η ΝΕΑ

Πολεμική φιλολογία

Η πιο μεγάλη δυσία

ΕΝΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ βομβαρδιστικό υδροπλάνο έκανε μίαν απότομη στροφή και παίρνοντας σχεδόν κατακόρυφη κατεύθυνση πρός τα κάτω προσθαλασσώθηκε ήρεμα-ήρεμα. Στην προκυμμία κι' επάνω στον μικρό λιμενοδραχίονα ήταν συγκεντρωμένοι ένα σωρό αεροπόροι και αξιωματικοί του ναυτικού που παρακολουθούσαν με κατ'επίσημο τρόπο την άριστοτεχνική αυτή προσθαλασσώση του ατσαλένιου πουλίου.

Και να μην τ'ήξερε κανείς θά το μάντευε ότι οδηγεί ο Μπέργκερ, ο μεγάλος άριστοτέλης της αεροπορίας, είχε κάποιος από τους αξιωματικούς.

Νά ιδούμε όμως τί θά γίνει τώρα, είπε κάποιος άλλος. Παράδοξος της διαταγής του αρχηγού της βάσεως είναι πάντοτε ένα βαρύ παράπτωμα. Και σε όρα πολέμου πληρώνεται με στρατιωτική καθίερση.

Τα βλέμματα όλων είχαν στραφή τώρα προς τον αρχηγό της βάσεως που προχωρούσε με δέμα άρμό και επίσημο πήδε τον λιμενοδραχίονα όπου πλησίαζε και η δευτερεύουσα με τον αεροπόρο Μπέργκερ και το άλλο πλήρωμα του υδροπλάνου του. Στάθηκε σε στάση προσοχής και όταν πλησίασε ο τολημής αεροπόρος έκανε ένα βήμα προς το μέρος του και του έσφιξε με δύναμη το χέρι.

Η αδοθυσία που έδειχτε για να σώσετε την ζωή του συναδέλφου σας Μπέργκερ είναι αξιοπρεπής και πρέπει να ανταμειφθεί, του είπε. Δυστυχώς όμως

πρέπει να σας τιμωρήσω αυστηρά για την παράβαση της διαταγής μου. Άλλ' αυτό θά το δούμε αργότερα.

Γι'αυτήν πηγε κι' έσφιξε το χέρι του αεροπόρου Μπέργκερ που είχε σωθεί από βέβαιο θάνατο χάρις στην ήρωική επέμβασή του συναδέλφου του Μπέργκερ.

— — —

Ο Βίλλυ Μπέργκερ και ο Έριχ Μπάρουερ είχαν συνδεθεί με στενή φιλία από τον καιρό που υπηρετούσαν στο ίδιο σμήνος και που είχαν εκτεθεί μαζί σε τόσους και τόσους κινδύνους κάνοντας ένα-ένας επιδρομές επάνω από την Βόρειο Θάλασσα ή αναντίον των αγγλικών βάσεων. Περνούσαν πάντοτε μαζί τις ώρες που δεν είχαν δουλειά κουδεντιάζοντας ο Βίλλυ Μπέργκερ για την γυναίκα του, την Έλσα, που καθώς ώριμοιόταν έδινε όλη την γνώριζαν ήταν μια σωστή καλλονή και ο Έριχ Μπάρουερ για την Γκέρντα, την μνηστή του, μια σερνή κοπέλλα που λάτρευε κυριολεκτικά τον άρραδωνιστικό της.

Γι'αυτήν από τριών μηνών συνεχή υπηρεσία στην αεροπορική βάση οι δυο φίλοι θά έπαυσαν την πρώτη τους δεκαήμερη άδεια.

Έπί τούτους! Άδεια θά μπορούσε να ξινισκανθήσει την γυναίκα του Έριχ από τρεις μήνες, είπε ο Βίλλυ Μπέργκερ. Καθώς έξεριζε πανταυόχως μια μερα πούν κληρονομή ο πολέμος και από τότε δεν την έχω ξαναδώ. Πρέπει να έλθω να την γνωρίσω, Έριχ. Θά χα-

ζώ πολύ κι' η ίδια να συναντηθώ με τον πιο καλό μου φίλο. Θά σε περιμένω με θαύρο το βράδυ στο σπίτι, να είμαι μαζί.

Μεταξύ το βράδυ, Άδυνατον. Είμαι κιόλας καλεσμένος στο σπίτι της Γκέρντας, της μνηστής μου. Και καθώς καταλαβαίνεις είναι κάτι που δεν αναβάλλεται.

Τότε έλα αύριο το βράδυ, είπε ο Βίλλυ.

Άδυνατον, ρώτησε με άπορία ο Έριχ Μπάρουερ. Φαντάζομαι ότι η ώραία γυναίκα σου δεν θά ένθουσιασθή πολύ βλέποντας το πρώτο βράδυ της επιστροφής σου έναν ξένο μέσα στο σπίτι.

Άνοησίες! είπε ο Βίλλυ. Σέ θα δαίωνω ότι θά χαρή πάρα πολύ. Θά σε περιμένω εξάπαντος. Σύμφωνοι;

Σύμφωνοι! αποκρίθηκε ο Έριχ. Άφού επιμένεις...

— — —

Ο Έριχ Μπάρουερ είχε ακούσει πολλά, ως τότε για την ομορφιά της Έλσας Μπέργκερ, της γυναίκας του φίλου του. Όταν την αντίκρισε όμως το άλλο βράδυ δεικνύθηκε πως τα όσα είχε ακούσει ήταν αυστηρώς λιγώτερα από την πραγματικότητα. Η Έλσα ήταν μια από αυτές τις σπάνιες γυναίκες που συγκεντρώνουν όλα τα χαρίσματα. Άρχίζοντας από τα δόντια της που ήταν σαν τ'ή διναν μίαν αίσθηση εμφάνισης και τελειώνοντας στο θελκτικό της σύνολο, στην μεγαλοπρεπή αλλά και χαριτωμένη εμφάνισή της, δεν ήξερε κανείς τί να πρωτοθαυμάσει. Και μαζί με αυτά συνδυάζονταν μια γλυκιά αργυρόχρη φωνή και μια έμμελη ευγένεια που δεν μπορούσαν παρά να συναρπάσουν κάθε άνδρα που θα την αντίκριζε.

Ανάλυση ήταν όμως και η έντύπωση που έκανε ο Έριχ Μπάρουερ στην αίσθησή του αυτή καλλονή. Το πρόσωπό του με τα άδρα κανονικά χαρακτηριστικά, το ωραίο άνδρικό του παράστημα και η γλυκιά, συμπληρωτική του φωνή δεν μπορούσαν να αφήσουν αδιάφορο καμιά γυναίκα.

Θά χαρώ ιδιαίτερος αν ξανάρθετε πολύ σύντομα και αν φέρετε μαζί σας την δεσποινίδα μνηστή σας που, καθώς μαθαίνω, είναι πολύ συμπαθητική, είπε η Έλσα καθώς αποχαιρετούσε εκείνο το βράδυ τον Έριχ Μπάρουερ.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, αποκρίθηκε ο αεροπόρος, και σας λέω ότι δεν θά χρειασθώ να επαναλάβετε για μια δεύτερη φορά την πρόσκλησή σας.

Τις ακόλουθες μέρες τα δυο ζευγάρια θλαπόντουσαν καθημερινά. Η Γκέρντα ήταν στ' αλήθεια μια πολύ συμπαθητική νέα που χωρίς να είναι εξαιρετική καλλονή, σκροπούσε γύρω της μια περσική γοητεία.

— — —

Είχαν περάσει κιόλας πέντε μέρες από την δεκαήμερη άδεια των αεροπόρων. Άλλά οι πέντε αυτές μέρες ήταν αρκετές για να φέρουν μια σιωπηρή αναστροφή σε μερικές νέες καρδιές. Η Έλσα αγαπούσε ειλικρινά τον άνδρα της και δεν θά αποφάσιζε ποτέ να φερθεί άναίμα απέναντί του. Καταλάβαινε, όμως, ότι από την ημέρα που είχε αντίκρισει τον Έριχ Μπάρουερ, κάτι είχε αλλάξει

μέσα της. Για τον λόγο αυτό ρώτησε εκείνο το βράδυ με έντελως αδιάφορο ύφος τον άνδρα της:

— Αν σου ζητήσω κάποτε την πιο μεγάλη θυσία θά την κάνεις;

— Δεν υπάρχει καμιά θυσία που να είναι πολύ μεγάλη όταν πρόκειται να γίνει για χάρη σου, αποκρίθηκε ο Βίλλυ.

Το ίδιο βράδυ η Γκέρντα έλεγε στον Έριχ:

— Δεν βρίσκεις και σύ, ότι η Έλσα Μπέργκερ είναι εξαιρετικά συμπαθητική;

— Ναι. Και πρό πάντων είναι μια πρώτης τάξεως φίλη.

Μόνον φίλη; ξαναρώτησε η Γκέρντα.

Ο Έριχ θέλησε να μιλήσει για καποιο άλλο θέμα. Άλλά η Γκέρντα τον διέκοψε λέγοντας:

— Έριχ! Δεν θέλω να φαντασθώ ότι σου μιλάω από ζήλεια. Έχω όμως την έντύπωση ότι η Έλσα δεν σου είναι αδιάφορη και ότι κι' η ίδια σε βρίσκει τουλάχιστον συμπαθητικό. Έκείνο που ζητάω από σεένα, επειδή νομίζω ότι έχω δικαίωμα να το ζητήσω, είναι το έ-

ξής: Σκέψου καλά πριν κάνεις κάτι που δεν ξέρεις κανείς τί συνέπειες μπορεί να έχη. Σκέψου εκείνη, σκέψου τον φίλο σου τον Μπέργκερ, σκέψου τον έαυτό σου και στα τελευταία, αν θέλεις, σκέψου κι' εμένα! Άλλά πρό πάντων πρόσέξτε να μη παρασυρθείς από επιπόλαια αισθήματα.

Γυναίκες ζηλοτυπίες, συλλογίσθηκε ο Έριχ και αποφάσισε να μην ασχοληθώ άλλο μ' αυτό το ζήτημα. Ήταν όμως τόσο δύσκολο να εφαρμόσει την απόφαση αυτή!

Το άλλο βράδυ, ο Έριχ και η Γκέρντα ήταν καλεσμένοι να φάνε στο σπίτι των Μπέργκερ. Επειδή όμως η Γκέρντα δεν αίσθανόταν πολύ καλά πέρασε ο Έριχ για να ειδοποιήσει να μη τους περιμένουν. Βοήκη την Έλσα μόνη.

Κρίμα! είπε εκείνη. Μου κάνει πάντοτε τέτοια ευχαρίστηση η συντροφιά σας. Όταν συλλογίζομαι μάλιστα ότι θά ξαναφύγατε ύστερα από τέσσερες μέρες.

Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν ο Έριχ μόνος με την Έλσα. Είχε νοσταλγίες: άπειρες φορές την στιγμή αυτή. Τώρα όμως που είχε φθάσει άρχισε να δειλιάζει. Την είδε να τον πλησιάζει, την ένοιωσε κοντά του, πολύ κοντά του, και χάνοντας για μια στιγμή το λογικό του την τράβηξε παράφορα στην αγκαλιά του, δούτηξε το ένα του χέρι μέσα στο χρυσάρι των μαλλιών της και έτοιμαζόταν να ενώσει τα χείλη του με τα δικιά της. Υποχώρησε όμως άπτόμα και κάνοντας μια θαυμάσια υπόκληση μπροστά της έφυγε σαν κουνιγμένος από το σπίτι του πειρασμού.

— — —

Ο Βίλλυ Μπέργκερ και ο Έριχ Μπάρουερ βρίσκονταν και πάλι στην προαία πόλη όπου είναι η αεροπορική τους βάση. Η Έλσα και η Γκέρντα τους συνόδευαν ως εκεί. Άδυνατον, το πολύ με θαύριο, οι δυο γυναίκες θά ξαναγύριζαν στα σπίτια τους για να περιμένουν με αγωνία νέα από τους δυο αεροπόρους.

Την ίδια μέρα πήρε ο Έριχ διαταγή να ξεκινήσει μαζί με δυο άλλα υδροπλάνα για μια επιδρομή επάνω από την Βόρειο Θάλασσα. Αίγες ώρες αργότερα ήρθε η τρομερή ειδήσει. Το υδροπλάνο του

Έριχ είχε προσθαλασσωθεί δικάως στην μέση της φουρτουρισμένης θάλασσας. Τα δυο άλλα υδροπλάνα που το συνόδευαν το είχαν ιδεί για τελευταία φορά να παλεύει απεγνωσμένα με τα μανιασμένα κύματα. Κάθε προσπάθεια να το βοηθήσουν θά ίσοδυναμούσε με σωστή παραφροσύνη. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να ειδοποιήσουν άμέσως την βάση τους για να στείλει ένα ναυαγοσωστικό. Κάθε λεπτό που χανόταν ήταν πολύτιμο επειδή είχε άρχισο κιόλας να απλώνεται επάνω από την τρικυμισμένη θάλασσα το μαύρο πέπλο της νύχτας.

Βίλλυ, είπε η Έλσα στον άνδρα της. Μου υποσχέθηκες κάποτε ότι καμιά θυσία που θά έκανες για μένα δεν θά ήταν πολύ μεγάλη. Ήρθε η στιγμή να σου ζητήσω να κρατήσεις τον λόγο σου. Πρέπει να σώσεις τον Έριχ.

Καλά! ήταν η μονολοκτική απάντησις του Βίλλυ.

Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε στο υδροπλάνο του, κάλεσε τους βοηθούς του να καταλάβουν τις θέσεις των και πήγε στον αρχηγό της βάσεως για να ζητήσει την άδεια να πετάξει.

Τρελλαθήκατε; του είπε εκείνος. Έστειλα κιόλας ένα ναυαγοσωστικό για να βοηθήσει τον Μπάρουερ, αν είναι ακόμη καιρός. Εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Μ' αυτόν τον βρομώκαίρο και μέσα στην νύχτα δεν θά καταφέρετε τίποτα άλλο παρά να χαθείτε και σεις.

Πρέπει, είπε ο Βίλλυ με αποφασιστικό τόνο.

Σας το απαγορεύω, απήντησε ο αρχηγός προστακτικά.

Ο Βίλλυ Μπέργκερ έχρυψε από τους συναδέλφους του την απαγόρευση του προϊσταμένου του. Και δέκα λεπτά αργότερα, το υδροπλάνο του έριχνε τους προβολείς του επάνω στην μανιασμένη θάλασσα προσπαθώντας να ανακαλύψει το ναυάγιο. Η άγανη για τον φίλο του αλλά περισσότερο ακόμη οι λόγοι της γυναίκας του τον έκαναν να ξεχάσει για μια στιγμή ότι ήταν στρατιώτης. Όταν συνήλθε ήταν πιά άργα. Το αεροπλάνο του πάλεψε κιόλας με τα επαναστατημένα στοιχεία της φύσεως και κάτω, εκεί που άφριζαν τα τεράστια κύματα, είχαν ανακαλύψει οι προβολείς το υδροπλάνο του Μπάρουερ που αγωνιόταν να κρατηθεί στην επιφάνεια.

Άψηφώντας τον καιρό που άπειλούσε κάθε στιγμή να καταποντίσει το υδροπλάνο του, ο Μπέργκερ άρχισε να καταβίβει όλο και χαμηλότερα. Οι άνδρες του πληρώματος του παρακολουθούσαν γεμάτοι αγωνία την υπέροχη προσπάθεια του αρχηγού τους. Είχαν όλοι τους απόλυτη πεποίθηση στην ικανότητά του αλλά ήξεραν πολύ καλά ότι την στιγμή αυτή επιχειρούσε κάτι το υπεράνθρωπο. Νά προσθαλασσωθεί επάνω στα μανιασμένα κύματα χωρίς να συντηρήσει το υδροπλάνο του και να κατορθώσει να πέσει δίπλα στο ναυάγιο, χωρίς να συγκρατηθεί μαζί του, και να σώσει τον αεροπόρο που κινδύνευε, ήταν μια προσπάθεια που φαινόταν από την άρχη καταδικασμένη σε αποτυχία.

— — —

Την στιγμή που αποθαλασσώθηκε πάλι

λι το τεράστιο υδροπλάνο οι άνδρες του πληρώματος καταβύθησαν μεταξύ τους σαν να μη μπορούσαν να πιστέψουν στο θαύμα που είχε γίνει.

Ο Έριχ Μπάρουερ, εξαντλημένος από την προσπάθεια που είχε καταβάλλει ώρες ολόκληρες για να κρατηθεί στην επιφάνεια της θάλασσας είχε λιποθυμήσει. Και ενώ οι άλλοι προσπαθούσαν να τον κάνουν να συνέλθει, ο Βίλλυ καθόταν πάντοτε στην θέση του συνεχίζοντας τον άνωστο άγωνα του αναντίον της κολάσεως που βασίλευε γύρω του. Νόμιζε κανείς πως είχε γίνει ένα με το άγριο μηχανήμα, πως είχε δώσει την δική του ψυχή στο ατσαλένιο σώμα του υδροπλάνου που προχωρούσε τώρα υπερέφανο για το κατορθωμά του προς το λιμάνι της σωτηρίας.

Δυστυχώς πρέπει να σας τιμωρήσω αυστηρά για την παράβαση της διαταγής μου, είχε πη ο αρχηγός της βάσεως.

Τα λόγια αυτά δούζαν διαρκώς στ' αυτιά του Βίλλυ Μπέργκερ καθώς προχωρούσε με άργο βήμα, πλάι στον φίλο του τον Έριχ, προς το εστιατόριο του αερολιμένος. Τώρα που είχε φέρει σε αίσιο πέρας την επικίνδυνή του προσπάθεια, ξανάδρισκε μονομιάς στον έαυτό του τον στρατιώτη. Είχε παρακούσει την διαταγή του αρχηγού του. Ήταν ανώσιος να φοράει την στολή του αεροπόρου.

— — —

Μέσα στην αίθουσα του εστιατορίου περίμεναν δυο γλωμά γυναίκες πρόσωπα. Η Έλσα και η Γκέρντα. Είχαν περάσει ώρες τρομερές αγωνίας εκεί μέσα, σφιχτοπισμένες ή μια από το χέρι της άλλης. Όταν είδαν τους δυο άνδρες να προχωρούν προς το μέρος τους, τους φάνηκε πως ξαναγύριζαν στην γη από κάποιον άλλο κόσμο. Ο Έριχ πλησίασε την Γκέρντα, την έσφιξε στην αγκαλιά του και έτσι, σφιχταγκαλιασμένος μαζί της, κύνταζε την Έλσα κατάματα και είπε:

— Ελπίζω ότι η Γκέρντα και εγώ θά μπορούμε κάποτε να σας ανταποδώσουμε ένα ελάχιστο μέρος της ευγνωμοσύνης που οφείλουμε στον ήρωικό σας άνδρα. Και ελπίζω οι στιγμές αγωνίας που περάσατε μαζί, να εξασφάλισαν στην Γκέρντα μου μια καλή φίλη.

Η Έλσα γέλασε και κύνταζε υπερήφανα τον άνδρα της. Την στιγμή αυτή της φάνηκε ότι τον αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο στον κόσμο.

— — —

Το άλλο πρωί ο Βίλλυ Μπέργκερ παρουσιάθηκε στον αρχηγό του και ζήτησε να τιμωρηθεί για την άνομη του.

Θά τιμωρηθώ, του είπε εκείνος. Θά τιμωρηθώ μάλιστα πολύ αυστηρά. Άλλά η τιμωρία σας θά σας κοινοποιηθεί αφού λήξει ο πόλεμος. Προς το παρόν έχουμε να κάνουμε άλλη δουλειά. Και για την δουλειά αυτή μας χρειάζονται οι άνθρωποι που άννοουν την λέξη κίνηση!

ΒΕΡΝΕΡ ΣΤΡΑΓΚ

ΜΑΡΤΙΝΑ

ή τραγική Βασίλισσα

Ο ΤΑΝ ή αδελφή του Ηρακλείου, ή Μαρίνα, γεννούσε ένα κορίτσακι που αργότερα θα ονομαζόταν Μαρίνα, οι Μοίρες ήσαν και σκύφανε πάνω από τη κούνια της μικρής πριγκίπισσας. Η πρώτη της χαρίσε την όμορφη και μαζι μ' αυτήν τον έρωτα ενός ήρωος. Η δεύτερη ακούμπησε στο λίκνο της ένα στέμμα— το λαμπρότερο στέμμα της γης. Κι' ή τρίτη αναγελώντας σαρκαστικά τις δυο άλλες, της έδειξε το μαχαίρι του δημίου!

Η βασίλισσα Εύδοκία, ή γυναίκα του Ηρακλείου, πέθανε στα 611 αφήνοντας τον άντρα της χήρο με έναν γιο, τον Κωνσταντίνο. Μόνος τώρα ο σαραντάρης ήρωας, που-χε τόσες φορές ταπεινώσει τους βαρβάρους και είχε τόσες φορές αγωνισθεί για το Σταυρόν τη πίστη, εύρισκε κάποια παρηγοριά στην συντροφιά της όμορφης ανεψιάς του, της Μαρτίνας. Μά δεν άργησε να καταλάβει πως ή τρυφερότη- που τον πλημμυρούσε όταν κοιμόταν κοντά της δεν ήταν ή συνηθισμένη στο-ργή θείου προς ανεψιά: Κάποιο άλλο, σφο-δρόταρο, αίσθημα του φλόγιζε το αίμα, και ο δοξασιμένος αυτοκράτωρ αναγκά-σθηκε σε λίγο να παραδεχθώ πως αγα-πούσε σαν γυναίκα την όμορφη κόρη της αδελφής του!

Εφρίξε και ο ίδιος. Μά το πάθος του ήταν τόσο δυνατό που αν ή Μαρτίνα δεν αρνιόταν ο Ηράκλειος ήταν πρόθυμος να της προσφέρει παρευθές το στέμμα. Κι' α-λήθεια ή Μαρτίνα ήταν περισσότερο φι-λόδοξη παρά θεήσκα. Αγαπούσε μήπως κι' εκείνη τον ένδοξο σαραντάρη θείο της που ήταν σκεπαζμένος με τόσους θρι-αμβούς; Η μήπως απλώς λαχταρούσε τον θρόνο;

Ποιος θα μπορούσε τάχα να το πη; Πάντως όταν ο θεός της της μίλησε για το αίσημά του, εκείνη δεν έδειξε φοίχη και αποστροφή. Τον ανεθάρρυνε μάλιστα. Κι' ο Ηράκλειος, ο νικητής του Χοσ-ρόη, τσελλός από έρωτα, δήλωσε εύθης στον Πατριάρχη Σύριο, τον ποιητή του Ακαθίστου, πως θα παντρευόταν την ά-νεψιά του, την κόρη της ίδιας του αδελ-φής!

Ο Σύριος διαμαρτυρήθηκε. "Ενας τέ-τοιος γάμος θα ήταν άτιμος και ή εκ-κλησία δεν υπορούσε να τον ανεχθώ. Μά ο αυτοκράτωρ ήταν ανένδοτος.

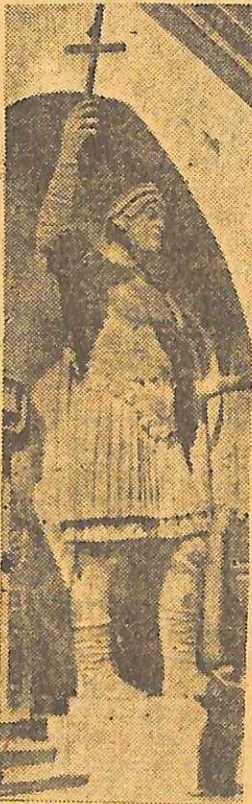
—Μιλās σωστά, σαν φρόνιμος, σαν φί-λος μου αλήθεια και σαν δεσπότης, εί-πε του Πατριάρχη. Μά εγώ είμαι ο βα-σιλεύς και εγώ βούλω. Δικός μου είναι ο τελευταίος λόγος!

Κι' αφού μάταια αγωνίσθηκε να πεί-σει το πάθος του, δυο χρόνια αργότερα γου-σαστόλιστο όφικισάρι και γλυκύλαλο

ΕΝΑΣ ΑΘΕΜΙΤΟΣ ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΛΑ-Ι-ΚΗ ΑΓΑΝΑ-ΚΤΗΣΗ.— ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΑ.— ΣΚΛΗΡΑ ΤΙΜΩΡΙΑ ΔΥΟ ΕΞΕ-ΓΕΡΘΕΝΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ.— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΜΙΑΣ ΦΙΛΟΔΟ-ΞΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.— ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ...

ψάλτες έρχόντουσαν στην μεγαλοπρεπή αίθουσα του Λύγουσταίου να παραστούν στην στέψη της Μαρτίνας, της άγιω-τάτης Λύγουστας, που παντρευό-ταν τον θείο της. (!) και μοιραζόταν μα-ζι του τον θρόνο.

—Πολλά τὰ έτη της βασιλίδος! ψάλ-λουν οι ψάλτες.

Ο Ηράκλειος ο ευσεβής αυτοκρά-τωρ που χάριν της Μαρτίνας πα-ραμέρισε και θρη-σκεία και παραδό-σεις.

Πρίν περάσουν πολλές μέρες ο Θεό-δωρος, ο αδελφός του Ηρακλείου, ήλθε απ' την Αίγυπτο όπου διοικούταν και το-λημήρ ήλεγχε τον αυτοκράτορα και του ζήτησε να διώξει εύθης την ανεψιά του. "Έξω φρενών για τη πολεμική αυ-τή εναντίον της, ή Μαρτίνα απήτησε ά-πό τον Ηράκλειο να εξορίσει τον αυ-θόδη.

Μά και άλλες πίκρες ήρθαν αργότερα να πατίσουν τη Μαρτίνα. Το πρώτο της παιδί, που το περίμενε με τόση λαχάρα και που θα στερόωνε τη θέση της, γεν-νήθηκε κακοφτιαγμένο και πέθανε λές

και τότε σημαδέ-ψη ή αγανάκτηση της εκκλησίας και του λαού. Την έ-δω τάχη είχε λίγο αργότερα και το δεύτερο παιδί.

— III —

της και ο κόσμος φώναζε φανερά πως και ή ίδια ή φύσις ακόμα δεν εύλογούσε την ένωση αυτή και τιμωρούσε το άφύσικο ζεύγος. Μόνο το τρίτο από τα παιδιά της, ο Ηρακλειώνας, έζησε.

Έν τω μεταξύ, οι ύποθέσεις του κρά-τους χειροτέρευαν. Ο πολεμικός αυτο-κράτωρ, ο φορτωμένος από δάφνες, γνώ-ρισε τώρα την ήττα, λές και είχε χά-σει το πολεμικό του μένος στην αγκυλιά της Μαρτίνας. Κατάρτα Θεού για την αι-μομίζα! βουγούσε ο θεησκόληπτος λα-ός. Κι' εκπρόσωποι της κοινής γνώμης ωρνώθηκαν άλλη μια φορά μπροστά του ο αδελφός και ο άνεψιός του αυτοκρά-τωρας.

Μά ο Ηράκλειος ήταν πάντα δεμένος με μάγια αλυσά από την όμορφη της νεαράς άνεψιάς του. Η επιθυμία της ή νεαράς προέβαλε στο αυτοκρατορικό θε-ωείο του 'Ιππο-δρόμου, ντυμένη την μεγάλη της στολή και ακολου-θούμενη απ' τις ζωστές της, ο λαός που ούτε για τη θέση του χτυ ποικροδούσε, ούτε εύνοιες περίμενε, έσπευσε σε θορο-βώδεις αποδοκιμα-σίες.

Κάτωψη και ταραγμένη ή Μαρ-τίνα γύρισε τρέ-χοντας σε' ανά-κτορα. Ο λαός δεν της συγχωρού-σε το πραξικόπη-μά της. Τά πρά-γματα, όμως δεν σταμάτησαν εδώ.

Κάτωψη και ταραγμένη ή Μαρ-τίνα γύρισε τρέ-χοντας σε' ανά-κτορα. Ο λαός δεν της συγχωρού-σε το πραξικόπη-μά της. Τά πρά-γματα, όμως δεν σταμάτησαν εδώ.

Ο Ηράκλειος ο ευσεβής αυτοκρά-τωρ που χάριν της Μαρτίνας πα-ραμέρισε και θρη-σκεία και παραδό-σεις.

Πρίν περάσουν πολλές μέρες ο Θεό-δωρος, ο αδελφός του Ηρακλείου, ήλθε απ' την Αίγυπτο όπου διοικούταν και το-λημήρ ήλεγχε τον αυτοκράτορα και του ζήτησε να διώξει εύθης την ανεψιά του. "Έξω φρενών για τη πολεμική αυ-τή εναντίον της, ή Μαρτίνα απήτησε ά-πό τον Ηράκλειο να εξορίσει τον αυ-θόδη.

Μά και άλλες πίκρες ήρθαν αργότερα να πατίσουν τη Μαρτίνα. Το πρώτο της παιδί, που το περίμενε με τόση λαχάρα και που θα στερόωνε τη θέση της, γεν-νήθηκε κακοφτιαγμένο και πέθανε λές

και τότε σημαδέ-ψη ή αγανάκτηση της εκκλησίας και του λαού. Την έ-δω τάχη είχε λίγο αργότερα και το δεύτερο παιδί.

Στηριζόμενη στην διαθήκη αυτή, μό-λις ο νικητής του Χοσρόη πέθανε, ή χή-ρα αυτοκράτειρα πρόβαλε να προσφωνή-ση ή ίδια τα στρατεύματα.

Μά τώρα πούχε λείψει ο Ηράκλειος, τώρα που ή φλογερή αγάπη του δεν μπο-ρούσε πιά να την προσυλλάξη, το μίσος του λαού εναντίον της ξεσπάσε άκράτη-το.

— Δεν είσαι σύ ή βασίλισσα! της φώ-ναζαν αποκαλύπτα. Αύγουστε Κωνσταν-τίνε, σύ νικήσε!

Μαριέες άραιές κραυγές ζητωκραύ-γασαν και τον Ηρακλειώνα, κι' αυτό ξανάφερε για λίγο την ελπίδα στην τρο-μαγμένη καρδιά της Μαρτίνας. "Όσο κι' αν την μισούσαν, θα άφιναν ίσως το στέμμα στο παιδί της. "Ως πότε όμως; Τάχα ο Κωνσταντίνος δεν θα έπιχειρού-σε να παραγκωνίσει τον αδελφό του σε πρώτη ευκαιρία; Ο νέος Ηρακλειώνας δεν θάταν άσφαλής στον θρόνο του παρά μονάχα όταν ο γιός της Εύδοκίας θα έ-ξερωνόταν, σκεπτόταν ή Μαρτίνα.

Και πράγματι... Τρείς μήνες αργότε-ρα, στην Χαλκηδόνα, ο Κωνσταντίνος πέθανε ξαφνικά. Οι μυστικοί πόθοι της Μαρτίνας είχαν εκπληρωθώ, κι' ήλπισε ότι θα βασίλευε τώρα με τον γιο της ά-νεμόχλητη.

Ανεμόχλητη;...

Κάθε άλλο! Οι φίλοι του Κωνσταντί-νου στρατηγοί επαναστατούν, και παρὰ τις προσπάθειες της Μαρτίνας για να τους εξευμενίσει, σύγκλητος και στρατη-γοί μένουν πάντα έχθρικοί απέναντί της. Η λαϊκή βούληση να την κατηγόρη-σει έκείνη έδωλητήρισε τον πρόγονό της.

Για να καταπραύνει τον κόσμο και να διαψεύσει τις κατηγορίες αυτές ή Μαρ-τίνα στέφει Καίσαρα τον μικρό γιο του Κωνσταντίνου.

Αδίκαι όμως! Ο λαός καθαίρει μάννα και γιο, και τους εισάγει σε δίκη. Ο Ηρακλειώνας, ο αγαπημένος γιός του κρατικού Ηρακλείου, καταδικάζεται στην ίδια ποινή που ο πατέρας του είχε άλλοτε επιβάλλει στους συγγενείς του, έχθρους της Μαρτίνας: ρινοτομείται! Κι' ή όμορφη αυτή γυναίκα, που ή καλλονή της είχαν αιχμαλωτίσει έναν αυτοκράτο-ρα και τον είχε κάνει να κλείσει σε κάθε τι άλλο τὰ μάτια—αυτή που για χατήρι της είχε ποδοπατήσει τους νόμους της εκκλησίας και τους δεσμούς του αίματος—παραδίδεται τώρα στα χέρια του δη-μίου για να της κόψει τη γλώσσα!..

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ένα ρήγμα στο μέτωπο

του Φ. ΣΑΤΣΝΩΚ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Πλεμπλέμ, άκου-σε τον λογιά να λήη στην θεωρία: — "Όποιος αντιληφθή ρήγμα στο μέτωπο πρέπει να το αναφέ-ρει πάραυτα στον άνώτερό του.

— Ρήγμα, ρήγμα. Τι θά πη άραγε ρήγμα; Ρώτησε έναν γραμματισμένο συ-νάδελφό του.

— Ρήγμα, του είπε εκείνος, θά πη σπάσιμο, σχίσιμο.

— Α! Κατάλαβα, απήντησε ο Πλεμ-πλέμ. Λίγες μέρες αργότερα δρέθηκε στην

ψης καμπόσα μανιτάρια να τὰ κάνουμε το θράδυ μεζέ.

— Στάς διαταγές σας, είπε εϋπειθέ-στατος ο Πλεμπλέμ. Και κάνοντας κα-νονική μετβολή ξεκίνησε για το δάσος.

— Τι όμορφα που είναι στο μέτωπο, συλλογιόταν ο στρατιώτης Πλεμπλέμ, καθώς προχωρούσε ανάμεσα στὰ δένδρα. Μακάρι να μη τελειώσει ποτέ αυτός ο πόλεμος. "Όσο σκέπτομαι ότι θά ξαναγυ-ρίσω κάποτε στο χωριό και θά ξαναρχίσω ή καθημερινή δουλειά, από τὰ ξεμερώ-ματα ως το θράδυ, πάω να τρελλαθώ.

Του άρρεσε υπερβολικά να επαναλαμβά-νη την λέξη αμέτωπον. Του έδινε την έντύπωση ότι είχε γίνη ξαφνικά ήρωας κι' άς μην είχε ρίξει ούτε μια σφαίρα από την ήμερα που είχε φθάσει εκεί. Δεν εί-ναι άλλοτε ανάγκη να σκοτώνη κανείς έχθρους για να προσφέρει υπηρεσία στην πατρίδα του. Και το μάζεμα των μα-νιταριών ήταν κι' αυτό μια θετική εξυ-πηρέτησις των υπερασπιστών της γρημ-μής Μαζινό. Ο Μπλεμπλέμ ήταν κατευ-χρησιμοποιμένος από τον έαυτό του και ά-πό το μέτωπο.

"Όταν άρχισε όμως να μαζεύει μανι-τάρια παρατήρησε ότι ή δουλειά αυτή δεν ήταν και τόσο εύκολη όσο φαινόταν εκ πρώτης όψεως. Τὰ μανιτάρια έχουν την πολύ κακή συνήθεια να φυτρώνουν κα-τάχαμα στην γη ώστε για να τὰ κόψει πρέπει να σκύβεις πολύ βαθύτατα. Και όταν έχη κανείς την κοιτιά του Πλεμπλέμ το σκύψιμο δεν είναι και τόσο απλή υπό-θεση. Τι να κάνει όμως; Η εξυπνότη-τες της πατρίδας απαιτεί από όλους θυ-σιες και έτσι ο Πλεμπλέμ αποφάσισε να υποστή άγωναύτως την θέση αυτή. Πόλεμος είναι αυτός! Δεν είναι παιζε-γάλας.

Γάστρα από το δέκατο μανιτάρι κά-θισε λιγάκι για να ξεκουρασθή. Νωρίς ή-ταν ακόμη. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να διαλείπει. Κάποιος με την άσυχία του ένα τσιγάρο και σηκώθηκε για να συ-νεχίση την δουλειά του. Την στιγμή ό-μως ακριβώς που έσκυβε για να κόψει το δέκατο μανιτάρι συνέβη ένα τραγικό περιστατικό που έφερε άνω κάτω και τον Πλεμπλέμ και όλόκληρο το έπιτε-λείν του γαλλικού στρατού.

Ο Πλεμπλέμ στάθηκε για λίγο τυλ-λογισμένος κι' αφού βεβαιώθηκε ότι δεν είχε κάνει λάθος άρχισε να τρέχει σαν μαυρομυρμήγκος για να σβάσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον λόγο του.

Ηα είναι τὰ μανιτάρια, δοντοσώ-νησε ο δεκάτης Σοβάξ καθώς τον είδε να τρέχει με άδεια χέρια.

Μά τον Μπλεμπλέμ τον άπαγορεύ-σαν την στιγμή αυτή πολύ σοβαρά να ζητήματα. Στάθηκε σε στάση προσοχής

— Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω, ότι στο μέτωπον έδημιουργήθη ένα ρήγμα!

γραμμή Μαζινό. Τον είχαν τοποθετήσει στην υπηρεσία άγγελιαφόρων, κι' έφερε με ύπερφάνεια το σχετικό σήμα στο θραχινό του. Ο πόλεμος όμως δεν ήταν και τόσο τραγικός άπως τον παριστάνα.

"Όλη την ήμερα σγεδόν καθότουσαν κι' έπαιζαν χαρτιά ή ξυπνούσαν από το ένα πλευρό για να κοιμηθούν από το άλλο. Ο Πλεμπλέμ, που ήταν από φυ-σικού του άκρως καλοθερμμένος, είχε πα-χύνει ακόμη περισσότερο από το καλοπύ-δι και την τεμπέλια. Είχε παύσει τόσο πο-λύ ώστε καταλάβαινε κιόλας να τον στε-νοχωρή ή στολή του και πολλές φορές, πρό πάντων ύστερ' από το φαί, ξεκού-μπωνε με τρόπο το επάνω κομμάτι του παντελονιού του για να μη σπάσουν.

— Αγγελιαφόρε Πλεμπλέμ, φώναζε μια μέρα ο δεκάτης Σοβάξ. Σαν να πα-ραπάνω μου φαίνεται. Καιρός είναι να κάνει καμιά δουλειά για ν' αδυνατίσει. Πήγαινε μια δόλτα στο δάσος να μαζέ-

και κρατώντας την δεξιά του παλάμη στο πηλήκιο είπε σε ύψος πάρα πολύ σοβαρό.

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω ότι στο μέτωπον εδημιουργήθη ένα ρήγμα.

— Ο δεκανεύς έμεινε σαν άπολιθωμένος. — Ρήγμα... στο μέτωπο;... Στήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα δύο του χέρια και αφού σκέφθηκε για κάμποση ώρα είπε:

— Αυτό δεν είναι δική μου υπόθεση. Είναι υπόθεση επίλογου. Πήγαινε να το το αναφέρεις.

Ο Πλεμπλέμ δεν είχε φαντασθή ότι η υπόθεση μπορούσε να είναι τόσο σοβαρά ώστε να ξεπερνά την αρμοδιότητα του δεκανέα Σωβάξ. Μά για να το λέει αυτός κάτι θα ήξερε. Τραβάει λοιπόν μια και δυο για τον επίλογο, στέκεται μπροστά του κλαρίνο και λέει:

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω ότι στο μέτωπο εδημιουργήθη ένα ρήγμα.

Ο επίλογος χλωμίωσε. Κότταξε τον Πλεμπλέμ από το κεφάλι ως τα πόδια, τήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα δύο του χέρια και αφού σκέφθηκε για κάμποση ώρα είπε:

— Αυτό δεν είναι δική μου αρμοδιότητα. Είναι ζήτημα ανθρωπολογικού. Πήγαινε να το το αναφέρεις.

«Δάβωλε», συλλογίσθηκε ο Μπλεμπλέμ. Ήταν λοιπόν τόσο σοβαρή υπόθεση: αυτό το ρήγμα, ώστε να ποέπη ν' ασχοληθώ μ' αυτήν ο ανθρωπολόγος; Όπως σόδηποτε, οι διαταγές είναι διαταγές. Έκανε κανονική μεταβολή και τράβηξε κατ' ευθείαν για τον ανθρωπολόγο.

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω ότι στο μέτωπο εδημιουργήθη ένα ρήγμα.

Ο ανθρωπολόγος πήδησε τρεις φορές επί τόπου. Ύστερα στήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα δύο του χέρια, αναλογίσθηκε όλες τις εθύνες που θα ανέλαμδανε αν αποφάσιζε να ρυθμίση μόνος το ζήτημα και είπε:

— Μήν σου ξεφύγη λέεις κακομοίρη μου. Πήγαινε κατ' ευθείαν στον λοχαγό να το αναφέρεις. Είναι ζήτημα της δικής του αρμοδιότητας.

— 33 —

Ο Πλεμπλέμ άρχισε πια να το παίρνει επάνω του. Βέβαια, το ζήτημα δεν ήταν τόσο σοβαρό ώστε να χρειάζεται η επέμβαση του λοχαγού. Μά, για να το λένε οι άλλοι, κάτι θα ήξεραν περισσότερο. Τράβηξε λοιπόν κατ' ευθείαν στον λοχαγό, στάθηκε μπροστά του ακίνητος σαν κολόνα και άρχισε να λέει με τόνον:

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω, κύριε λοχαγέ, ότι εις το μέτωπον εδημιουργήθη ένα ρήγμα.

— Σσσστ! φώναξε ο λοχαγός και κύτταξε γύρω του τρομαγμένος μήπως άκουσε κανείς την αναφορά του αγγελιαφόρου.

Ύστερα στήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα δύο του χέρια και αφού σκέφθηκε για κάμποση ώρα είπε:

— Αυτό είναι της αρμοδιότητας του επιτελείου. Μή σου ξεφύγη ταιμουδιά καυμένη μου. Πήγαινε άμέσως να το αναφέρεις στον ύπασιση του συνταγματάρχη.

Μωρέ μπράδερ, συλλογίζοταν ο Πλεμπλέμ, καθώς πήγαινε να συναντήσει τον ύπασιση. «Αν πάη έτσι η δουλειά θα γινω ενόχως».

Λίγη ώρα αργότερα στακόταν τρέμοντας μπροστά στον φοβερό και τρομερό ύπασιση του συνταγματάρχη.

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω ότι εις το μέτωπον εδημιουργήθη ένα ρήγμα.

Ο φοβερός και τρομερός ύπασισης γούρλωσε τα μάτια του, έκανε τρεις στροφες επί τόπου επάνω στα τακούνια του και ύστερα, αφού αναλογίσθηκε τις τεράστιες εθύνες που θα φορτωνόταν είπε:

— Και τί μας ενδιαφέρει έμεις αυτό; Αυτό είναι ζήτημα στρατηγού. Πήγαινε να το το αναφέρεις. Και μή σου ξεφύγη ταιμουδιά.

— Στρατηγού... φώναξε κατάπληκτος ο Πλεμπλέμ.

— Μπρόξ-Μάξ! Τι στέκεσαι εδώ σαν τον χαζό; Τρέχα!

Ο Πλεμπλέμ έκανε κανονική μεταβολή και μη γνωρίζοντας πια τί του γινόταν, τράβηξε κατ' ευθείαν για το στρατηγείο. Την στιγμή που δρόμκε μπροστά στον στρατηγό παρακλούσε ν' ανοίγει η γη να τον κατέπινε. Όστόσο, η κατάσταση δεν επέδρασαν αναβολή:

— Αχμάνω την τιμήν να αναφέρω ότι εις το μέτωπον εδημιουργήθη ένα ρήγμα, είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

Ο στρατηγός άντελήθηκε πάραυτα όλη την σοβαρότητα της καταστάσεως. Στήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα δύο του χέρια και αφού σκέφθηκε πολύν ώρα φώναξε τον ύπασιση του και του είπε:

— Τήλεγραφήστε άμέσως με κρυπτογράφημα στο Γενικό Αρχηγείο του Στρατού ότι εις το μέτωπον εδημιουργήθη ένα ρήγμα και προσθέστε ότι αναμένουμε οδηγίες. Η εθύνη είναι πολύ μεγάλη για να ενεργήσουμε αυτόβουλας. Ύστερα γυρίζοντας προς τον Πλεμπλέμ, είπε:

— Εσύ! αγγελιαφόρε θα περιμένεις εδώ. Και κύτταξε κακομοίρη μου μή σου ξεφύγη λέεις.

— 34 —

Τρεις ώρες αργότερα έφθασαν άεροπορικώς δύο στρατηγοί, τρεις ύποστράτηγοι, επτά συνταγματάρχαι και είκοσι επιτελείονες. Συνεκοπήθη άμέσως έκτακτον Συμβούλιον και ο αγγελιαφόρος Πλεμπλέμ προσεκήληθη να αναφέρει περισσότερες λεπτομέρειες.

— Ποδ εδημιουργήθη το ρήγμα, πώς και πότε; τον ρώτησε ένας στρατηγός με τεράστια μουστάκια και μεγάλη στρατογολά γουλιά.

Ο δυστυχής Πλεμπλέμ τή είχε χάρση ανάμεσα στα τόσα γαλόνια που αν τή έβαζε κανείς το ένα κοντά στο άλλο θα φθάνανε μέχρι το Παρίσι.

— Λέγε! δροντοφώνησε πάλι ο στρατηγός.

— Δε είναι δα και τόσο σφαιρό το πράγμα, άρχισε να λέη ο Πλεμπλέμ. Δεν ήταν ανάγκη να γίνη τόσο φασαρία. Μπορούσα να το διορθώσω και μόνος μου.

— Ποιό βρέ ήλθιτε; φώναζε ο στρατηγός έξω φρενών:

— Το ρήγμα, είπε με σιγανή φωνή ο Πλεμπλέμ.

— Αγγελιαφόρε, δροντοφώνησε και πάλι, κατακόκκινος από θυμό ο στρατηγός. Αν δαν μās αναφέρεις άμέσως πώς, πότε και πού εδημιουργήθη το ρήγμα θα σε στείλω στο στρατοδικείο.

Τά πράγματα έγιναν πολύ σοβαρά. Ο στρατιώτης Πλεμπλέμ έκανε μίαν ύπερτατη προσπάθεια για να μη χάση την ψυχραιμία του και άρχισε να αναφέρει:

— Σήμερα το πρωί, την στιγμή που έσκυβα να κόψω το ένδεκατο μανιτάρι άκουσα ένα «κράτ» και κατάλαβα άμέσως ότι είχε δημιουργηθή κάποιο ρήγμα.

— Ποδ; Λέγε! φώναζε ο στρατηγός έξω φρενών.

Ο στρατιώτης Πλεμπλέμ άντι για άλλη απάντηση έκανε κανονική μεταβολή και σηκώνοντας το άμπέγανό του, άφισε να φωνή ένα τεράστιο ρήγμα στην, περισκελίδα του!

Φ. ΣΑΤΣΝΟΚ

Μαρσεγιέζ, κα

Ο Μάριος και ο φίλος του Τιτίνο, κουδεντιάζουν σ' ένα ζυθοπωλείο του Βιέ-Πόρ, καθώς πίνουν την μύρα τους. Θέμα της συνομιλίας τους ένα τελευταίο δυστύχημα που συνέδρη σε κάποια νέα οικοδομή.

— Έμένα ο πατέρας μου που ήταν χτίστης λέγει ο Τιτίνο, έπεσε από ένα γιαπί ύψους επτά μέτρων και δαν έχτυπησε παρά μόνον το χέρι του, κι ε'κείνο πολύ έλαφρά!

— Αυτό δεν είναι τίποτε, απάντησε ο Μάριος. Ο δικός μου ο πατέρας που ήταν πυροδότης, έπεσε, σε μία πυροκαλά, από μια σκάλα ύψους 25 μέτρων, από εκείνες που έχουν οι πυροδωστικές αντλίες και δαν έπαθε απολύτως τίποτε.

— Μάριε, τή παραλές...

— Διόλου. Μοναχά που ο πατέρας μου δαν είχε προφθάσει να άνεδή όλη την σκάλα. Βρισκότανε ακόμη... στο πρώτο σκαλοπάτι!

— 35 —

Ο Μάριος κάνει τον περίπαιτό του στην Καννιμιέρ με τον φίλο του Όλιβ και τή λένε.

Ο λόγος για κάποιο μεγάλο ιπποδρόμιο που είχε φθάσει στην Μασσαλία.

— Λένε πως έχει φοβερά θηρία το τσίρκο αυτό, είπε ο Μάριος.

— Ναί.

— Τά φοβάσαι, εσύ τή θηρία; Όλιβ; — Έγώ; Άπεναντίας εκείνα φροδούνται έμένα. Φθάνει να κάμω την εμφάνισή μου σε κανένα ιπποδρόμιο, και όλα τους κυττάζουν που να κρυφθούν μέσα στους κλωδούς των.

— Χμ... απάντη ο Μάριος μ' ένα χαμόγελο. Σπουδαίο πράγμα! Έμένα, που λές, με φοβούνται τόσο που φθάνει να μπω σ' ένα δωμάτιο όπου υπάρχει και μια έπιλή προβαία λεονταριού για τρέξη άμέσως ή προβαία και να κρυφθή κάτω από το κρεβάτι!

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

Το προηγούμενο

Η Κατερίνα Βουαζέν, διάσημη αστρολόγος και μάγισσα του Παρισιού του 14ου αιώνα, έχει μια ώρασιότατη κόρη, την Μαργαρίτα, την οποία αγαπά τρελλά ο νεαρός Άγγλος ευγενής Τζάκ Μάκ Κάρθου. Ο Τζάκ δαν ξέρει ποιά είναι ή μητέρα της Μαργαρίτας και ένα δρόμο τή μαθαίνει ξαφνικά. Έν τω μεταξύ οι δηλητηριάσεις προσώπων της Αύλης δίνουν και παίρνουν στο Παρίσι, γίνεται δα άποπειρα δηλητηριάσεως και αυτού του Βασιλέως. Συλλαμβάνονται πολλοί κινδυνεύει δα και ή Βουαζέν, ή οποία εν τούτοις είχε αποφασίσει χάριν της κόρης της να αποτραβηχθή από τή ζωή που έκανε. Έξαλλη όμως τώρα βρίσκει τον παλμό της έαυτο και άποφασίζει να εκδικηθή. Συγκαλεί σπείτη της συμβούλου και άλλων μαγισσών και την περιεργή αυτή συνάντηση παρακολουθεί τώρα, γεμάτη φρίκη, ή Μαργαρίτα, από ένα μυστικό άνοιγμα της όροφης της αίθουσας.

16ον

Η ΚΥΡΙΑ ντε Μοντεσπάν καταδικάστηκε να παίξη τή ρόλο της υπεράριθμης ευνουμένης. Η μαρκησία, όμως, δαν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που δαν άντιδρουν στο επωμένο.

Η Ντότ έβαλε τή χέρι της στον ώμο της φίλης της Τριανόν και είπε:

— Βλέπεις, μικρή μου, τή όμορφος κόσμος βρίσκέται εκεί μέσα; Είναι ιοί τίμιοι άνθρωποι, όπως λένε.

Η όμορφη μάγισσα ψιθύρισε:

— Αυτή ή Μοντεσπάν, έχει ανάγκη από ολοκληρω στρατό άλλημιστών και νεκρομαντών. Η βοήθεια των Γκιμπούργκ και των Ουαί, δαν της χρησίμευσε σε τίποτε... Κάρφωσαν με βελόνες ένα κέρινο όμοίωμα του Βασιλέα κι έπειτα τή έκαναν. Δεν κατάφεραν τίποτε περισσότερο. Άλλοι συνέχισαν την δουλειά. Και μεις όλες δεχτήκαμε την επίσκεψη της δεσποινίδος Ντε-ζ'Εγιέ... «Πρός Θεο, φώναξε ένα καλό μαγικό που να σκώτωση αυτόν τον άχρειο... Άλήθεια! Τί άστείες που είναι αυτές οι μενάλες κυρίες!

— Η Βουαζέν είπε με χαμηλή φωνή: — Ο Βανέν τή προείπε όλα. Ήταν από τή περιθάλλον τους. Διάβασε την σκέψη του. Πόσο τόν είχαμε τώρα ανάγκη.

Η Μαρία Μπός είπε αναστενάζοντας:

— Και τόν Ρομανό επίσης... Σήμερα δαν έχουμε κανένα που ναχη σπουδάσει στην Ιταλία.

— Μας μένει ο Λεσάζ (δ Σοφός)...

— Άλήθεια... Ποδ να είναι αυτός; Η Βουαζέν κύτταξε τή ρολοί:

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

— Δέν θ' άργήση να έλθη. Ο Λεσάζ βέβαια δαν πηγαίνεόρεται στο παλάτι όπως ο Βανέν, αλλά υπάρχουν οι λακέςδες άντι γι' αυτόν. Άν άργη, σημαίνει πως κάποιος τόν παρακολουθεί.

— Ω!... Θα τού ξεφύγη. Ξέρει καλά τή δουλειά του. Σου άνήγγειλε τίποτε σπουδαίο, Κατερίνα;

— Ναί. Μοδ έτόνισε μάλιστα πως είνε μια καλή ιδέα. Γι' αυτό τόν περιμένω. Έέλω ν' άκούσω τί θα πη πριν σάς πω την ιδέα μου.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών, ή Μαργαρίτα, κατατρομαγμένη, αναλογίσθηκε την επίσκεψη της στις Βερσαλλίες και τόν άπλοϊκό της σεβασμό σ' εκείνους που έμεναν εκεί μέσα. Σαν άέλεπε τόν κομψό Λουί ντε Βανέν, την επίδεικτική και μισημένη διδα Ντε-ζ'Εγιέ, και την άφαστη Μοντεσπάν, και έντιλαμβανόταν πως όλοι αυτοί, άνδρες και γυναίκες, ήταν βουτηγμένες μέσα στο αίμα και τή λάσπη, χωρίς συνείδηση, χωρίς τιμή.

Και ή σκέψις αυτή, μαζί με την σκέψη πως ο Τζάκ άποτελούσε μια σπανία εξαίρεση ανάμεσα στις χυδαίες αυτές ψυχές, την πλήγωνε περισσότερο, γιατί άντελαυθάνετο ότι υπό τις συνθήκες αυτές δαν ήταν δυνατόν να γίνη γυναίκα του.

Τις θλιβερές αυτές σκέψεις της δυστυχισμένης Μαργαρίτας διέκομε ή εαφνική εμφάνισις στο σαλόνι τού Λεσάζ.

Οι μάγισσες τόν υποδέχθηκαν με ξεφαντητά χαράς και με χειροκροτήματα.

— Σιωπή! Τρελλαθήκατε, λοιπόν; Έκανε ασυτρή ο Λεσάζ. Δέν καταλαβαίνετε ότι μπορούν να σάς άκούσουν απ' έξω;

— Και τί έκπληξις; ρώτησαν με σιγανή φωνή οι γυναίκες.

— Κάμετε ύπομονή. Τόν έχω μαζί μου. Τόν δγάνουν τώρα μέσα από τή κασσόνι.

— Τί είδους είναι, λοιπόν;

— Ο Λεσάζ κάθησε ανάμεσα της Ντότ και της Τριανόν:

— Τί γένους, θέλετε να πητε, άπνητσε μ' ένα χαμόγελο άρσενικού. Χρειάστηκε για να τόν μεταφέρω ένα τόσο μακρό κασσόνι που δαν ξέρω κι' εγώ πως τή κατάφερα να τόν φέρω έως εδώ!

Η Βιγκουρτέ μόρφασε.

— Δέν φαντάζομαι, είπε ή Βουαζέν, να μās κουβάλησε κανέναν πεθαμένο.

— Πεθαμένο; Κάτι περισσότερο: Έναν βουκόλακα!

Δέν είχε άποτελειώσει την φράση του και όλες με μια φωνή φώναξαν:

— Ο Ρομανό.

Πραγματικά, την ίδια στιγμή έφανίζετο ο Ρομανό, φορώντας ένα ολοκαίνουργιο κοστούμι. Ήταν λιγάκι αδυνατισμένος και έφερε έναν επίδεσμο στο λαιμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

— Έπειτα από τούς άποραϊήτους

τρυφερούς έναγκαλισμούς, τις έρωτήσεις, τις απαντήσεις, έπιφωνήματα χαράς και τούς άναστεναγμούς, τού έδωσαν ένα κάθισμα.

Ο Ρομανό τούς έξηγήσε ότι ο Λεσάζ τόν κρατούσε καθημερινά ένήμερο όλων των συμβαινόντων κι' ότι προτιμούσε να τόν θεωρούν νεκρό, σ' αυτές τις κρίσιμες ήμέρες.

Ο Λεσάζ τούς έπληροφόρησε κατόπιν ότι μετά τόν τραυματισμό του ο Ρομανό μετεφέρθηκε και νοσηλεύθηκε σ' ένα πύργο κοντά στις Βερσαλλίες κι' ότι ο ίδιος κατάρθανε να πληροφορηται τή τελευταία νέα τού παλατιού μέσον μερικόν ύπρετων με τούς όποιους τόν έφερε σ' έπαφή ή δις Ντε-ζ'Εγιέ.

— Άκούτε, τώρα, τή τελευταία νέα, πρόσθεσε.

— Όλες οι μάγισσες έτρεξαν κοντά του.

— Προχθές, άρχισε ο Λεσάζ, έλαβε χώραν μια τρομερή σκηνή μεταξύ της κυρίας Ντε Μοντεσπάν και τού Βασιλέως. Η μαρκησία τόν ήπείλησε...

— Τόν ήπείλησε; φώναξε ή Βουαζέν.

— Ναί! Τόν ήπείλησε. Και αυτό, παιδιά μου, είναι ευτύχημα. Αν κατά τύχην συμβή τίποτε στον Βασιλέα, όλες οι ύπομιες θα βαρύνουν αυτήν την τρελλόγρηνα.

Και ο Λεσάζ συνεέρανε με κάποια σκληρότητα στη φωνή:

— Κατερίνα, έφτασε ή ώρα μας. Πρέπει να δράσωμε. Γι' αυτό τή λόγο βρίσκομαι εδώ.

Βαθεία σιωπή διεδέχθη τούς λόγους αυτούς τού Λεσάζ. Κατόπιν, άφου οι μάγισσες άντήλλαξαν με σιγανή φωνή τις γνώμες τους για τόν τρόπον με τόν όποιον θα ήταν δυνατόν να φαρμακώσουν τόν Βασιλέα, ή Βουαζέν έλεπε μ' άποφασιστικότητα:

— Χρειάζεται να μεταχειρισθώμιν έναν δλωσδιόλου καινούργιο τρόπο. Τά δηλητηριασμένα ποτά και γλυκίσματα δαν είναι άποτελεσματικά μέσα, γιατί δαν είναι εύκολο πράγμα να βρούμε ανθρώπους που να τού τή προσφέρουν. Πρέπει να ενεργήσωμε κατά τή Ιταλική σύστημα. Θα δηλητηριάσωμε μια άναφορά, την όποια θα πάρη στα χέρια του, θα την διαβάση, αναπνέοντας άνυποπτος τή δηλητηρία της. Ο Ρομανό ξέρει καλά τόν τρόπο και θα μās βοηθήση...

Ο Ρομανό χαμογέλασε.

— Ναί, έλεγε, ή Κατερίνα έχει δικαίον. Ξέρω τή δηλητηρία, και θα έξαποστείλω άσφαλώς τόν μεγαλειότατον στάς αιώνιους μόνες.

— Και ποιάς θα δόση την άναφορά αυτή στα χέρια τού Βασιλέα;

— Έγώ, απάντησε ήρεμα ή Βουαζέν.

Με μάτια που έλαμπαν οι μάγισσες ύψωσαν τή ποτήρια τους φωνάζοντας:

— Θάνατος στον Βασιλέα.

— Θάνατος στον Βασιλέα, άπνητησαν οι δύο άνδρες.

Η Βουαζέν με παραμορφωμένα

φριχτά τα χαρακτηριστικά του προσώπου της προσέθεσε:
— Όταν θα επιτύχωμε το σκοπό μας, θα είμεθα ελεύθερες να συνεχίσουμε το έργο μας.
Αφού ήπιαν αρκετά ποτήρια ακόμα οι μάγισσες έφυγαν, συνοδευόμενες από τον Λεσάκ. Ο Ρομανύ, δεν τις ακολούθησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Η ΘΕΙΑ ΦΡΥΝΗ

Η Κατερίνα, αφού έκλεισε καλά τις πόρτες επέστρεψε στο σιωπηλό σαλόνι.

— Λοιπόν; ρώτησε τον Ρομανύ.
— Όπως σου είπα. Θα σε βοηθήσω να παρασκευάσεις την δηλητηριασμένη σου αναφορά. Έσύ θα προσπαθήσεις μέσω της Μοντεσπάν να επιτύχης μία ακρόαση από τον Βασιλέα. Σ' αυτό εγώ δεν ανάκατεύομαι.

— Πόσα θέλεις για όλα αυτά;
— Δεν θέλω χρήματα. Τό ξέρεις αυτό. Εκείνο που θέλω είναι η Μαργαρίτα.

Η Μαργαρίτα ένοιωσε έναν τέτοιο κλονισμό ακούγοντας τα λόγια αυτά ώστε χρειάστηκε να καταβάλει απεγνωσμένη προσπάθεια για να μπορέσει ν' ακούσει ως το τέλος.

— Αηστή! Κακοῦργε! φώναξε με ὀρμή η Βουαζέν. Η κόρη μου, δεν είναι για σένα, δολοφόνε! Όταν θα παύσωμε να διατρέχουμε κίνδυνο, όταν θα ξαναγυρίσω στην τιμία και ειρηνική ζωή η Μαργαρίτα θα παντρευτεί τον Ίρλανδό της.

— Σοβαρά; απάντησε ο Ρομανύ. Όποτε πιστεύεις ότι θα δουλέψω εγώ για να κάνετε εσύ κι εκείνη βόλτες στην Αύλη πλάι σ' αυτόν τον σπαθόφορο που παρ' ὀλίγο να με ξεκάμει... Με νομίζεις, λοιπόν, τόσο ανόητο;

— Μα η Μαργαρίτα δεν σ' αγαπά. Ο άπαισιος άνθρωπος χαμογέλασε ειρωνικά.

— Όποτε λοιπόν, δεν έχεις πιά φίλτρα που εμπνέουν τον έρωτα; Όλες οι γαλάζιες μυίγες σου εξαφανίστηκαν;

Κατόπιν παίρνοντας σοβαρό και φλεγματικό ύφος πρόσθεσε:
— Άκουσε και σκέψου καλά ποιό είναι το συμφέρον σου: Μόνον εγώ ξέρω το μυστικό που μπορεί να σάς σώσει όλους σας. Και ὁ ὥραιος σου Ίρλανδός ξεόει ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴν θλίψη καὶ τὸν πυρετό. Τὰ σχέδιά σου ἔχουν ἀνταρπῇ καλὴ μου φίλη. Μὴν ὑπολογίζης, λοιπόν, πιά στίς μηχανορραφίες που σκορῶνεῖς ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ἀνῆλθου μοῦ μαρς στὴν ὑπηρεσία τοῦ διαβόλου καὶ θὰ μείνω με σ' αὐτὴν ἔστω κι' ἂν ἐπέμβῃ ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Πατρίκιος.

Η Μαργαρίτα είχε ακούσει αρκετά. Άλλωστε δεν είχε πιά και την δύναμη να ακούσει περισσότερα. Νόμιζε πώς θα λιγοθυμούσε.

Αφῆσε, λοιπόν, νὰ τῆς ξεφύγῃ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς καταπακτῆς πού ἐκλείετο μ' ἓνα ὑπόκοφο κρότο.

Η νέα σηκώθηκε με κόπο και έφερε τα χέρια στο κεφάλι της.

Χίλιες μαύρες σκέψεις και εἰκόνες τῆς ἀπασχολοῦσαν τὸ μυαλό.

Η Μαργαρίτα, συνεχίζοντας τα ἐγκλήματα τῆς, θὰ ἐπρωχωροῦσε τῶρα νὰ δολοφονήσῃ τὸ Βασιλεῖα καὶ γι' ἀνταμοιβὴ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος θὰ παρέδιδε τὴν ἴδια τῆς κόρη σ' αὐτὸν τὸν ἀπείσιον

δολοφόνον, τὸν φαρμακευτὴ καὶ νεκρομάντη, πού εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ σκοτώσῃ τὸν μόνον ἄνθρωπο πού ἀγάπησε στὸν κόσμον!... Τί θὰ ἀπογινόταν;

Τῶρα μόνον σκεφτόταν πόσο ἔκανε ἀσχημά νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν καλὸν ἐκείνον ἀδελφὸ Μπερλυρώ, ν' ἀρνηθῇ νὰ συναντήσῃ τὸν Τζάκ... Μόνον οἱ δύο τους θὰ μπορούσαν ν' ἀντιδράσουν ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τρέξῃ καὶ πάλι στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σαιν Σεβερίν, ἀλλ' αὐτὸ τῆς φάνηκε καθαρὴ τρέλλα. Η ἐκκλησία θὰ εἶχε κλείσει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὁ καλὸς ἀδελφὸς θὰ εἶχε φύγει.

Τὸ κεφάλι τῆς πονοῦσε τρομερά. Ἐπρεπε πρώτα—πρώτα νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὴν τὴ κόλαση ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ πάῃ στὸ ἥρεμο περίπτερο, ὅπου ἀνύποπτοι ζοῦσαν ὁ πατέρας κι' ἡ θεία της.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ συζητήσις μεταξὺ τοῦ Ρομανύ καὶ τῆς Βουαζέν συνεχιζόταν. Η Κατερίνα ὅμως δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια. Εἶχε στάσῃ ἄνθρωπου πού τὸν κατεδικάζαν σὲ θάνατο. Στὸ τέλος μουρμούρισε ἐξουθενωμένη:

— Ἐστω, λοιπόν, θὰ γίνης γαμπρός μου.

— Καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ τσιγκουνευθῇς στὴν προίκα... ἔκανε μ' ἓνα χαμόγελο ὁ Ρομανύ.

Τῆς ὑπεσχέθη κατόπιν νὰ ἔχῃ ἔτοιμη τὴν δηλητηριασμένη ἀναφορά ὡς τὴν Τετάρτη καὶ ἡ Βουαζέν ἀνέλαβε, νὰ ἐπιτύχῃ, ὡς τότε ἀκρόαση ἀπὸ τὸν βασιλέα, μέσω τῆς Μοντεσπάν.

Όταν οἱ δύο κακοῦργοι κανόνισαν ὅλες τῖς λεπτομέρειες τῶν ἐγκληματικῶν τῶν σχεδίων, ἡ Βουαζέν ὠδήγησε καὶ ἐγκατέστησε τὸν Ρομανύ σ' ἓνα διαμέρισμα πού βρισκόταν πλάι στὸ φούρνο. Αὐτὸ τὸ εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἐργασθῇ ἀνετα καὶ νὰ μὴν περιμένῃ ἔξω, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ ἐγίνετο ἡ ἀποπείρα.

Η Μαργαρίτα, ἐν τῷ μεταξύ ψαχουλεύοντας μέσα στὸ σκοτάδι εἶχε κατέβει ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ δύο συνοδοί πού περνοῦσαν πλάι τῆς τὴν ὥρα ἐκείνη, παραμέρισε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία. Όταν ἡ μητέρα τῆς κι' ὁ Ρομανύ ἀπομακρύνθηκαν συνεχίσε τὸν δρόμον τῆς.

Καθὼς ὅμως ἡ Βουαζέν ἐπέστρεφε πίσω σκόνταψε σ' ἓνα μαλακὸ σῶμα. Ἐσκυψε νὰ δῇ τί ἦταν, ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα μιὰ κραυγὴ φρίκης τῆς ξέφυγε:

— Μαργαρίτα!...

Πραγματικῶς, ἦταν ἡ Μαργαρίτα, ἑσπλημένη λιπόθυμος μπροστὰ στὴ σκάλα.

Η Κατερίνα τὴν σήκωσε στὰ χέρια τῆς, τὴν μετέφερε στὸ κρεβάτι τῆς κι' ὅταν κατάρθωσε νὰ τὴν συννεφέρει ἄρχισε τῖς ἐρωτήσεις:

— Τί ζητοῦσες ἐδῶ; Ἀπὸ πού ἐρχόσουν; Γιατί λιποθύμησες;

Η Μαργαρίτα κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀντιληφθῇ πού βρισκόταν καὶ τί εἶχε συμβῇ.

Όταν δὲ ξαναθυμῆθηκε ὅσα συνέβησαν καὶ ἀνεγνώρισε τὴν μέγαιραν πού ἦταν μητέρα τῆς, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Αἰῆστε με!... Μὴ μὲ πλησιάζετε!... Πρέπει νὰ φύγω!...

— Καὶ πού θὰ πάς;

Η νέα σῶπασε γιὰ λίγο καὶ ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸ μέτωπο,

Κατόπιν ἀργὰ—ἀργὰ ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω πού θὰ πάω... Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω. Μακριὰ, πολὺ μακριὰ... Τόσο μακριὰ πού νὰ μὴ σὰς βλέπω, πού νὰ μπορέσω νὰ σὰς ξεχάσω, νὰ ξεχάσω αὐτὸν τὸ δολοφόνον, καὶ ἑσὰς, ἑσὰς, μητέρα!

Η Βουαζέν τὴν κύτταξε ἀνίσχυη.

— Τὰ ξέρω ὅλα, συνέχισε ἡ δυστυχισμένη νέα. Ὅλα... Εἶναι φοβερό, ἀπαίσιον!... Θεέ μου! Θεέ μου! Μὰ πέστε μου, λοιπόν, ἀφοῦ θέλατε νὰ μὲ κάμετε συνεχόχου καὶ νὰ μὲ δώσετε γι' ἀνταμοιβὴ γιὰ τέτοια ἀπαίσια ἐγκλήματα, γιατί μ' ἐστειλάτε ἐκεῖ κάτω στὴν Ίρλανδία, σ' ἐκείνες τῖς ἄγιες γυναικὲς, οἱ ὁποῖες μοῦ δίδαξαν τὴν ἀγνότητα, τὴν εὐσέβεια, τὴν τιμιότητα;

— Σῶπα! ψιθύρισε ἡ Κατερίνα. Δὲν θέλω παρὰ μόνον τὴν εὐτυχία σου. Γιατί ἀνησυχεῖς; Ἐπιθυμῶ νὰ γίνης πλουσία, εὐγενής, νὰ σὲ ἐκτιμῶν...

— Καὶ γι' αὐτὸ μὲ παραδίδεις στὸν Ρομανύ, σ' ἓναν ληστή!

— Δὲν εἶναι ληστής. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφερόθῃ γιὰ τὸ παρελθόν μας ἐκεῖ πού θὰ πάμε.

— Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες. Ἀφοῦ πρώτα δολοφονήσετε τὸν βασιλέα... Αἱ! λοιπόν, μάθετε ὅτι ἐγὼ δὲν τὸ θέλω. Δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐκτελέσετε τὸ τρομερὸ σας ἐγκλημα.

Θὰ εἰδοποιήσω τὸν βασιλέα. Ξέρω τῶρα τί πρέπει νὰ φοβάται. Θὰ συλληφθῇ καὶ ἴσως κι' ἐγὼ μαζί σας. Ἀλλὰ, καταλάβετε τὸ αὐτὸ καλὰ, προτιμῶ κάθε ἄλλο, ὅσο φοβερό κι' ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴ φρίκη μέσα στὴν ὁποία μ' ἐσύρατε καὶ τὴ λίμνη τοῦ αἵματος μέσα στὴν ὁποία θέλατε νὰ μὲ παρাসύρετε.

— Δυστυχισμένη, ψιθύρισε ἡ Βουαζέν, στηρίζοντας πᾶνω στὴν κόρη τῆς τὸ μαγνητικὸ τῆς βλέμμα πού παρέλυσε τὴν Μαργαρίτα. Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα αὐτὸ, ἡ δυστυχισμένη νέα, αἰσθανόταν ξανά τῖς δυνάμεις τῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν.

— Ἐκείνο πού θὰ θελήσω, ἔλεγε ἡ Βουαζέν, ὅπως καὶ ἐκεῖνο πού θὰ θελήσῃ ὁ Ρομανύ θὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Η Μαργαρίτα δὲν μιλοῦσε. Εἶχε στηλωμένο τὸ βλέμμα τῆς πᾶνω στὴν μητέρα τῆς κι' ἡ φωνὴ τῆς εἶχε κοπῇ στὸ λάρυγγά τῆς. Τὰ χέρια τῆς ἔπεσαν ἄτονα.

— Σήκω! ἐπανελάβε ἡ μάντις, μὲ φωνὴ σιγανὴ ἀλλὰ ἀπότομη. Σήκω καὶ γύρισε στὸ περίπτερο. Ἐκεῖ θὰ μείνης καὶ δὲν θὰ θυγῇς παρὰ μόνον ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες καὶ μόνον ὅταν ἐγὼ θὰ σὲ διατάξω.

— ΠΡΩΤΟ —

Η φτωχὴ σηκώθηκε σὰν αὐτόματο καὶ μὲ βῆμα ὑπνωτισμένου ἀνθρώπου κατέβηκε στὴ σκάλα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ περίπτερο. Η μητέρα τῆς τὴν συνώδευσε. Κι' ὅταν ἐκείνη ἀποκαμωμένη σωριάστηκε, κυριολεκτικῶς, πᾶνω στὸ κρεβάτι τῆς, ἡ μάγισσα τῆς εἶπε:

— Μείνε αὐτοῦ δυστυχισμένο παιδί, πού ἐργάζεσαι ἐναντίον τοῦ ἰδίου σου συμφέροντος, καὶ πρόσθε γιὰ τὸ ἀλλοίμονό σου ἂν προσπαθήσῃς νὰ ἀνακόψῃς τὸ δρόμο μου...

(Η συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον, διευθυντὴς μιᾶς ἐπιχειρήσεως στὴν Ἰάβα εἶναι ἀρραβωνιασμένος μετὰ τὴν νεὰ καὶ ὥραιον κατὴ Τρέσσα Δίζον μετὰ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ. Τὴν ἴδια νύκτα ἐποφθαλμιά καὶ κάποιος Ἀρμστρογκ, τὸν ὁποῖον ὁ Κάρσον ὑποπτεύεται ὡς δολοφόνου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τρέσσας, Πέρου Δίζον, ὁ Ἀρμστρογκ ἀπειλώντας τὴν νύκτα τὴν παρὰσῶν καὶ τοῦ ὁ Κάρσον καὶ ὁ φίλος τοῦ γιαιτροῦ Μῶνρο, πρὸς αὐτοὺς καταδιώκοντες. Χάνουν ὅμως τὸν δρόμον καὶ ἄλλοι καὶ ὁ Κάρσον αἰγματοφύεται ἀπὸ τὸν Ἀρμστρογκ. Αὐτὸς τοῦ λέγει ὅτι ἡ Τρέσσα δὲν θάρσῃ ποτὲ μαζί του καὶ θέλει νὰ δάλῃ τὴν νύκτα νὰ τοῦ πῇ ἡ ἴδια. Η Τρέσσα στὴν ἀρχὴ τὸν διώχνει. Ο Ἀρμστρογκ τότε τῆς λέγει ὅτι ἀποποιεῖ τὸν πῆρ καὶ δρᾷ τὸ κατόπι.

16ον

Ο Μῶρτσεζον;

— Όχι αὐτός. Κάποιος ἄλλος πὺ ἐπικινδύνους αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸν Μῶρτσεζον. Ἐννε πὺ γνωρίζεις καλὰ.

Τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμαν καὶ τὸ αἷμα τῆς ἔσκαψε τὰ μάγουλά τῆς. Ο Ἀρμστρογκ τὸν παρῆτηρε καὶ αἰσθανόμενος ἓνα μεγάλο μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπον πού τόσο τὴν σιγκινούσε.

— Ἦταν ὁ... Κάρσον; τὸν ρώτησε.

— Ναι. Τὸν ὄρηκε ὁ Στράγκ νὰ μᾶς παραφυλάξῃ καὶ τὸν χύπησε. Δὲν εἶναι ὅμως βαρεὶά πληγωμένος καὶ τὸν ἔχουμε ἐδῶ.

— Ἐδῶ!...

— Ναι, φαίνεται πὺς ὁ γιαιτροῦς τοῦ εἶπε πὺς σὲ πῆραμε μαζί μας διὰ τῆς θίας κι' εἶναι μετὰ τὴν ἐντύπωση πὺς σὲ κρατῶ ἐδῶ παρὰ τὴ θέλησή σου.

— Κι' ἔτσι εἶναι. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σὲ ἀκολουθῶ. Καὶ τί τοῦ εἶπες.

— Πὺς εἶσαι ἐλεύθερη καὶ πὺς χάνεις τὸν καιρὸ τοῦ. Θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— Δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτὸ ποτὲ, φώναξε με θυμὸ ἡ νέα. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ λέω πὺς ψέμματα καὶ νὰ τὸν ξεπατῶ, ὄχι. Ἦρθε ἔξω ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ μαζί του καὶ θὰ πάω μαζί του.

— Δὲν θὰ πᾶς. Ἀν ἀρνηθῇς νὰ κάνῃς ὅπως σοῦ λέω, θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ τὸν καθαρίσω!

Η ἀπειλὴ οὕτῃ ἔκανε τὴν Τρέσσα νὰ τὸν κυττάξῃ με φρίκη ὅπως κυττά κανεὶς ἓνα ἐρπετὸ ἐπικινδύνον.

— Κεῖνος! Θὰ τολμήσῃς νὰ...

— Ἐννοῶ πὺς ἂν πᾶς μετὰ τὸ μέρος τοῦ, θὰ πιαστῇ μαζί μας καὶ ὅπως εἶναι ἀσπλος, φυσικὰ θὰ πάῃ αὐτός.

Η Τρέσσα ἤξερε πὺς ἦταν ἱκανὸς νὰ σκοτώσῃ τὸν Κάρσον κι' ἐφριξε.

— Κι' ἂν πῶ ψέμματα, θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ γυρίσῃ πίσω ἡσυχος, χωρὶς νὰ πάῃ τίποτε;

— Φυσικὰ. Όταν μάθῃ πὺς προτιμᾷς νὰ μείνης μαζί μου θὰ πάῃ πιά νὰ μᾶς ἐνοχλῇ.

— Καὶ ὁ Μῶρτσεζον;

— Ἐνας δακάς πού ὁ Κάρσον δὲν θὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐλα, εἶναι τὸ εὐκολώτερο μέσον νὰ ἡσυχάσῃς καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος, κι' ἐγὼ. Κι' ἀφοῦ προχώρησες τόσο γιὰ τὸ ἀρνηθῆς αὐτό;

— Γιατί ἐκεῖνος...

— Γιατί ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ; Δὲν βαρύνεσαι. Κάνει τὸν ἱππότη. Θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο γιὰ κάθε γυναῖκα πού θὰ ἔβλεπε νὰ κινδυνεύῃ. Όταν δὴ ὅμως

πὺς κανένας κίνδυνος δὲν ὑπάρχει...

— Ἐνας λυγρὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νέας. Ἀνελογίζετο πὺς ἔως τῶρα ἡ ἴδια εἶχε σκοτῶσει τὴν ἀγάπην τοῦ αὐτοῦ. Καὶ νὰ πὺς τῶρα θὰ τῆς ἔδιδε τὸ κτύπημα τῆς χάριτος.

— Θὰ κάνω ὅπως θές, ψιθύρισε ἀποκαμωμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Ο Μῶρτσεζον ἐργάζεται

Ο Κάρσον περίμενε ἀνυπόμονος τὴν Τρέσσα. Ἐπὶ τέλους ἡ νέα φάνηκε συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἀρμστρογκ. Στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε με ἀγωνία.

— Θὰ σοῦ εἶπε, πιστεύω, περὶ τίνος πρόκειται, τῆς εἶπε ὁ Κάρσον. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀρμστρογκ:

— Προτιμῶ νὰ μιλήσω κατὰ μόνος μετὰ τὴν διὰ Δίζον.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, εἶπε ὁ Ἀρμστρογκ. Καὶ ὄληκε ἔξω.

Η Τρέσσα ἔτρεμε.

— Τί σοῦ εἶπε; ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Πὺς μᾶς ἀκολουθεῖς νομίζοντας ὅτι μὲ ἀπῆγαγε διὰ τῆς θίας. Δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό, ὄχι. Ἐγὼ τὸν βοηθήσα νὰ διαπετεῖται.

— Κάρσον! Τί ἔγινες. Θρὲ παιδί μου! Τί νύχτα φοβερὴ πέρασα! Τί ἀγωνία! Σ' εἶχα γιὰ χαμένο! Μὲ

γιατί εἶναι πιστὸς σὲ μένα.

— Ο Βὰ δὲν ὑπάρχει πιά. Κι' ἐκεῖνος σὰς πῆρε τὸ κατόπι γιὰτί πιστεύε πὺς σὲ ἀπῆγαγον. Τὸν σκότωσαν οἱ Μαλαῖοι στὸ δρόμο.

— Τὸν δυστυχισμένο! ὦ, εἶναι τρομερό, τρομερό!

— Ὅλα εἶναι τρομερά. Μοῦ ἐπιβάλλεις νὰ μὴν σὲ ρωτῶμαι τίποτα. Ὑπακούω, ἀλλὰ δὲν πιστεύω πὺς τὰ πράγματα εἶναι ὅπως μοῦ τὰ λές.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰτί φροντίζεις γιὰ μένα. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα μου εἶναι ἐδῶ, μαζί μὲ...

— Τρέσσα! Μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό. ὦ, ἂν μπορούσα νὰ διευκρινίσω τὸ μυστήριον.

— Δὲν θὰ μπορέσῃς ποτὲ. Νὰ μὲ θυμᾶσαι μόνον μετὰ συμπάθεια. Γύρισε πίσω στὴν ἐργασία σου καὶ ξεχάσε με. Ἀν δὲν συνέβαινε κάτι, θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη.

Κάθησε γιὰτί τὰ γονάτά τῆς λύγιναν. Ο Νέδ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πού βλέπουμε, τοῦ εἶπε.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Πρέπει.

— Μοῦ λές νὰ φύγω; Ἀλλὰ εἰμαι θεβᾶιος ὅτι ἐνεργεῖς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Ἀν μὲ χρειασθῇς καμμιά φορὰ εἰμαι ἔτοιμος νὰ τρέξω.

— Σ' εὐχαριστῶ. Ξέρω πὺς μ' ἀγαποῦσες κάποτε.

— Καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς πὺς νὰ πεθάνω.

— Όχι μὴ. Αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαγορεύουν. Θὰ τὸ ἀπηγόρευα κι' ἐγὼ ἂν μπορούσα μὰ δὲν μπορῶ.

— Τρέσσα!

Ο ὁχᾶς τοῦ Ἀρμστρογκ ἔδειξε πὺς ἤρχετο.

— Πῆναινε, ἔρχεται. Στὸ καλὸ ἀγαπᾷτε φίλε.

Καὶ τὸν ἄφισε μόνον. Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ἀρμστρογκ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του γεμάτος σαρκασμό.

— Πιστεύεις ἐπὶ τέλους; εἶπε.

— Ναι. Κέριδες, ὁ θᾶς ἔχει μετὰ μέσα. Τὸ τέλος ὅμως δὲν ἦρθε ἀκόμα. Δὴσ μου τὸ ὅτι σ' ἐγὼ νὰ πηγαίνω.

— Πάρτο. Ἐγὼ τὸ λὸγ τῆς τιμῆς σου πὺς δὲν θὰ ἀντιστάθῃς καὶ θὰ μᾶς ἀφήσῃς ἡσυχος.

Ο Κάρσον πῆρε τὸ ὄπλο τοῦ καὶ τραβῆξε τὸ δρόμο πίσω γιὰ νὰ δῇ τί ἔγινε ὁ γιαιτροῦ Πέρου Δίζον τὸν ὁποῖον αἱ. Κι' ἄρχισε, ἀφοῦ περπάτησε δύο ὄρες νὰ πυροβολῇ στὸν ἀέρα.

Ἐννοῶ πὺς ἀπὸ λίγα λεπτά ἓνα ἄλλ

τὸ μέτωπό σου εἶναι πληγωμένο, τί συμβαίνει;

— Ὁ Κάρσον τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα λεπτομερῶς.

— Ὡστε προτιμᾷ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, μὲ τὸν ἄλλον;

— Ναί.

Περπάτησαν ἀρκετὴν ὥρα σιωπηλοὶ καὶ κατόπιν κάθησαν γιὰ νὰ φάνε. Ξαφνικά ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε.

— Τί συμβαίνει; Τὰ χόρτα ἐκεῖ πέ-
ρα κινήθηκαν σὰν νὰ πέρασε κά-
ποιος.

Δύο ἄνθρωποι μὲ λευκὲς στολὲς φάνηκαν μπροστὰ τοὺς. Ἦταν ὁ Μώρτσεζον κι' ἕνας βοηθὸς τοῦ ἀ-
στυνομικοῦ.

— Τί τύχη! Ὡστε καὶ σεῖς τὸν κυ-
νηγάτε; φώναξε ὁ Κάρσον.

— Κάναμε λάθος στὸ δρόμο. Γύρι-
σα πίσω κι' ἀρχισα νέα πορεία. Ἐ-
χω ὅμως ἕνα περίφημο σχέδιο. Θὰ
τὸν πιάσω σὰν τὸ ποντικὸ στὴ φάκα.
Αὐτὸς θὰ θρίσκειταί μεταξύ τοῦ πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ ἀπότομου ὁράχου ἀ-
πὸ τὴν ἄλλη μεριά. Θὰ τὸν ἀναγκά-
σω νὰ πάῃ πρὸς τὸ ποτάμι.

— Πῶς;

— Βάζοντας φωτιά στὸ δάσος ἀπ'
ὅλες τίς μεριές! Ἐστειλα κιόλας
δύο ἄνδρες γι' αὐτό.

— Εἶσαι ἀνόητος, φώναξε ὁ Κά-
ρσον. Δὲν σκέφθηκες πῶς ἔχουν μιὰ
γυναίκα μαζί τους ποὺ θὰ κινδυνέ-
ψῃ;

— Ὁ Μώρτσεζον δάγκωσε τὰ χεῖλη.
Ὁ Κάρσον πλησίασε τὸ δάσος πρὸς
τὸ ποτάμι. Καπνὸς φαινόταν ἀπὸ μα-
κριά. Σὲ λίγο φλόγες ἔζωναν τὸ
δάσος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

— Ὁ ἀέρας εἶναι πολὺ δυνατὸς καὶ
δεήθηκε πολὺ, εἶπεν ὁ Μώρτσεζον.
Πρέπει νὰ δοῦμε τί γίνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23ον

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

— Ὅταν ἀφῆκε τὸν Κάρσον ἡ Τρέσ-
σα καὶ γύρισε στὴ σκηνὴ τῆς αἰ-
σθάνθηκε μιὰ ἀνακούφιση σκεπτομέ-
νῃ ὅτι δὲν θὰ ἔκαναν κακὸ στὸν νέο
αὐτό. Ὅταν γύρισε ὁ Ἀρστρογκ
τὸν ρώτησε:

— Ἐφύγε;

— Ναί καὶ πιστεύω νᾶναι ἡ τελευ-
ταία φορὰ ποὺ μᾶς ἐνοχλεῖ. Θὰ τρα-
βήσουμε τώρα κατὰ τὴν παραλία
ἀπ' ὅπου θὰ φύγουμε.

— Ὅσο μπορούμε γρηγορώτερα.
Προτοῦ, ὅμως, θέλω νὰ ξέρω ὅλη τὴν
ἀλήθεια, λέγε.

— Ἐκείνος προσπάθησε νὰ ὑπεκ-
φύγῃ.

— Λέγε. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἐ-
πέμενε ἡ νέα.

— Μὰ... τὰ ξέρεις. Πότε ἀνεκάλυ-
ψες ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀφορᾷ;

— Τὴν νύχτα ποὺ νόμισα πῶς ἦ-
μου ἡ πῖδ εὐτυχιμένη τοῦ κόσμου.
Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸ ρολόι.

Πῆγε καὶ ἔφερε ἕνα ρολόι τῆς τσέ-
πης, τὸ ἀνοίξε καὶ τοῦ ἔδειξε μέσα
ἕνα μικρὸ χαρτάκι. Ἐκείνος ἔγινε
κατάχλωμος. Πῆρε τὸ χαρτάκι καὶ
τὸ κομμάτισε.

— Σχίσε το, ἐξαφάνισε το τοῦ εἶπε
ἐκείνη. Αὐτὸ μοῦ μίλησε.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μὴ, μὴ μ' ἐγγίξεις τοῦ φώναξε.
Θὰ σὲ βοηθῶ, αὐτὸ ὅμως δὲν μ'
ἐμποδίζει νὰ σὲ βλέπω μὲ φρίκη. Γι'
αὐτὸ ἀκριβὲς πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅ-
λα. Τί συνέβη ἐκείνη τὴ νύχτα; Δὲν
ἔχουν ἐσύ, τὸ ξέρω. Ποιὸς ἦταν;
Πῶς;

— Μὴ μοῦ τὰ θυμίζεις, τῆς φώναξε

— Ἐγὼ ἕνα φοβερὸ λάθος. Ἦμουν ἔ-
τοιμος ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή...

Ἡ φωνὴ τοῦ κόπηκε.

— Τρέσσα, ἐξηκολούθησε. Τὰ νεύ-
ρα μου ἔχουν χάλα. Ἀργότερα θὰ
σοῦ πῶ. Ἀφῆσέ με τώρα. Πολλὲς
φορὲς μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω
μπροστὰ μου...

Τὸν εἶδε τόσο ἐξημμένο ὥστε τὸν
ἀφῆκε καὶ πῆγε πάλι μέσα. Μετὰ
μιὰ ὥρα ἐτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν.

Ξαφνικά ἀντελήφθηκαν πῶς ὁ ἀνε-
μος ἐρχότανε ζεστός, καυτὸς καὶ μιὰ
μυρωδιὰ καιομένων ξύλων ἦταν
σκορπισμένη παντοῦ.

— Ἐνὰς Μαλαῖος φώναξε:

— Ἡ ζούγκλα καίεται!

— Ὁ Ἀρστρογκ ἔτρεξε πίσω ταρα-
γμένος.

— Φωτιά, εἶπε. Σερᾶγκ ἐτοίμασε
τὰ πράγματα. Μὴ χάνουμε δευτερό-
λεπτο.

Τώρα φαινότουσαν πιά οἱ φλόγες
τῶν καιομένων δένδρων.

Οἱ Μαλαῖοι δὲν ἤθελαν νὰ φορτω-
θοῦν. Ὁ κίνδυνος ἦταν φοβερός. Μὲ
τὸ περιστrophο στὸ χέρι ὁ Ἀρ-
στρογκ τοὺς ἀνάγκασε νὰ πάρουν
τὶς βαλίτσες, ἀλλὰ σὲ λίγο τίς πέ-
ταξαν χάμω.

— Ἐχουν δίκιο εἶπε ἡ Τρέσσα.
Πρέπει νὰ σώσουμε τὴ ζωὴ μας πρὸ
παντός.

Ἡ φωτιά τοὺς εἶχε ζώσει ἀπὸ
παντοῦ. Οἱ ἱθαγενεῖς σκορπίσθηκαν
γιὰ νὰ σωθοῦν.

— Ἐμεῖς μόνο ὁ Σερᾶγκ. Μόλις ὁ-
μως μπόρεσαν νὰ προχωρήσουν χί-
λια μέτρα.

Ἡ φωτιά ἐρχότανε κατ' ἐπάνω
τους. Ὁ καπνὸς ἦταν ἀποπνικτικός.
Τοὺς ἐτύφλωνε. Ἡ Τρέσσα ἔχασε
τοὺς ἄλλους καὶ φώναξε ἀνάφελος.

— Ἐτρεχε σὰν τρελλή, χωρὶς νὰ ξέ-
ρῃ ἀπὸ ποῦ νὰ γῇ. Ὁ ἀέρας ἔκαιε
τώρα κι' αὐτὸς σὰν νάδινε ἀπὸ
φοῦρνο. Οἱ φλόγες τὴν εἶχαν κυκλώ-
σει. Ἐπρεπε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ
τὴ φωτιά γιὰ νὰ γῇ πέρα. Κάθισε
ἐξηντλημένη, τρελλή ἀπὸ τὸν φόβο.
Ὁ θάνατος, ὁ φοβερώτερος θάνατος
τὴν περιέμενε. Τῆς φάνηκε πῶς οἱ
φλόγες σὰν κόκκινοι δαίμονες φώ-
ναζαν:

— Ἐμπρός Τρέσσα!

Ξαφνικά εἶδε μιὰ σιλουέττα μὲ
μιὰ κουβέρτα στὸ χέρι νὰ τρέχῃ κατ'
ἐπάνω τῆς.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἀκούστηκε μιὰ
φωνή.

Ἡ Τρέσσα σήκωσε τὰ μάτια τῆς
καὶ διέκρινε μέσα ἀπὸ τὸν καπνὸ τὸ
χλωμὸ πρόσωπο τοῦ Κάρσον κατα-
τρομαγμένο.

— Ἐσύ; Ἐσύ; τοῦ φώναξε.

— Ναί! Σήκω γρήγορα ἐπάνω!

Βούτηξε τὴν κουβέρτα στὸ νερὸ
μᾶς πηγῆς καὶ θρεγμένη ὅπως ἦταν
τύλιξε μ' αὐτὴν τὴν Τρέσσα. Κατόπι
τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του καὶ τυλί-
γοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ θρεγ-
μένο μαντίλι τοῦ δοκίμασε νὰ περά-
σῃ μέσα ἀπὸ τίς φλόγες. Μὲ δυσ-
κολία ἀνέπνεε.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γλύτωναν. Τὸ
θέαμα ἦταν ἀνώτερο περιγραφῆς.
Ἐνὰς ἄνθρωπος κρατώντας μιὰ κό-
ρη στὰ χέρια του προσπαθοῦσε νὰ
ξεφύγῃ τὴν φωτιά ποὺ τὸν ἔζωνε ἀ-
πὸ παντοῦ.

Μακριὰ φαινότουσαν δένδρα πρά-
σινα, ἕνα σπιτάκι, χλόη. Ἐβαλε τὰ
δυνατά του γιὰ τελευταία φορὰ. Μὲ
μερικὰ πηδήματα καὶ μὲ ὑπεράν-
θρωπὴ προσπάθεια πέρασε.

Δύο ἄνθρωποι τὸν πλησίασαν, ἕνας
ἀγρότης καὶ ἡ κυρία του. Ὁ Κάρσον
ἔπεσε ἀναίσθητος κάτω. Ἡ κυρία

πῆρε τὴν Τρέσσα κι' ὁ ἄνδρας τὸν
νέο γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24ον

Η ΤΡΕΣΣΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τὸν κράτησαν
μερικὲς μέρες γιὰ νὰ θεραπευθοῦν
τὰ ἐγκαύματα ποὺ εἶχε στὰ μπρά-
τσα τοῦ ὁ Κάρσον.

— Ὅταν συνῆλθε καὶ εἶδε τὴν Τρέσ-
σα ἀπὸ πάνω του ἔκανε νὰ σηκωθῇ.

— Μὴν κινεῖσαι, θὰ πονέσης τοῦ εἰ-
πε ἐκείνη. Ὡ Νέδ πῶς θὰ σοῦ δείξω
τὴν εὐγνωμοσύνη μου;

— Ἀφῆσέ τα αὐτά. Τὸ σπουδαῖο
εἶναι πῶς δὲν σοῦ πείραξαν καθόλου
οἱ φλόγες τὸ πρόσωπο.

— Ἐσύ, ὅμως, ὑποφέρεις πρὸς χά-
ριν μου, ἐξ αἰτίας μου.

— Ὅχι, βρέθηκε κι' ἐγὼ τυχαίως
μέσα στὶς φλόγες καὶ σὲ εἶδα. Εἶνε
κι' ὁ Μῶνρο ἀκόμα. Ἐλπίζω νὰ σώ-
θῃκε.

— Τὸ εὐχομαι.

— Πῶς ἔτιχε νὰ εἶσαι μόνῃ; Ποῦ
εἶναι οἱ ἄλλοι;

— Τοὺς ἔχασα μέσα στὶς φλόγες.
Δὲν τῆς εἶπε ποιὸς ἔβαλε τὴ φω-
τιά. Ἄν ὁ Ἀρστρογκ γλύτωσε θὰ
ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Μώρτσεζον.

— Θὰ μείνῃς ἐδῶ; τὴν ρώτησε.

— Ὅχι, αὐριο θὰ φύγω γιὰ τὴν
Μπατάβια.

Τὰ μάτια τοῦ μελαγχόλησαν. Τὸ
κατάλαβε ἐκείνη.

— Εἶναι τόσα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ
καταλάβῃς, τοῦ εἶπε.

— Θάπεφτα εὐχαρίστως στὴ φωτιά
πάλι ἂν μπορούσα νὰ καταλάβω με-
ρικὰ πράγματα.

— Κι' ἐγὼ θάδινω τὴ ζωὴ μου γιὰ
νὰ μπόρῃς νὰ σοῦ τὰ πῶ.

— Ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ πῶ κάτι. Τὴ
φωτιά τὴν ἔβαλε ὁ Μώρτσεζον ἐπί-
τηδες γιὰ νὰ σὰς πιάσῃ. Μὰς τὸ εἶ-
πεν ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ Τρέσσα χλωμάσε.

— Φοβερό! Μποροῦσε νὰ κάψῃ κό-
σμο ἔτσι! Ὡστε πιστεύεις πῶς συ-
νέλαβε τὸν Ἀρστρογκ;

— Ποιὸς ξέρει... ἐγὼ ἔφυγα ἀμέ-
σως.

— Γιὰ νὰ μὲ γλυτώσης. Δὲν θὰ τὸ
ἐξεχάσω ποτὲ αὐτὸ Νέδ. Καὶ ὅμως
φοβοῦμαι, φοβοῦμαι...

— Ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐβαλε τὸ χέρι
τοῦ στὸ δικὸ τῆς κι' ἐκείνη τὸ πῆρε
καὶ τὸ φίλησε.

— Ζῶ μέσα σ' ἕνα σκοτάδι ποὺ δὲν
μπορεῖς νὰ ἐξηγήσης. Μὲ παρεξη-
γεῖς μὲ τὸ δίκιο σου Νέδ καὶ σοῦ
φαίνομαι ἀχάριστη καὶ σκληρὴ ἴσως.
Πρὶν φύγω, ὅμως, θὰ τὰ ποῦμε. Ἡ-
συχάσε τώρα. Εἶσαι ἀκόμα ἄρρω-
στος, πληγωμένος...

Βγήκε μιὰ στιγμή κι' ἐκείνος ἔξ-
πλωσε γιὰ ν' ἀναπαυθῇ. Τὴν ἄλλη
μέρα ἦρθεν ὁ Μῶνρο.

— Γλύτωσες, λοιπόν; φώναξε.

— Ναί, μὲ λίγα ἐγκαύματα ὅπως
θλέπιες. Εἶναι κι' ἡ Τρέσσα ἐδῶ, ὁ-
γίης εὐτυχῶς. Ἀλλὰ ἐτοιμάζεται νὰ
φύγῃ πάλι. Καὶ ὁ Μώρτσεζον τί ἔκα-
νε; Συνέλαβε τὸν Ἀρστρογκ;

— Ὅχι. Οἱ Μαλαῖοι τοῦ εἶπαν πῶς
ἔμεινε πίσω. Τόση ζημία γιὰ τίποτε;
Πρὶν δυὸ μέρες ὅμως ἔβαλε ἄνθρω-
πους νὰ ψάξουν μέσα στὸ καμμένο
δάσος. Καὶ ἔρῃκαν ἕνα κομμὶ ἀπαν-
θρακωμένο, ἀγνώριστο, φυσικὰ, καὶ
πιὸ πέρα ἕνα κομμάτι ξύλο, τὸ ὑπό-
λοιπο ἐνὸς ἐξυλινου χεριοῦ!

— Ὡστε κῆκε ζωντανός!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἀπίστευτα

ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΜΑΥΡΩΝ

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐπιστεύετο ὅτι
ὁρισμένοι ἄνθρωποι εἶχαν τὴν ἱκανότη-
τα τοῦ διπλασιασμοῦ, δηλαδὴ
μποροῦσαν νὰ στείλουν τὸ φάσμα των,
ἢ μέρος τῆς ψυχῆς των, μακριά, χωρὶς
νὰ ἀντιληφθοῦν τίποτα ὅσοι εὐρίσκοντο
πλησίον των. Ἡ αὐτὴ ἀντίληψις συναν-
τάται ἀκόμα καὶ σήμερα στὴν Ἀφρική.
Ἐτσι, ἕνας ἐξερευνητὴς ἀφηγεῖται ὅτι
σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Κογκὸ ἕνας χωρικός
παντοεμμένος κατεδίωκε μὲ ἀνύμνους προ-
τίψεις μιὰ νεαρὴ κόρη, τὴν ὅποιαν μάλι-
στα συναντοῦσε κατὰ τὴν νύκτα, χωρὶς
ἢ σύμφωνός του νὰ ἀντιλαμβάνεται τίπο-
τε, διότι ἔφινε κοντὰ τῆς τὸ «φάντασμα»
τοῦ.

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας τῆς νέας ἄκουσε
κατὰ τύχην ὅτι ὁ χωρικός θὰ ἐπισκέ-
πτετο τὴν κόρη τοῦ σὲ ὁρισμένο μέρος
καὶ εἰς ὁρισμένη ὥρα. Παραμόνευσε λοι-
πὸν καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν συνομιλίαν των
δυὸ ἐραστῶν, παρουσιάστηκε γιὰ νὰ τοὺς
συλλάβῃ. Ἡ ἐκπληξίς του ὅμως ὑπῆρξεν
ἐξαιρετικὴ ὅταν εἶδε τὸν χωρικὸν νὰ χά-
νεται ἀπὸ τὴν μέση, χωρὶς νὰ ἀπομα-
κρυνθῇ ἢ νὰ κρυφθῇ πουθενά. Στὸν τόπο
μάλιστα ὅπου ἐκλήθητο ἐκεῖνος, ἀντε-
λήφθη ἕνα... κλαδί (!) τὸ ὅποιο δὲν εὐ-
ρίσκατο ἐκεῖ ἀπὸρηγμένο! Ὁ πατέρας
ὁ ὅποιος, ὅπως ὅλοι οἱ μαῦροι, ἦτο ἐξαι-
ρετικὰ προληπτικός, ἄρπαξε τὸ κλαδί
καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ ρίξῃ στὴ φωτιά. Ἰσχυ-
ρίζεται μάλιστα ὅτι, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸ
ἐκείνη, ἄκουσε πολὺ εὐκρινῶς ἀνθρώ-
πινους λυγμούς. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι
τὴν ἴδια ὥρα, ὁ χωρικός— ὁ ὅποιος εὐ-
ρίσκατο στὸ σπῆι τοῦ, ἢ μᾶλλον τὸ «φά-
σμα» τοῦ, κατὰ τὴν ἀντίληψιν των μαύ-
ρων— ἀπέθανε ἐκ συγκοπῆς!

ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οἱ Κινέζοι, λατρεύουν, ὅπως οἱ ἄρ-
χαῖοι Ἕλληνας, θεοὺς τῶν διαφορῶν φυ-
σικῶν φαινομένων. Ἐτσι, πιστεύουν ὅτι
ὑπάρχει θεὸς τῆς βροχῆς.

Τὸ 1710 ἡ ξηρασία κατέστρεψε τὴν ἐ-
παρχίαν τοῦ Νανκίν. Λιτανεῖες, προσφο-
ρές, προσευχῆς στὸν θεὸ δὲν κατέβρωσαν
τίποτα. Πῆναι καὶ ἐρήμωσις κυριαρχοῦ-
σε παντοῦ. Ἀπελπισμένοι, ὁ διοικητὴς
τῆς ἐπαρχίας, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μέτρα
κατὰ τοῦ θεοῦ!

Διέταξε λοιπὸν νὰ χτισθοῦν οἱ πύλες
τῶν ναῶν του, ἀπηγόρευσε κάθε προσευ-
χὴ καὶ κάθε προσφορὰ, καὶ ἐφυλάκισε
τοὺς ἱερεῖς του. Τὸ ἀποτέλεσμα— κατὰ
τὴς κινεζικῆς παραδόσεως— δὲν ἄργησε
νὰ φανῇ: μετὰ τρεῖς μέρες ἄρχισε νὰ πέ-
σῃ μιὰ εὐεργετικὴ βροχὴ.

Τὸ 1893, διαρκεῖς βροχὲς κατ' ἔστρεψαν
τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καντώνας. Τὰ σιτηρὰ
καὶ οἱ καρποὶ ἐσθίοντο. Οἱ μανταρίνοι,
ποὺ ἐγγινώριζαν τὸ προηγούμενον τοῦ Ναν-
κίν, ἀπεφάσισαν νὰ φυλάκισουν τὸν θεὸ
τῆς βροχῆς, ἀφοῦ δὲν εἰσέχουσεν τίς πα-
ρακλήσεις των. Πῆραν λοιπὸν τὰ ἀγάλ-
ματά του καὶ τὰ ἐκλείσαν σὲ σκοτεινὰ
ὕψηλα. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ
φανῇ: τὴν ἑκτὴ ἡμέρα οἱ βροχὲς ἐστα-
ματήσαν!

ΝΕΑ

ἀπὸ τὸν κινηματογράφο

ΜΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΣΙΜΟΝΙ ΣΙΜΟΝ

Ἐνας σκηνοθέτης, ἐπιστρέφοντας
ἀπὸ ταξίδι, ἐπισκέφθη τὰ στούν-
τιο τῆς Τόμπερς στὸ Βερολίνο,
κι' ἔμεινε κατὰπληκτος ὅταν βρέθηκε
μπροστὰ στὴν Σιμόνη Σιμόν, τὴν ἡ-
ρωίδα τοῦ «Ἀνθρωπίνου Κτήνους»
καί... ἀρκετῶν σκανδάλων στὸ Χόλ-
λυγουντ.

— Πῶς ἐδῶ; μαντευοῦνται Σιμόν;
ἔσπευσε νὰ τὴν ρωτήσῃ.

— Ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν, ὅμως, δοσιμένη
μὲ καθυρὴ γερμανικὴ προφορὰ, ἀντε-
λήφθη ὅτι εἶχε κάμει λάθος.

Πράγματι, ἡ νεαρὰ ἡθοποιὸς δὲν
ἦταν ἡ Σιμόνη Σιμόν—πράγμα πολὺ
δυσκόλο τώρα μὲ τὸν πόλεμο—ἀλλὰ ἡ
χαριτωμένη φουλάιν Ἐδιδ Ὁρς
ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν Πα-
ρισινὴν δεντέττα. Καὶ ἡ ὁμοιότης αὐ-
τῇ δὲν περιορίζεται μόνον στὴν φυσι-
ογνωμία, ἀλλὰ καὶ στὴ σιλουέττα,
στὶς στάσεις καὶ στὶς χειρονομίες.

Κάποιος Γερμανὸς στρατιώτης ποὺ
ἦρε μερικὰ γαλλικὰ περιοδικὰ μὲ
τὴν φωτογραφίαν τῆς Σιμόνης Σιμόν σ'
ἕνα ἐγκαταλειμμένο φυλάκιο, ἔ-
σπευσε νὰ τὰ ταχυδρομίσῃ στὴν Ἐ-
διδ Ὁρς, μὲ τὴν ὑποσημείωσιν: «Μιὰ
Γαλλίδα ποὺ σὰς μοιάζει».

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ ὁμοιότης
αὐτῇ ποὺ ἔφερε τὴν Ἐδιδ Ὁρς στὴν
δόξαν. Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ παρου-
σιάσθηκε στὸν «Ἀγνώστο τραγουδι-
στὴν», ἐσπρωίωσε ἀμέσως μεγάλη ἐπι-
τυχία. Παρὰ ταῦτα, τὸ ἰδεώδες τῆς
δὲν εἶνε ὁ θρίαμβος στὸ στούντιο. Δὲν
ὀνειρεύεται παρὰ ἕνα σόζυγο καὶ
παιδιά, πολλὰ παιδιά.

«Εἶμαι πρόθυμη νὰ ἐγκαταλείψω ὅ-
λα, λέγει, γιὰ νὰ σφίξω στὴν ἀγκα-
λιά μου ἕνα μικροῦλι δικό μου».

Ἡ χαριτωμένη Ἐδιδ Ὁρς ἡ
Γερμανίδα Σιμόνη Σιμόν.

ἔχουμε τὴν πλειοψηφίαν, ἀπαντᾷ τέλος
ὁ ἡθοποιὸς μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ἡ Χάνα Ἀλμπερτ, ἀπὸ τοὺς με-
γαλειώτετους ἡθοποιούς τοῦ γερμανικοῦ
κινηματογράφου, ἀποφύγει πολὺ τίς
κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Μιὰ μέρα,
ὅπως ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ σὲ κά-
ποιαν κοσμικὴ δεξίωση, ἔκει, μεταξὺ
ἄλλων, τοῦ συνέστησαν κι' ἕνα κό-
ρι ποὺ ἔφερε τὸ παράξενο ἐπίθετον
«Ἐρπνος». Τὸν παρουσίασε ὁ οἰκοδε-
σπότης.

— Ἐχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς
συστήσω τὸν κ. Ἐρπνος...

Κι' ὁ Χάνα Ἀλμπερτ, μόλις ὁ οἰκο-
δεσπότης κι' ὁ καλεσμένος του ἀπε-
μακρύνθησαν λίγο, δὲν κατέβρωσε νὰ
κρατήσῃ τὴν φούρκα τοῦ γιὰ τίς κο-
σμικὰς συγκεντρώσεις:

— Εἶναι ὁ μόνος ἔρπνος ποὺ βρί-
σκεται ἐδῶ μέσα...

Ἡ χαριτωμένη Ἐδιδ Ὁρς ἡ
Γερμανίδα Σιμόνη Σιμόν.

ἔχουμε τὴν πλειοψηφίαν, ἀπαντᾷ τέλος
ὁ ἡθοποιὸς μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ἡ Χάνα Ἀλμπερτ, ἀπὸ τοὺς με-
γαλειώτετους ἡθοποιούς τοῦ γερμανικοῦ
κινηματογράφου, ἀποφύγει πολὺ τίς
κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Μιὰ μέρα,
ὅπως ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ σὲ κά-
ποιαν κοσμικὴ δεξίωση, ἔκει, μεταξὺ
ἄλλων, τοῦ συνέστησαν κι' ἕνα κό-
ρι ποὺ ἔφερε τὸ παράξενο ἐπίθετον
«Ἐρπνος». Τὸν παρουσίασε ὁ οἰκοδε-
σπότης.

— Ἐχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς
συστήσω τὸν κ. Ἐρπνος...

Κι' ὁ Χάνα Ἀλμπερτ, μόλις ὁ οἰκο-
δεσπότης κι' ὁ καλεσμένος του ἀπε-
μακρύνθησαν λίγο, δὲν κατέβρωσε νὰ
κρατήσῃ τὴν φούρκα τοῦ γιὰ τίς κο-
σμικὰς συγκεντρώσεις:

— Εἶναι ὁ μόνος ἔρπνος ποὺ βρί-
σκεται ἐδῶ μέσα...

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

Α προηγούμενο

Ο Γεώργιος ντε Μπωπρεώ κατασπαταλά μέσα σε λίγα χρόνια όλη την μεγάλη περιουσία που του άφησε ο πατέρας του και ετοιμάζεται να φύγει με ένα εκατομμύριο που είχε προσφέρει για να τον σώσει ένας παλιός φίλος της γυναίκας του, ο διάσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ. Την τελευταία όμως στιγμή η γυναίκα του Μαργαρίτα, είδοποιημένη από έναν έμπιστον υπάλληλο του συζύγου της, τον Κολλιδέ, που μισούσε τον προστάτη του γιατί είχε έρωσμένη του την πρώτη γυναίκα του, τον σκοτώνει επάνω σε μια διαία σκηνή. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται και καταδικάζεται ο Κολλιδέ, πρώην εισπράκτης του συζύγου της. Η Μαργαρίτα, που παντρεύεται αργότερα τον Ζάν Ντεμάρ, μη μπορώντας να αντέξει στις τύψεις, περλαίνεται. Έν τω μεταξύ, ο γιος της από τον πρώτο γάμο, Ζερό, ερωτεύεται την ωραία κόρη του κατάνικου, Λουίζα, και για γάση της πηγαίνει να βοηθήσει τον Κολλιδέ στα κάτεργα για να τον σώσει. Ο Ζερό συνοδεύεται και από τον Κολλιδέ, αυτός όμως, έχοντας λόγους να μη θέλει την επάνοδο του Κολλιδέ στο Παρίσι του στήνει ένα κίνημα μαζί με τον επόπτη του κατέρας Ζανκίαν, την νύμφη που ο Κολλιδέ πηγαίνει να τον βοηθήσει να αποδράσει. Ο Κολλιδέ όμως αντίλαμβάνεται τη καταβόλιν ανδρία τους και τους ξεφεύγει. Μέσω ενός γνωστού του, του Κερυνιόν, φθάνει στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Εκεί τον βλέπει τον φίλο ο Κολλιδέ που περπατάει δυο πόδια για την Γαλλία. Τον γράφει όμως μέσα στο πλήθος. Προσπαθεί γοητεύσει να τον ξαναβρεί. Σαφηνά γτώπησε το μέτωπό του.

2ον

ΒΡΕ τί βλάκα που είμαι! Στο λιμάνι, έχει θάνατο ο φίλος μου, κλασσοκλώντας μια ευκαιρία για να φύγει! Την άλλη μέρα από το πρωί ήτανε στο λιμάνι. Ώρες τριγύριζε στα εκεί κέντρα και τις ταβέρνες των ναυτικών, χωρίς να ανακαλύψει τον καταζητούμενο. Δεν έφυγε όμως. Επρόκειτο να σ' ένα εστιατόριο της παραλίας και συνέχισε δολοφονώντας τον περσιότατό του. Κατά το βραδάκι, απογοητευμένος από την αποτυχία του και κου-

ρασμένος, μπήκε σ' ένα μπάρ για να πιη κάτι. Καθώς, όμως, έφαγε με το βλέμμα να βρή κανένα αδειανό τραπέζι μέσα στην κατάμεστη αίθουσα, έμεινε με το στόμα ανοιγτό, και άρχισε να τρέμει σύγκορμος.

Εκεί, στο βράθος της αιθούσης, σ' ένα καμυρό τραπέζι, του φάνηκε πως ανέγνωσε τον άνθρωπο που ζητούσε.

Μολονότι του είχε στραμμένα τα νώτα, εν τούτοις τον ανέγνωσε. —Αυτός είναι!.. μουρμούρισε ο Κολλιδέ, ενώ μια λάμψη χαράς φώτιζε το σκοτεινό του βλέμμα.

Κατά καλή του τύχη, εκείνη την ώρα άδειασε ένα τραπέζι κοντά στον Κολλιδέ — γιατί αυτός πράγματι, ήταν — σε απόσταση δυο μόλις βηματικών απ' αυτόν. Ο Κολλιδέ, έσπευσε και κατέλαβε το τραπέζι αυτό, παίρνοντας θέση κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να μπορεί να παρακολουθή από το πλάι τον Κολλιδέ, χωρίς, όμως, να τον βλέπει αυτός. Διέταξε να του φέρουν ένα ούισκυ και περίμενε. Η ώρα, όμως, περνούσε και ο Κολλιδέ δεν σηκωνότανε να φύγει.

«Κάποιον θα περιμένει...» σκέφθηκε ο Κολλιδέ.

Έχουσε με τρόπο το ποτό του κάτω από το τραπέζι και παρήγγειλε άλλο.

Οι προσβλέψεις του δεν διεψεύσθηκαν. Σε λίγο ένας ναύτης πλησίαζε το τραπέζι του Κολλιδέ και έπαιρνε θέση απέναντί του.

Ο Κολλιδέ τέντωσε τ' αυτί του.

— Είστε ο κ. Κολλιδέ, δεν είναι έτσι; ρώτησε ο ναύτης σε παρεφθαρμένα γαλλικά.

— Εγώ, ο ίδιος... Κι' έσεις, είστε, όπως βλέπω, ναύτης του «Μπριτάνια».

—Ναί. Έχετε στείλει εδώ και δυο μέρες το πλοίαρχο μας, ένα γράμμα από έναν Γάλλο φίλο του που είναι και λίγο συγγενής του.

—Ναί, από τον κ. ντε Κερυνιόν.

—Τό λοιπόν, ο καπετάνιος μου με στέλνει να σας ρωτήσω αν είστε έτοιμος για ταξίδι.

—Ό,τι ώρα θελήσει! Έκανε καταχαρούμενος ο Κολλιδέ.

—Περίφημα. Τό λοιπόν, θάρητε στο καράβι και θα αναλάβετε δουλειά ως πλήρωμα.

Ο καπετάνιος μου είναι πολύ καλός άνθρωπος και αγαπά πολύ τον προστάτη σας.

Λοιπόν θα σας πάρη μαζί του και θα σας βγάλη στην Αγγλία. Δεν θα πληρώσετε τίποτα, αλλά θα έργασθητε. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

Ο ναύτης κατάπιε μονοκοπανιάς το ποτό που του είχε παραγγείλει ο Κολλιδέ, έσφιξε το χέρι του και έφυγε, φωνάζοντας του:

—Γκούτ μπάι! Και μην άργητε!

—Θαρθώ άμέσως.

Ο Κολλιδέ έμεινε μετά την αναχώρηση του ναύτη, για αρκετή ώρα ακίνητος στην θέση του, σαν άφηρημένος. Αν όμως, ο Κολλιδέ μπορούσε να τον ιδεί κατά πόσοπο θα έλεγε τα μάτια του να λάμπουν από μια χαρά, μέσα στην οποία υπήρχε και

κάποια άγριότητα.

Επί τέλους, ο πρώην καταδικωμένος φώναξε το γκαρσόνι, έπληρωσε και έφυγε.

Καθώς περνούσε δίπλα από τον Κολλιδέ, το πόδι του ακούμπησε το δικό του, αλλά δεν πρόσεξε τόν. Ασπνδο φίλο του τόσο ήταν άπορροφημένος.

Σε λίγο σηκώθηκε και ο Κολλιδέ. Δεν υπήρχε πια κανένας λόγος να τον παρακολουθήσει. Τον κρατούσε!

Τί θα κάμνε, όμως;

Η πρώτη του σκέψις ήταν να ελδοποιήσει την παρισινή αστυνομία για την απόδραση του Κολλιδέ και την άφιξη του στην Αυστραλία.

Έτσι, όταν ο δραπέτης θάφθανε στο Παρίσι, θα του γινότανε η δέουσα υποδοχή.

Έτρεξε, λοιπόν, άμέσως στο τηλεγραφείο. Ο Ζερό του είχε δώσει αρκετά χρήματα, ώστε να μπορεί να διαθέσει και μερικά για να χαντακώσει τον Κολλιδέ.

Επληγράφησε στο ύπουργείο των Εξωτερικών, ειδοποιώντας για την απόδραση και για την προσεχή αναχώρηση του δραπέτου για την Αγγλία, με το «Μπριτάνια».

Υστερ' από αυτό, πήγε και άκούρωσε το εισιτήριο που είχε βγάλει και κράτησε μια θέση στο «Μπριτάνια». Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, έστελνε τις άποσκευές του στο πλοίο.

Έν τω μεταξύ ο Κολλιδέ, πιστός στο ραντεβού του, πήγε και αυτός στο πλοίο και συνήντησε τον πλοίαρχο.

—Χαίρω πολύ, του είπε αυτός, που θα εξυπηρετήσω στο πρόσωπό σου τον αγαπητό μου ντε Κερυνιόν. Έλασθα όλα τα μέτρα για να ταξιδέψης χωρίς να γίνης αντίληπτος. Για να κατορθωθής αυτό, θα χρειασθής να δουλέψης κάπου, όπου να είσαι εντελώς άθεατος, γι' αυτό μη σου φανή σκληρότης ή εκδήλωσης αδιαφορίας ή απόφασίς μου να σε στείλω στα κάρβουνα. Είσαι γερός; Άντένεις στην βαρεία δουλειά;

Ο Κολλιδέ χαμογέλασε.

—Εκεί που ήμουν, κ. πλοίαρχε, και σκληρή πολύ ήταν η δουλειά και ζέστη μεγάλη έκαναν. Ώστε όπως βλέπετε, θα μπορούσα να αντέξω. Όταν κανείς έχη κάνει τον κατάδικο στα κάτεργα, γιατί να μη μπορεί να κάνει και τον θερμαστή; Η θέσις του πάντα θάνατο καλλίτερη...

—Έν τάξει. Μπορείς να πιάς από τώρα να αναλάβης υπηρεσία.

Κάλεσε έναν ναύτη και του έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές. Τό ίδιο βράδυ, δυο χονδρά δάκρυα αulάκωναν τα καταμουτζουρωμένα μάγουλα του Κολλιδέ, όταν ο πρώην κατάδικος ένοιωσε το βαπόρι να τραντάζεται και να ξεκινά για την πατρίδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ

Ο Κολλιδέ ήξερε ότι ο Κολλιδέ ήταν στο καράβι. Τον είχε ιδεί να μπαίνει με το μογαλάκι των λιγών ρούχων του, χωρίς όμως να τον ελναισίδη από τότε. Ούτε και έμαθε που ήταν.

ΟΤΙΝ ΚΑΡΔΙΑ

Πάντως, δεν είχε καμιά άμφιβολία ότι συνεταξίδευε μαζί με τον δραπέτη. Τό ότι δεν τον έβλεπε, δεν είχε καμιά σημασία. Άλλωστε και ο ίδιος δεν επιθυμούσε διόλου να συναντηθής μαζί του. Έτσι, δεν ένεφάνιζετο σχεδόν στο κατάστρωμα. Περνούσε τις ώρες του μέσα στην καμπίνα του, διαβάζοντας ή στο σαλόνι.

Τό ταξίδι υπήρχε μακρό, αλλά ήσυχο. Ένα πρωί φάνηκε από μακριά το Σάουθαμπτον. Εκεί πήγαινε το βαπόρι. Από της προηγούμενης ο πλοίαρχος απήλλαξε τον Κολλιδέ της υπηρεσίας του για να ξεκουρασθής και να ετοιμασθής για την αποβίβαση.

Ένα δυνατό ρίγος συγκινήσεως συνετάραξε τον Κολλιδέ, όταν είδε από το φινιστρίνι του διαμερίσματος των θερμαστών, να διαγράφεται στο βάθος η αγγλική γη.

Υστερ' από μια ώρα, το «Μπριτάνια» έμπαινε στον προλιμένα. Δεν προχώρησε όμως περισσότερο, γιατί τα νερά ήταν τραχύγεια και έπρεπε να περιμένουν την παλίρροια.

Έν τω μεταξύ, η Εταιρία έστειλε βάρκες για να παραλάβουν τους πιο βιαστικούς από τους επιβάτες.

Φυσικά, μεταξύ αυτών ήταν και ο Κολλιδέ. Μόλις βρέθηκε έξω, έτρεξε στο τηλεγραφείο για να αναγγείλη στην γαλλική αστυνομία την άφιξη του δραπέτου στην Αγγλία. Η γαλλική αστυνομία, δεν μπορούσε βέβαια, να συλλάβη τον Κολλιδέ επί αγγλικού έδαφους, πάντως, όμως, θα ελάμβανε τα μέτρα της, καιροφυλακτώντας την άφιξη του σε γαλλικό λιμάνι.

Ο Κολλιδέ έμεινε μέσα, περιμένοντας να ψηλώσουν τα νερά. Ήταν πρό πολλού έτοιμος, όταν ήλθε και τον ζήτησε ένας ναύτης.

—Σε ζητάει ο πλοίαρχος, του είπε.

Ο Κολλιδέ έτρεξε άμέσως στην γέφυρα.

—Όπως βλέπετε, φθάσαμε, του είπε ο πλοίαρχος μ' ένα χαμόγελο.

—Ναί, και ήμουν έτοιμος ναρθώ να σας ευχαριστήσω και να σας αποχαιρετισώ!... Έκανε με συγκίνηση ο Κολλιδέ.

—Πάμε μια στιγμή στην καμπίνα μου, είπε ο πλοίαρχος.

Ο Κολλιδέ τον ήκολούθησε και ο πλοίαρχος του είπε, δείχνοντάς του ένα καθίσμα να καθήση:

—Αγαπώ πολύ τον κ. ντε Κερυνιόν, με τον οποίο είμεθα και λιγάκι συγγενείς, και ξέρω ότι ο κ. ντε Κερυνιόν είναι βέβαιος για την αθωότητά σου και την έντιμότητά εν γένει του χαρακτήρος σου. Δεν μπορούσα, λοιπόν, να αδιαφορήσω για την ιδιαιτέρας λεπτή θέση στην οποία βρέθηκες. Έτσι σε παρολάσθα άμέσως και σου έδωκα και δουλειά, όχι για να σε χρησιμοποιήσω και να βγάλω από την δουλειά σου τα ναύλα μου, αλλά για να σε παραφυλάξω από τα αδιόκριτα βλέμματα μέσα στο καράβι.

—Τί, μήπως με παρακολουθούν άνθρωποι του κατέργου; ρώτησε ο Κολλιδέ.

—Όχι απ' αυτούς, αλλά κάποιος

άλλος πιο επικίνδυνος για σένα. Στο γράμμα του ο κ. ντε Κερυνιόν μου διηγείται όλη την περιπέτεια της αποδράσεώς σου και την παγίδα που σού έστησε κάποιος Κολλιδέ...

Τα μάτια του Κολλιδέ άστραφαν στο άκουσμα του ονόματος αυτού. Διά μιας βρέθηκε δρθιος.

—Τί, μήπως... Έκανε.

—Νούχασε, έχει αποβιβάσθής πιά. Αυτός ήταν που σε παρακολουθούσε και που έταξιδεψε μαζί σου...

Ο Κολλιδέ έσφιξε με λύσσα τις γραβιές του.

—Τόν άτιμο! φώναξε, αν τό ήξερα, θα ανέβαινα άμέσως επάνω και θα τον πετούσα στη θάλασσα!

—Τόξερα αυτό κι' έτσι δεν σου είπα τίποτα. Τό ουσιαστικό για σένα είναι να φθάσης στο σπίτι σου και όχι να ξαναγυρίσης πάλι στα κάτεργα, ή ένα πραγματικό πιά φόνο στην γαλλική αστυνομία, πρέπει λοιπόν, να προσέξης πολύ κατά την αποβίβαση σου στην Γαλλία. Και να προσέξης πρό παντός, μήπως σε παρακολουθεί κανείς απ' εδώ.

Δυο χονδρά δάκρυα αulάκωναν τα μάγουλα του Κολλιδέ, όταν ένοιωσε το βαπόρι να ξεκινά.

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα
του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

Ο Κολλιδέ ήταν κατασυγκινημένος.

Πήρε τα χέρια του πλοίαρχου και το έσφιξε με παραφορά:

—Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ παρά πολύ, του είπε...

—Τόν κ. ντε Κερυνιόν πρό παντός πρέπει να ευχαριστήσης. Εγώ υπήρξα απλούς βοηθός του.

—Άλλά, είσθε βέβαιος ότι ήταν ο Κολλιδέ; μουρμούρισε ο Κολλιδέ.

Ο πλοίαρχος πήρε ένα βιβλίο από ένα τραπέζι δίπλα του και τό άνοιξε σε μια ώριμένη σελίδα.

—Διάσασε εδώ, του είπε με ένα χαμόγελο. Είναι ο κατάλογος των επιβατών του τελευταίου μας ταξιδιού.

Ο Κολλιδέ πήρε το κατάστιχο και έρριξε μια ματιά.

—Πράγματι, είπε, αυτός είναι. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, κ. πλοίαρχε. Καί τώρα βγίηκε, αί;

—Ναί, πρώτος-παύτος. Η βία του αυτή, δεν μου άρσσει, γι' αυτό σου συνιστώ να προσέξης...

—Θα προσέχω. Μά γιατί, γιατί αυτός ο άνθρωπος έχει λυσσάσει έτσι μαζί μου; Τί του έκανα; Κανή είδα εγώ από αυτόν, αφού με την κατάθεσή του έπεσάρνε την θέση μου στο δικαστήριο. Εγώ, όμως, δεν του έχω κάνει τίποτα!... Καί λέτε να με άντελήψω επάνω στο πλοίο;

—Δεν τό πιστεύω. Μπορεί, όμως, να σε είδε στο Σίδνεϋ και να σε άκολουθήσει...

—Ναί, αυτό θάνατο! Γιατί δεν πιστεύω να είναι άπλή σύμπτωσης τό ότι τόν είχα συνεταξιδιώτη!...

—Δεν έχει να κάνει αυτό. Άν θέλεις τώρα, μπορείς να τόν κάνης να γάση τα ίχνη σου. Έδώ, άλλωστε, είναι ακίνδυνος. Στην Γαλλία μονάχα να προσέξης.

—Ναί... Ναί...

—Καί τώρα, καλό ταξίδι και καλή επάνοδο στο σπίτι σου...

Καί ο πλοίαρχος έσφιξε τό χέρι του Κολλιδέ.

—Χαίρετε, είπε αυτός γεμάτος συγκίνηση. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που κάματε για μένα...

Υστερ' από αρκετή ώρα το «Μπριτάνια» έμπαινε στο λιμάνι του Σάουθαμπτον και ο Κολλιδέ αποβιβάστηκε μαζί με τους άλλους. Πρωτό βάλη τό πόδι του στη σκάλα, έρριξε ένα βλέμμα, αδιάφορο δήθεν, στην προκυμιά, για να ιδή μήπως και ήταν εκεί ο Κολλιδέ. Δεν υπήρχε όμως κανείς άλλος από τους συγγενείς των ταξιδιωτών που έφθαναν και μερικούς περιέρρους.

Είχε άρχισή πιά να νυχτώνη.

Όταν βγίηκε έξω, σκέφθηκε να πάση ένα αμάξι και να ξεσφαινοσθής, αλλά κατόπιν υπελόγισεν ότι τό λεπτό του δεν θα του έφθανε για να φθάση στο Παρίσι, αν τό διέβητε σε άμαξάδες και άλλα περιττά έξοδα και πήρε τον δρόμο πεζή. Καθώς πήγαινε μέσα στην νύχτα πού έπεφτε γοργά, του φάνηκε πως κάποιος τόν

παρακολουθούσε, κανονίζοντας το βήμα του με το δικό του. Ο Άντικουρ έρριγνε. Χωρίς να στρέψει το κεφάλι πίσω του, έταχνε το βήμα και κατόπιν ξαφνικά άρχισε να τρέχει. Πήρε την άναπνοή του στη γωνία ενός δρόμου. Στάθηκε και περίμενε πίσω από αυτήν. Κανείς δεν πέρασε. Ούτε γάτα.

«Γελάσθηκα...» σκέφθηκε ο Άντικουρ και συνέχισε τον δρόμο του ήσυχος πιά.

Περπάτησε πολλή ώρα ακόμη και τέλος κατέληξε σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο όπου σύχναζαν ναυτικοί. Ζήτησε ένα δωμάτιο, έπεσε στο κρεβάτι νηστικός, πτώμα από την κόπωση και τις συγκινήσεις. Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει.

Την άλλη μέρα ξύπνησε νωρίς. Άνοιξε το παράθυρό του και άνιχνεσε βαθειά το πρωινό αέρα που έρχόταν από την θάλασσα.

—Ελευθερός!... ψιθύρισε... Έλευθερός!...

Και άνιχνε αχόρταγα τον αέρα της ελευθερίας αυτής.

Ξαφνικά, το βλέμμα του σκοτεινίστηκε.

Κάτω, στο βάθος της μικράς πλατείας που σχηματιζόταν μεταξύ του ξενοδοχείου και της προκυμαίας, είδε καθισμένον επάνω σε κάτι ξύλα που είχαν έλθει από την Νορβηγία, έναν άνθρωπο που δεν του ήταν διάλογο άγνωστος. «Όχι. Δεν είχε γελασθή! Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Κολλιζέ!...

—Ω! Όχι, δεν κάνω διόλου λάθος, μουρμούρισε ο Άντικουρ, παραμερίζοντας λίγο από το παράθυρο, ούτως ώστε να είναι αθέατος απ' έξω. Είναι αυτός ο σατανάς!... Νά με ανέκαλυψε τάχα ή βρέθηκε στην τύχη εδώ;

Κατά τα φαινόμενα μάλλον το δεύτερο συνέβαινε, γιατί ο Κολλιζέ, ήταν στραμμένος προς το λιμάνι και φαινόταν να δεισκόδαζε, παρακολουθώντας την κίνησή του. Ούτε μία φορά δεν έστρεψε το κεφάλι να κυτάξει προς το ξενοδοχείο.

Ξαφνικά ο Άντικουρ πήρε την απόφασή του: Είτε τον είχε αντίληφθ' είτε όχι, ώρα ήταν να κανονιστεί μαζί του τους λογαριασμούς του. Θά κατέβαινε κάτω, θα τον άσπαζε από το λαιμό και θα τον άναγκασε να του πει γιατί είχε λυσσάξει έτσι μαζί του.

Με δυο πηδήματα βρέθηκε έξω από το δωμάτιό του και άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας την σκάλα. Όταν, όμως, βγήκε στην πλατεία ο Κολλιζέ δεν ήταν πιά εκεί.

Μετά δυο μέρες έφευγε θαπόρι για την Χάρρη. Ο Άντικουρ θα επέστρεφε μ' αυτό στην Γαλλία. Έν τώ μεταξύ, όμως, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν είχε κατορθώσει να ανάκαμψει πουθενά τον Κολλιζέ. Τι θάκανε, τώρα, αυτός; Θά έπαιρνε πάλι το ίδιο θαπόρι; Ο Άντικουρ δίστασε αρκετά μέχρις ότου πάρη οριστική απόφαση για το ταξίδι του αυτό. «Αν θάφευγε δηλ. την Τρίτη για την Χάρρη ή αν δεν θά έμενε ακόμη λίγες μέρες στην Άγγλία, εξαφανιζόμενος έν τώ μεταξύ, ούτως ώστε ο Κολλιζέ να γάση τά ίχνη του. Τέλος κατέληξε στην απόφαση να φύγει με το ίδιο θαπόρι και αν έβλεπε τον Κολλιζέ, τότε θα απέφαινε τι θάκανε.

Την ημέρα της αναχωρήσεως, έφθασε έπιτιδες μεταξύ των τελευταίων στην προκυμαία, για να ιβή βλο το πλήθος των έπιβατών που θά-

φευγαν με το ίδιο το θαπόρι. «Έσπευσε κι' αυτός προς την θυρίδα των εισιτηρίων, έν τώ μεταξύ δέ έφαχνε με το βλέμμα ανάμεσα στο πλήθος για να βρή τον Κολλιζέ. Πουθενά όμως ο Κολλιζέ. Ο Άντικουρ σκέφθηκε τότε μήπως ο δώκτης του είχε έλθει μεταμφιεσμένος για να μην τον αναγνωρίση. Κανείς, όμως, μεταξύ των έπιβατών δεν του θυμίζε, ούτε έξ' αποστάσεως, τον γέρω—υπάλληλον. Ένας μονάχα γέρος του κίνησε την προσοχή. Ήταν είως 70 ετών, με μακρὰ κάτασπρη γενειάδα και χοντρά πράσινα γυαλιά. Ένας μακρὺς μανδύας που του έφθανε ως τις άκρες των ποδιών, και ένα μεγάλο, πλατύγουρο καπέλλο, που του έκρυβε το μισό πρόσωπο. Ο γέρος πήγαινε κυρτωμένος και με θήμα κλονιζόμενο. Ο Άντικουρ τον κύταζε περίεργα. Για μία στιγμή σκέφθηκε ότι δεν απέκλειε να ήταν ο Κολλιζέ μεταμφιεσμένος. Αλλά, πάλι, τόσο τεχνική μεταμφίεσις δεν ήταν δυνατή από έναν άνθρωπο που ούτε τον αστυνομικό είχε κάνει στη ζωή του, ούτε τον θαορίτη. Έν τούτοις, ο Άντικουρ πέρασε έπιτιδες από μπροστά του, κάνοντας πώς δεν τον πρόσεξε αλλά ριχνοντας του ένα κρυφὸ πλάγιο βλέμμα. Ο γέρος δεν σήκωσε το βλέμμα του να τον κυτάξει.

Σε λίγο, όλοι οι έπιβάτες ανέθηκαν στο πλοίο. Ο Άντικουρ άφησε να περάσει πρώτος ο γέρος του. Είγε, παρ' όλα, την πεποίθηση, την διαίσθηση μάλλον, ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν κανένας τυχαίος έπιβάτης. Ίσως νάταν και κανένας Γάλλος αστυνομικός που ήλθε έπιτιδες να τον παρακολουθήσει, για να τον συλλάβη μόλις θά έβγαине στη Χάρρη.

Όλοι οι έπιβάτες είχαν έπιβιθασθ' και οι ναύτες καταστρώματος κατεγίνοντο με τις προετοιμασίες της αναχωρήσεως. Σε λίγο θά έσηκώοντο η σκάλα.

Άκουμπισμένος στην κουρασθ' ο περιέργως γέρος, φαίνεται να παρακολουθούσε με ένδιαφέρον τις προετοιμασίες του απόπλου. Ο Άντικουρ τον έκύτταζε για μία στιγμή και κατόπιν ξαφνικά του ήλθε μία έμπνευσις.

Πήγε, σιγά—σιγά από πίσω του και του ψιθύρισε στο αυτί:

— Πώς είσθε κ. Κολλιζέ; Ο γέρος τινάχθηκε δόλοκληρος, σαν να έδέχθηκε μία ηλεκτρική εκκένωση, και στράφηκε απότομα προς τον Άντικουρ. Ήταν αυτός! Δεν υπήρχε πιά καμμία αμφιβολία.

Χωρίς να χάση τότε καιρό, ο Άντικουρ, άρπαξε το δέμα με τις αποσκευές του, έφθασε ως την σκάλα του θαποριού και με ένα πήδημα, σπρώχνοντας δεξιά και αριστερά το πλήθος των έπιβατών βρέθηκε πάλι στην προκυμαία. Και ήταν καιρός. Την ίδια ώρα οι ναύτες άνιχναν την σκάλα και το θαπόρι ξεκίνησε.

—Καλό ταξίδι! του φώναζε γελώντας από κάτω ο Άντικουρ. Και να εύχεται να μην ξαναερεθούμε εκεί που πάς!...

Έμεινε για λίγα λεπτά στην προκυμαία σκεπτόμενος. Για μία ακόμη φορά είχε έγγελώσει τον Κολλιζέ άλλ' αυτό δεν άρκοσε. Τι θάκανε τώρα; Στην Άγγλία δὺν μπορούσε να μείνη επί πολύ. Εκτός αν απέφαινε να εγκατασταθ' εκεί και να φέρη άργότερα και τους δικούς του. Αλλά ο σκοπός του δεν ήταν μό-

νο να ξαναερεθί την γυναίκα του, τα παιδιά του, αλλά να αποκαταστήση την τιμή και την υπόληψή του, που ήταν τιμή και υπόληψη και της οικογενείας του. Έπρεπε λοιπόν, να πάη στην Γαλλία. Μόνον έτσι θά μπορούσε να αποκαταστήση το όνομά του. Και έπρεπε να πάη το ταχύτερο. Γιατί τα λεπτά του δεν του έφθαναν να μείνη επί πολύ ακόμη στην Άγγλία. Νά φύγη με το άλλο θαπόρι πάλι για την Χάρρη του φαινόταν καθαρή τρέλλα.

«Έξαφνα έχτύπησε το μέτωπό του. — Διάβολε! ψιθύρισε, πώς δεν το έχω σκεφθ' αυτό προητέρως!

Έσκυψε, πήρε από κάτω τον μπόγο του και διευθύνθηκε τρέχοντας προς το έκδοτήριο των εισιτηρίων. Έπέστρεψε το εισιτήριό του, λέγοντας ότι δεν είχε προλάβει το θαπόρι και ρώτησε πότε έφευγε το έβδομαδιαίο πλοίο Δουβέρου—Καλαί.

—Αύριο, το πρωί. Ο Άντικουρ εύχαρίστησε και χύθηκε σαν σίφουνας έξω. Μία σειρά μονίμων ήταν σταθμευμένα λίγο παρακάτω. Ο Άντικουρ πήδησε σ' ένα από αυτά και φώναξε του άμαξά, μισά γαλλικά, μισά άγγλικά:

— Γρήγορα στον σταθμό για το Δουβέρο.

Αυτό που είχε σκεφθ' ήταν απλούστερο και από το αυγό του Κολόμβου. Αλλά συνήθως, τα πιο απλά πράγματα είναι εκείνα που μάς ξεφεύγουν το περισσότερο. Θά έφθανε—αν δεν είχαν το τράινο—αύριο το πρωί στο Δουβέρο, θά έπαιρνε το θαπόρι για το Καλαί και θά έφθανε στην Γαλλία προτού ο Κολλιζέ προφθάση να είδοποίηση την άστυνομία. Ίσως μάλιστα κι' εκείνος να μην είχε σκεφθ' την λύση αυτή που είχε έρθ' ο ίδιος και αν την είχε σκεφθ' δεν θά περίμενε το θύμα του να ενεργήση με τόσο κεραυνόβολο ταχύτητα και να βρεθ' την άλλη μέρα στο Καλαί.

Ο Άντικουρ στάθηκε πολύ τυχερός. Πρόφθασε το τράινο και την άλλη μέρα έβρισκόταν στο Δουβέρο. Είθε το θαπόρι να καπνίζει στην αποβάθρα και του ήλθε να φωνάξει ζητά από την χαρά του.

Μετά μισή ώρα το πλοίο ξεκινούσε και κατά το μεσημέρι ο Άντικουρ με άληθινή ευγύνην αντίκριζε τις γαλλικές ακτές.

Ύστερα από τόνον καιρό θά ξανάβλεπε την αγαπημένη του πατρίδα. Αν ήταν καμμία άλλη περίπτωση, ο Άντικουρ θά γονάτιζε πάνω στο κατάρωμα και θά προσήχθε με δάκρυα, εύχαριστώντας τον Θεό. Αλλά τώρα ή χαρά του έδηλητηριάζετο από άλλες σκέψεις. Τον άπασχολούσε η αποβίβασις. Νά είχε άρα γε σκεφθ' ο Κολλιζέ να τηλεγραφήση στο Καλαί; Νά τον περιέμεναν μήπως οι αστυνομικοί στην αποβάθρα;

Με αγωνία ο δυστυχισμένος άνθρωπος έύθιζε το βλέμμα του στον ορίζοντα, μέσα στο λιμάνι για να ιδ' ή, να βεβαιωθ' ή. Αλλά όταν σε λίγο το θαπόρι έπλεούριζε, ο Άντικουρ δεν έβλεπε κανένα ύποπτο πρόσωπο ανάμεσα στο πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην αποβάθρα.

Αποβιβάσθηκε με θάρρος, πέρασε από το τελωνείο και βγήκε έξω τελείως άνευχηλτος. Κανένας δεν τον περίμενε εκεί!

Για μία ακόμη φορά είχε σωθ'!

(Η συνέχεια στο επόμενο)

«Όσα συλλαμβάνει ή άνθρωπ νη φαντασία

Παράλογες έφευρέσεις ανθρώπων... λογικών!

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΥΡΙΣΗ Η ΣΕΛΗΝΗ! — ΤΑ ΦΙΔΙΑ ΑΝΤΙ... ΔΗΛΗΤΗΡΙΩ ΔΩΝ ΑΕΡΙΩΝ. — ΠΩΣ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΘΑ ΜΕΤΑΤΡΑΠΟΥΝ ΕΙΣ ΠΕΔΙΟΝ ΜΑΧΗΣ! — ΑΙ ΒΔΕΛΛΑΙ!... ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ.

Είναι γνωστόν ότι μόλις άρχισε ο σημερινός πόλεμος, ή άγγλική κυβερνήσις συνέστρεψε μίαν μεγάλην έπιτροπήν από σοφούς έμπειροτέχνους, και άνέθεσεν εις αυτούς να εξετάζουν και να λέγουν τας διαφόρους έφευρέσεις που υποβάλλονται κάθε ημέρα εις την κυβέρνησιν. Αι έφευρέσεις αυτές προέρχονται από διάφορους γνωστούς ή άγνωστους και έχουν έναν κύριο άντικειμενικό σκοπό: Πώς θά εξυπηρετήσουν τον πόλεμο που διεξάγει ή Άγγλία.

Μεταξύ των έφευρέσεων αυτών υπάρχουν, βέβαια, πολλοί αι όποιοι κρίνονται πρακτικά και χρήσιμοι. Υπάρχουν όμως και άπειροι άλλοι, πραγματικά καταπληκτικοί, και αν δεν μπορούν να εφαρμοσθούν και να εξυπηρετήσουν κάποιον σκοπόν, άποδεικνύουν ωστόσο την δύναμιν της φαντασίας του ανθρώπου και... διασκεδάζουν το κοινόν!

Όρισμένας από αυτές τας πραγματικά απίθανους έφευρέσεις, που δημοσιεύονται σε σοβαρά άγγλικά περιοδικά, θά σας αναφέρωμεν εδώ:

Μία από τας καταπληκτικώτερας «έπινοήσεις» που υπέβλήθησαν στην «έπιτροπή έλέγχου έφευρέσεων» είναι ή έξης: Ο έφευρέτης της ίσχυριζεται ότι έβρισκε έναν τρόπον με τον όποιον μπορεί να παγώση τας... σύννεφα! Σύμφωνα με τους ίσχυρισμούς του, τας σύννεφα είναι δυνατόν να παγώσουν τόσο πολύ, ώστε

να αποτελέσουν σώματα εξαίρετικώς στερεά, και επομένως να μεταβληθούν σε... πεδία μάχης. Ένα είδος δηλαδή θορείου παγωμένου άκεανού που θά αίωρηται στον άέρα. Πάνω σ' αυτά τας στερεά και παγωμένα σύννεφα, ίσχυριζεται ο σοφός έφευρέτης, θά είναι δυνατόν να τοποθετηθύν πολυβόλα, άντιαεροπορικά τηλεβόλα και διάφορα άλλα καταστρεπτικά όπλα, τα όποια θά βάλλουν αποτελεσματικώς κατά της έχθρικής αεροπορίας! Έτσι ή Άγγλία θά μπορεί να καταστρέψ' όλα τα γερμανικά άεροπλάνα έκ του άσφαλούς!

Μία άλλη έξ' ίσου καταπληκτική έφευρέσις είναι εκείνη την όποιαν άποδεικνύει ένας... φίλος των πτηνών. Ο άνθρωπος αυτός έβρισκε έναν απλούστατον τρόπον καταστροφής των γερμανικών έργοστασίων. Συνιστά ούτε πολύ ούτε λίγο να εκπαιδευθύν συντάγματα δολοκλήρα νυχτοκοράκων κατά τρόπον ώστε να μάθουν να κρημνίζουν... σπία με τας ράμφη των! Τα πουλιά αυτά κατόπιν θά έξαπολυθύν επάνω από την Γερμανία και θά καταστρέψουν τας... πολεμικάς της έργοστασίας!

Η σχετική είδησις δεν αναφέρει αν ο άνθρωπος αυτός κλείσθηκε σε φρενοκομείο!

Αλλά αι «σοφάι» έφευρέσεις δεν σταματούν ως εδώ. Ένας τρίτος άπέδειξε μιά μηχανή που μπορεί να προκαλή... άνέμους, οι όποιοι να πνέουν προς ώρισμένην διεύθυνσιν. Το μηχανήμα αυτό θά εγκατασταθ' πλησίον των γερμανικών συνόρων και θά εξαπολύη ρεύματα άνέμων προς τα γερμανικά χαρακώματα. Ο άνεμος αυτός θά είναι καταλλήλως ήλητηριασμένος. Έτσι μέσα σε δυό ώρες, όλοι οι Γερμανοί στρατιώται του μετώπου θά πεθάνουν από άσφυξίαν.

Ο άνθρωπος αυτός ήτο τόσο πεπεισμένος δια την αποτελεσματικότητα της έφευρέσεώς του, ώστε όταν έπληροφορήθη ότι ή έπιτροπή την άπέριψε, άνεφέρθη προς τον ύπουργόν των Πολέμων, τον πρωθυπουργόν τέλος προς αυτόν τον Βασιλέα, με την δήλωσιν ότι αν δεν γίνη δεκτή ή πρότασις του, θά φροντίση να την εφαρμοβή μόνος του! Και οι Άγγλοι περιέμενον τούτα να μάθουν ότι οι Γερμανοί των χαρακωμάτων άπέθαναν... από ήλητηρίασιν.

Έπειτα απ' αυτά, θά διερωτάται κανείς τι άλλο μένει να συλλάβη ή ανθρώπινη φαντασία.

Λοιπόν; Υπάρχουν και αι... βδελλαί! Ένας Άγγλος έσκέφθη ότι αι βδελλαί μπορούν να εξυπηρετήσουν άριστα τους ανθρώπους εις τον πόλεμον. Άρκεί να... εκπαιδευθύν καταλλήλως ώστε να μάθουν να προσκολλώνται επάνω εις

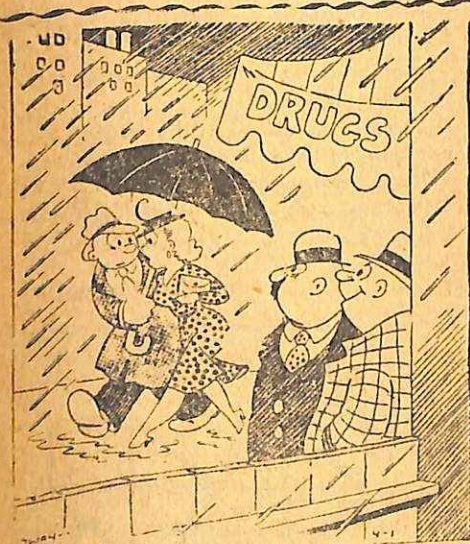
τά περισκόπια των ύποβρυχιών, ούτως ώστε να έμποδίζουν την όρατότητα!

Ένας άλλος ίσχυρίζεται ότι έφευρε μία «μαύρην άκτίνα», ή όποια μπορεί να εξουδετερώση το φώς της σελήνης και άλλος ύποδεικνύει να κατασκευασθ' ένα τεράστιο μπαλόνι το όποιον θά έκσφενδονισθ' στη σελήνην, ούτως ώστε να την... καυκυλάρη! Έτσι θά λείψουν αι σεληνοφώτιστοι νύχτες ποί τόνον εξυπηρετούν τον έχθρό και έμποδίζουν τους νυκτερινούς αίφνιδιασμούς.

Κάποιος άλλος έφευρέτης ένεθυμήσ' πώς υπάρχουν και τα φιδία. Σκέφθηκε λοιπόν ότι άφοδ' όλα τα μέσα πρέπει να τεθούν εις την ύπηρεσίαν του πολέμου, καλόν είναι να έπιστρατευθύν και τα άπαισία αυτά έρπετά. Θά έρωτήσετε ίσως με ποίον τρόπον είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθύν; Ο σοφός... έφευρέτης έχει πρόχειρη την συνταγή. Υποδεικνύει λοιπόν να συγκεντρωθύν τα πλέον επικίνδυνα φιδία, και με ειδικές όδους να τα εξαποστείλουν εις τας έχθρικές γραμμάς. Έτσι, οι έχθροί θά εξαναγκασθύν να... έγκαταλείψουν τα γαρεκώματα των!

Και το άγγλικόν περιοδικόν «Τιτ Μπιτς» από το όποιον άρούμεθα τα άνωτέρω, προσθέτει:

«Τυχάνει έν τούτοις βέβαιον ότι οι έφευρέται που υπέβαλαν τα άνωτέρω σχέδια δεν είναι... δραπέται φρενοκομείων!»

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

— Παράξενο πράγμα: Ζητά διαζύγιο από την γυναίκα του, κι' όμως την αποποιείται αν τ'α μάτια του.

— Είναι για να τον βλέπη ή μάλαυσα δεύτερη σύζυγός του...

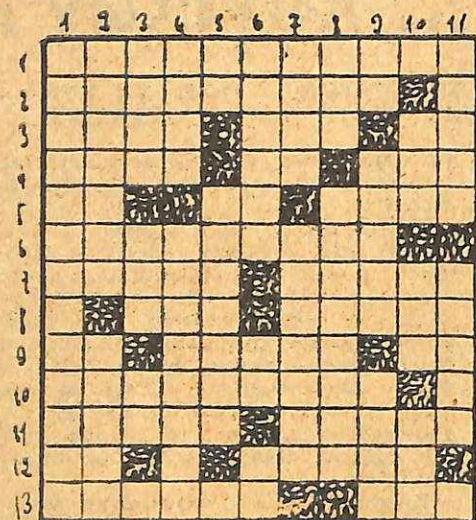
ΛΟΓΟΣ ΑΓΕΝΗΣΕΩΣ

«Η χούφτα.— Χθες ήπιούσατε για την γάτα 4 δολλάρια και για το καλαμάκι 2. Τώρα γιατί ζητάτε μόνο για τη γάτα 6 δολλάρια;

Ο έμπορος.— Γιατί έγραψε ότι ή καναρίνι! Έτσι, παίρνεται και το χύο.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Φύλαξ των νόμων (άρχ.). 2) Σύζυγος του Μιλτιάδου. 3) Γυναικείον όνομα—Τύραννος της Ήπειρου. (Γεν.)—Ναυτικόν παράγγελμα. 4) Κράτος της Ασίας—Μόριον—Νήσος της Αγγλίας. 5) Ο όποιος—Φωνήεν εις διπλούν—Τό πολυπληθέστερον κράτος του κόσμου. 6) Είναι και ο πολιούχος των Αθηνών. 7) Υπάρχει στο στερέωμα αλλά και εις το Χόλλογουντ—Τό προσημειωμένο ψήφο. 8) Ίδικά μου—Βλῆμα μεγάλου όπλου (αίτ.). 9) Η αρχή και τό τέλος—Μέρος των σταχυών (Πλθ.).—Μετοχή βοηθητικού ρήματος. 10) Δύναται να χαρακτηρισθή και ως ζάλη. 11) Λυσιμμο—Σταχυός ευχάριστος για τὰ καρδάνια. 12) Της όποιος—Αποδιώσας Άμερικανός καταγραστής. 13) Ολιγόλογος, ντροπαλός—Πόλις της Γαλλίας (όπως προσέεται). ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ο φόδος των θηρίων. 2) Γίνεται κάθε πρωί εις τους στρατών—δὴ της σάλπιγγος—Κατόχκος (αρχιστ.). 3) Χρονική υποδιαίρεσις (αίτ.).—Είδικος σύνδεσμος—Με ένα αὖθις γίνεται μυστός. 4) Όνομα Βασιλέως της Βουλγαρίας—Λεπτή κλωστή. 5) Ερωτηματικόν—Ο όπισθοφύλαξ στρατεύματος εν πορείᾳ. 6) Ο ακολουθών δόγμα τι—Πρώτος οικιστής της Αραβίας—Κλωστή. 7) Η κατοικουσα εις την Ευρώπην είναι η λευκή—Πόλις της Μικράς Ασίας. 8) Από αυτήν είναι καμωμένος ο κόσμος—Εις αυτόν δὲν ήθελον οι Ιουδαίοι να δάλουν τὰ τριάνοντα αργύρια. 9) Ο αριθμός 38 (άρχ.).—Αποστρέφεται πρόσωπόν τι—Υπέρχον. 10) Υποθετικόν—Τραγουδῶν—Τό μισό της Ιλιάδος. 11) Τερατόμορφα είδωλα—Τὸν ερώων τὰ ζωα.

Αποστολείς:

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΜΑΞΙΜΟΥ
(Μελέσια)

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Ένα πλοίο βρίσκεται σὲ ἔλατο κινδύνου. Ἀφού ο πλοίαρχος διάταξε νὰ πετάξουν στήν θάλασσα τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ τρόφιμα, ἀποφασίζει νὰ θυσίησιν καὶ τοὺς μισοὺς ἀπὸ τοὺς ναύτας. Ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 16 ναῦται λευκοὶ καὶ 16 ναῦται μαύροι. Τοὺς τοποθετεῖ λοιπὸν στήν σειρὰ, καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς μετρεῖ ἀρχίζοντας ἀπὸ τ' ἀριστερά. Κάθε φορὰ πού φθάνει στὰ 10, πετᾷ τὸν ναύτη στὴ θάλασσα.

Δηλαδή πετᾷ τὸν 10ο, τὸν 20ο καὶ τὸν 30ο. Ἐπειτα μετρεῖ τὸν 31ο, τὸν 32ο, καὶ συνεχίζει πάλι ἀπ' τ' ἄριστερά. Φυσικὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πρῶτος εἶναι 33ος, ὁ δεύτερος 34ος κ. ο. κ. Πέττειται ὁ 40ος, ὁ ὅποιος στήν πρώτη καταμέτρηση ἦταν 8ος. Καὶ κάθε φορὰ πού τελειώνει ἡ σειρά συνεχίζει τὴν ἀρίθμηση ἀπὸ τ' ἀριστερά.

Στὸ τέλος, οἱ 16 ναῦται πού πετάχτηκαν στήν θάλασσα ἦσαν ὅλοι μαύροι.

Πῶς τοὺς εἶχε τοποθετήσει στὴ σειρά ὁ πλοίαρχος τοὺς 16 μαύρους καὶ τοὺς 16 λευκοὺς;

(Γιὰ νὰ διευκολυνθῇ, χρησιμοποιοῦσατε σπῆτα. Ὁλόκληρα γιὰ νὰ παραστήσετε τοὺς λευκοὺς, σπασμένα στήν ἄκρη γιὰ νὰ παραστήσετε τοὺς μαύρους).

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΝ

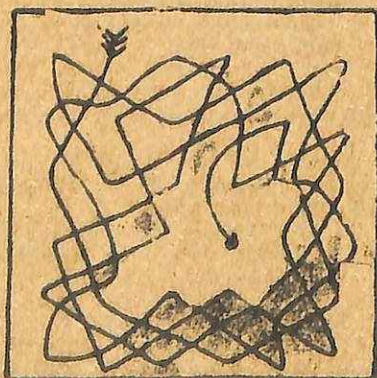
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μαδαγασκάρη. 2) Ἡρα—Τῶν. 3) Ρίε—Ασίας—Η. Η. 4) Ἰνα—Τῆς—Ἀλτ. 5) Κάλπη—Ἰονίω. 6) Ρῆς. 7) Ἀμα—Σ. Ο. Σ. 8) Πάχ. 9) Μανία—Ἀλλος. 10) Ἐτη Τίς—Ἀπό. 11) Τί—Νανάς—Ἡν. 12) Σέτ—Τὴν. 13) Στεφανώματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μαρίκα—Ἐμεῖς. 2) Ἐνα—Ἀτι. 3) Δή—Ἀλκυόνη—Σέ. 4) Ἀρά—Νέφ. 5) Γαστήρ—Πατάτα. 6) Ἰα—Ἀνά—Ἰν. 7) Στάσις—Κασάτω. 8) Κῶς—Σήμ. 9) Ἀν—Ἀνοῦλα—Νά. 10) Ἠλί—Ἄπ. 11) Ἠγήτωρ—Τσόντα.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ἐπεινάσατε ποτέ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

Ο κ. Βουτυράς πρέπει νάχη τόσο ὡραία ἀνέκδοτα...

Πραγματικά, συνεχίζει:—Μιὰν ἄλλη φορὰ, πάλι. Ἦταν Σάββατο καὶ κατέβαινα ἀπ' τὸ Παγκράτι κατεπειγόντως, νὰ πάρω ἀπὸ κάπου λεπτὰ γιὰ νὰ πάω νὰ ψωνίσω γιὰ τὸ σπίτι. Μὰ κάποιος θὰ μὲ εἶχε μουντζώσει φαίνεται. Γιατί στὸν δρόμο τὸ λεωφορεῖο—τις «τροπὶλλες» τις θυμόμαστε!—ἔκλεινε τὰ χαμηλοτάβανα αὐτοκίνητα ὅπου καὶ ὁ κοντήτερος ἄνθρωπος ἦταν ἀδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθός;—τρακάρησε σὲ μιὰ κολώνα καὶ τσακίστηκε. Καθυστέρησε ἡμίωρος. Κατέβαινω στήν Ὀμόνοια μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ ὥσπου νὰ φτάσω τὸ...μαχαζὶ εἶχε κλείσει. Τί νὰ γίνῃ; Τὸ σπίτι περίμενε φωνή. Καὶ ἀπὸ πούθεν δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ πάω λεπτὰ.

» Τριγύριζα λοιπὸν στήν Ἀγορά, περιμένοντας τὴν... ἐπιφάνισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί... μέσῳ αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν λύσεως. Ὅπου σὲ μιὰ στιγμή δὲ πῶ ἕνα ὄνομα: «Ἀνάγυρος...» ἱερὸς! Κόνταψα νὰ τραβῶ ἀπ' τὴ χαρὰ μου. Ὁ κ. Ἀνάγυρος ἦταν φίλος μου.

Ἡ λύσις εἶχε βρεθῇ. Ἀνεδαίνω στί γραφεῖο του, τὸν παίρνω ἰδιαιτέρως—σὴν αἰθουσα ἀναμονῆς τὸν περιμέναν δὲς-πρεῖς ἡθοποιοί—καὶ τοῦ τὸ λέω: «Ἀνάγυρε, τὸ καὶ τό...» Ὅ,τι μπορεῖς κάνε! Μὰ ὁ Ἀνάγυρος... ὡς συνήθως, ἦταν ἀδέκαρος. Τί νὰ γίνῃ; Πάω στὴν αἰθουσα ἀναμονῆς. Ζητῶ ἕνα τάλληρ τοῦ ἐνός, ἕνα δεκάριο τοῦ ἄλλου, διφραγκο ἀπὸ δύο, φράγκο ἀπὸ καί... συνεχίζω κεντρῶς τὸ ἀναγκαῖο γιὰ τὰ ψώνια χρῆμα. Καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ φύγω.

» Μὰ ὁ γιατρός μποροῦσε νὰ μ' ἀφίστη ἀπλήρωτος;

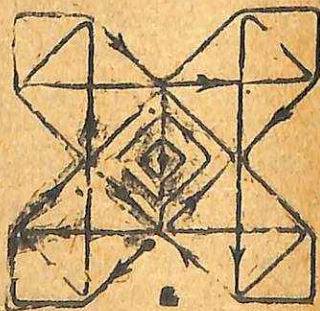
» Ἀθεόφοβος... Ἐσὺ τὰ δόλεψες... Δὲν μοῦ δίνεις καὶ μένα τίποτα;

» Μὰ πού νὰ τὸν ἀκούσω ἐγὼ πού εἶχα κάνει φτερά...»

Τυχρὸς λοιπὸν ὁ κ. Βουτυράς. Ὁ καφές σῶνεται τὴν ὥρα πού πρέπει, καὶ οἱ αἰθουσες ἀναμονῆς ἔχουν γνωστὴ πέλαια ὅταν πρόκειται νὰ πάρῃ δανεικὰ. Τύχη εὐονό! Τὸν ζηλεύω...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΜΟΛΙΚΟΝΔΥΛΙΑ

Διςδηματικά Διηγήματα

—Α ΓΑΙΗΤΗ μου κύριε Ραϊζέ. Εἶμαι εὐτυχὴς πού μπορῶ νὰ σὰς δώσω ευχάριστη ἀπάντησή. Τὸ σενάριό σας γιὰ τὸ φῖλμ «Ἡ μεγάλη θεντέττα» ἐνεκρίθη καὶ θὰ γυρισθῇ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Μόρα Μυρόντ.

— Καὶ ἡ ἀμοιβή μου... Μὲ συγχωρεῖτε πού κάνω ἀμέσως αὐτὴν τὴν ἐρώτησή, ἀλλὰ δυστυχῶς...

— Ὅ,τι πάρετε ὅσα ἐζητήσατε, ἂν καὶ ἦταν κάπως ὑπερβολικά.

— Σὰς ευχαριστῶ, κύριε διευθυντά. Εἶς ἐγγονομῶν.

— Ἀὖριο μποροῦμε νὰ ὑπογράψουμε καὶ τὸ σχετικὸ συμφωνητικὸ καὶ νὰ σὰς μετρήσουμε δεκαπέντε γιλιάρδες φράγκα προκαταβολή. Προηγουμένως, ὅμως, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν πρωταγωνίστρια, νὰ τῆς διαβάσετε τὸ σενάριο καὶ νὰ πάρετε καὶ τὴν δικὴ της συγκατάθεσή. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἐπιτύχετε εὐκολὰ ἐπειδὴ ὁ ὁλός της πρωταγωνιστοῦσας σας εἶναι σὰν νὰ γράφτηκε ἐπίτηδες γιὰ τὴν Μόρα Μυρόντ. Ἐχετε παρακολούθησιν φαίνεται πολὺ τὸ παίξιμό της.

— Ὅχι. Δὲν τὴν ἔχω ἰδῇ οὔτε ἐκ τοῦ φυσικοῦ, οὔτε στήν ὀθόνη. Δὲν ἔχω ἰδῇ οὔτε καν φωτογραφία της.

— Πολὺ περίεργο! Εἴχατε ἀσφαλῶς ὁ μόνος Παρισινός πού δὲν εἶχε ἰδῇ τὴν πὺ μεγάλη μας ἡθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Πάντως, θὰ τὴν γνωρίσετε τῶρα. Σὰς περιμένει στὸ «Κογκόρντιζ-Παλλάς» ὅπου κατοικεῖ μονήως. Τηλεφώνησα μόλις πρὸ ἐνός τετάρτου ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεφθῇτε.

Ὅταν βρέθηκε στὸν δρόμο, ὁ Πῶλ Ραϊζέ χοροπηδῶσε ἀπὸ τὴν χαρὰ. Πόσο ἀπελπισμένος ἦταν μισὴν ὥρα πρὶν καὶ πόσο ρόδινη ὄλεπε τῶρα τὴν ζωή! Ἀὖριο θὰ εἶχε στήν τσέπη του δεκαπέντε γιλιάρδες φράγκα, χῶρια αὐτὰ πού θὰ εἶχε ἀκόμη νὰ λαβαίγῃ καὶ χῶρια πού θὰ κινδύνωνε πὰς περιζήμιος καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γράφῃ τακτικά. Ἀρκεῖ νὰ μὴν τοῦ γαλιώσε τὴν τελευταία στιγμή τὰ σέβδια τῆς πρωταγωνίστριας. Ποιὰ ὅμως νὰ ἦταν τάχα αὐτὴ ἡ Μόρα Μυρόντ; Ἄν ἦταν καμμιά ἰδιότροπη, κανένα στραβοδύλο, ἂν εἶχε αὐτὴν τὴν στιγμή τὰ νεύρα της;

Καθὼς τὸν ὠδηγοῦσε ὁ καμαριέρης μέσα ἀπὸ τοὺς διαδρόμους τοῦ πολυτελεστάτου ξενοδοχείου στὸ ἀπαρτῆν της στῆς ἐνοικίας τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Μόλις, ὅμως, ἀντίκρουσε τὴν Μόρα Μυρόντ ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν ἀπολιθωμένος, χῶρίς νὰ μπορῇ νὰ προσέρῃ λέξη.

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε ἡ στὰρ μὲ ὕψος μᾶλλον ἀδιέφορο.

— Λοῦζα! φώναξε, ὁ συγγραφεύς. Σὺ εἶσαι, λοιπὸν, ἡ περίφημη πρωταγωνίστρια Μόρα Μυρόντ;

— Καθῆστε κύριε Πῶλ Ραϊζέ, ἐπανελάβε ἡ ἡθοποιός, σὲ πὺ ἀσπτηρὸ τόνο. Οἱ συναντήσεις δὲν ἔχουν καμμιά θέσιν ἐξῶ. Ἡ συνάντησίς μας εἶχε ἐντελὸς ἐμποικὸ χαρακτήρα. Διαβάστε μου τὸ σενάριό σας.

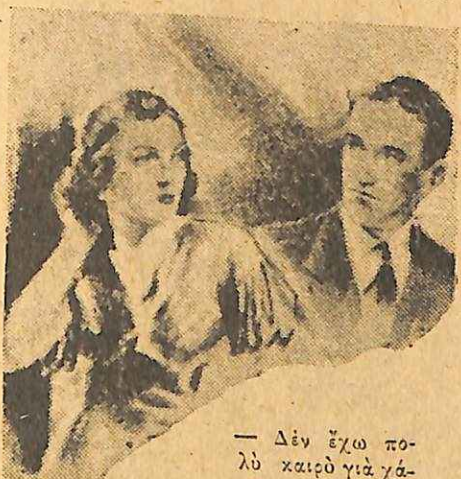
— Νὰ διαβάσω;.. Δὲν μπορῶ. Εἶμαι

Ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας Τοῦ ΖΟΖΙΦ ΠΕΝΩ

τόσο εὐτυχισμένος πού σὲ ξαναβλέπω... — Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλάτε μὲ τέτοιον οἰκτερό τρόπο. Ἡ διαβάσατε ἢ πηγαίνετε!

Ὁ συγγραφεύς ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησιν προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς ντίδας. Τότε ὅμως ἐκείνη τὸν κότταξε ἐξαγριωμένη καὶ ἀρχισε νὰ λέη:

— Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς πού ἔπρεπε νὰ συνδέσουμε ἀκόμη περισσότερο τὴν ζωὴ μας μ' ἀφίστα, μὲ ἐγκατελείψατε. Ὁνειρευόσαστε νὰ γίνετε ἕνας μεγάλος δραματικός συγγραφεύς καὶ μὲ θεωρήσατε ἐμπόδιο στὸν δρόμο σας. Ἐμένα, πού

— Δὲν ἔχω πολὺ καιρὸ γιὰ χάσιμο, κύριε!...

καθόλου διερῶς ἀποτραβηγμένη σὲ μιὰ γωνία τοῦ φτωχικοῦ μας δωματίου καὶ προσπεύδα νὰ μαντεύσω ὅπὸ τὰ μάτια σας τίς ἐπιθυμίες σας. Κάπνιο θράυ μοῦ εἶπατε: «Λοῦζα, πρέπει νὰ χωρίσουμε γιὰ ἰὸ καλὸ καὶ τὸν δὲν δύο μας». Καὶ χῶρις νὰ περιμένετε καλὰ-καλὰ τὴν ἀπάντησή μου, φύγατε ἀφίοντάς με μόνη.

Φύγατε, γιὰ νὰ τραβήξετε μονάχος πρὸς τὴν δόξα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἄκουσα μέχρι σήμερα πολλὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δόξα σας καὶ τὸ ἐξωτερικὸ σας μοῦ λέει ὅτι εἴπατε ἀκόμη πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ Πῶλ Ραϊζέ, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα πού ἔδρεχαν τὸ πρόσωπό του, ἄρισε τὰ χειρόγραφα του νὰ πέσουν στὸ πάτωμα καὶ ἀρχισε νὰ λέη μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

— Ἄν ἔξερατε πόσο ὑπέφερα ἀπὸ αὐτὸν τὸν χωρισμό, Λοῦζα. Ἦρουνά τόσο δυστυχισμένος! Μόνον ἀφού ξεφύγα, κατάλαβα πόσο σὰς ἀγαποῦσα καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω δίχως ἐσάς. Μὰ ἦταν φαίνεται ἀργά πιά... Ἐαναγύρισα στὸ μικρὸ μας δωμάτιο γιὰ νὰ σὰς συναντήσω, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην. Ἀλλὰ δὲν σὰς βρήκα πιά ἐκεῖ. Εἴχατε ἀλλάξῃ φαίνεται τόπο διαμονῆς.

— Ναι εὐτυχῶς. Εἶχα ἀλλάξει τόπο διαμονῆς καὶ μαζὶ εἶχα ἀλλάξει σταδιοδρομία

καὶ τὸ γῆ.

— Ἐγὼ δὲν κατώρθωσα τίποτα, μὰ ἀπολύτως τίποτα ἐπειδὴ μοῦ λείπατε ἐσείς. Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἐντελὸς ἄδεια καὶ δὲν εἶχα τάξει ἄλλο σκοπὸ πὰς παρὰ πῶς νὰ σὰς ξαναβρῶ. Σὰς ζητοῦσα ὅμως ἀδικα παντοῦ ἐπειδὴ δὲν ἤξερα ὅτι ἡ Λοῦζα εἶχε γίνῃ Μόρα Μυρόντ. Λοῦζα... — Δὲν ἔχω πολὺ καιρὸ γιὰ χάσιμο κύριε, τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ πρωταγωνίστρια. Διαβάσατε μου, παρακαλῶ, τὸ σενάριο.

Ὁ συγγραφεύς ἔσκυψε, μάζεψε ἀπὸ γάμω τὰ χειρόγραφα του καὶ ὕστερα ἀρχισε νὰ διαβάξῃ ἐντελὸς μηχανικά καὶ χῶρις καμμίαν βρεξὴ τὸ ἔργο του. Τὸ μυαλό του γυρῶσε ἄλλου. Εἶχε ξανασυναντήσῃ χάρις σὲ μιὰν ἐξαιρετικὴν σύμπτωση τὴν Λοῦζα του, μὰ τοὺς χῶρις, τώρα μιὰ τόσο μεγάλη ἀπόστασις πού ἦταν ἀδύνατον νὰ ξαναβρῶν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ἄν τῆς ἄρσεσε τουλάχιστον τὸ σενάριο, θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συναντιέται κάθε ἡμέρα μαζὶ της, ὅσο θὰ γυριόταν τὸ φῖλμ, καὶ ἴσως κατώρθωνε νὰ ξανακερδίσει τὴν ἀγάπῃ της. Μόλις τελείωσε τὸ διαβάσμα, γύρισε καὶ τὴν κότταξε γεμάτος ἀγωνία:

— Ὅχι! εἶπε ἐκείνη. Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ἔργο. Ἡ κεντρικὴ τοῦ ἰδέα εἶναι ἴσως καλὴ. Ἀλλὰ στίς λεπτομέρειες του δὲν λέει τίποτα. Κοττάξτε νὰ τὸ διορθώσετε. Ἴσως τὸ δευτὲρ καμμιά ἄλλη ἡθοποιός. Γιὰ μένα δὲν κάνει. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση της γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ πηγαίγῃ καὶ πρὸς ἐσάς:

— Αὐπάμει πολλὸ κύριε.

Ὁ νέος σηκώθηκε, ψιθύρισε μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια καὶ ὄχις σχεδὸν τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ σάλιο τῆς ντίδας. Καθὼς προχωροῦσε στὸν διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου ἔπιασε τὰ χειρόγραφα σφιγὰ μὲ τὰ δύο του γέρια ἀποφασισμένος νὰ τὰ ξεστίσῃ. Τὴν ἰδίαν ὥρην στιγμὴ ἄνοιξε πίσω του καὶ πόρτα καὶ ἄκουσε τὴν φωνὴ τῆς Λοῦζας πού τοῦ φώναζε:

— Πῶλ, Πῶλ, εἰλάτε μίαν στιγμή! Ἀναμόνησα καὶ νὰ σὰς πῶ!

Ὁ Πῶλ γύρισε μὲ ἀργό-ἀργό βῆμα στὸ διαμέρισμά της Μόρα Μυρόντ. Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ ἔχῃ νὰ τοῦ πῇ; Πρὶν ὅμως προσβῇ νὰ ἀπὴ καλὰ-καλὰ μέσα στὸ σαλονάκι—ἡ Λοῦζα οἴχθηκε στὸν λαμό του καὶ ἀρχισε νὰ τὸν φιλεῖ ἀπὸ στομα καὶ στὰ μάτια.

— Πῶλ, ψέματα σοῦ εἶπα! Τὸ ἔργο σου εἶναι ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Ποτέ μου δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ὀνειρευθῶ πὺ ταιριασμένο ὄλο γιὰ μένα. Ἄν ἤξερες πόσο δυστυχισμένη ἦρουνά μακριὰ σου! Ἄν ἤξερες πόσες προσπάθειες ἔκανα γιὰ νὰ μάθω πού βολιχόσουν! Τώρα ὅμως πού σὲ ξαναβρήκα δὲν θὰ ἀφίσω ποτέ πιά! Μὰ ποτέ! Ὅ,τι πραγματοποιεῖται καὶ οἱ δύο ἀγκαλιασμένοι σὲν ὁμοῦ τῆς δόξας πού ἀνοίγεται πρὸς ὑμᾶς καὶ πού θὰ εἶναι καὶ ἡ ἡμεῖς τῆς εὐτυχίας μας.

ZOZEF PENW

KOYBENTOTIAA

Το χρήμα

Ενας άναγνώστης μου θέτει το αιώνιον ερώτημα: Είναι ή δέν είναι το χρήμα εμπόδιον στον γάμο; Στη ζωή τα πάντα είναι σχετικά και τα πάντα εξαρτώνται από την ιδιοσυγκρασία των ανθρώπων, από τις συνθήσεις των, από τις προλήψεις των, από την κοινωνία στην οποία ζουν κ.τ.λ. Πάντως, παρά το γεγονός ότι το χρήμα δέν φέρνει απόλυτως την ευτυχία, δέν πρέπει να ξεχνούμε όμως και την παροιμία που λέει ότι όταν ή φτώχεια μπαίνει από την πόρτα ή ευτυχία φεύγει από το παράθυρο.

Στην Ευρώπη ο κόσμος παντρεύεται όταν εξασφαλίση ένα τακτικό, εστω και μικρό, μισθό. Γιατί όμως; Πρώτον διότι δέν θεωρούν την φτώχεια ντροπή, δεύτερον διότι παίρνουν γυναίκες οι οποίες εργάζονται κι' αυτές γυναίκες που δέχονται να ζήσουν στην άρχή εστω και σ' ένα δωμάτιο χωρίς να είναι κι' αυτό πολυτελώς επιπλωμένο, γυναίκες που δέχονται με το χαμόγελο χίλιες-δύο στερήσεις αρκεί να έχουν την ευτυχία να ζουν κοντά στον άνθρωπο που αγαπούν. Αλλά εκεί και οι άνδρες δέν ενδιαφέρονται τόσο για τα σχέδια του κόσμου. Δέν θεωρούν προσβλητικό το γεγονός ότι ή γυναίκα τους εργάζεται, διότι την θεωρούν σύντροφο και συνέταιρο στην ζωή τους. Φυσικά, ή προίκα υπάρχει κι' εκεί, αλλά συνήθως μόνον στους πλουσίους κύκλους, κι' όχι στην εργατική και την μεσαία κοινωνία.

Όσον αφορά για τον άναγνώστη μου, τί να του πω; Εκτός όλων των άλλων εμποδίων, ο μισθός του δέν του επαρκεί, καθώς μου λέει, για να ζήσει μόνος του και τον βοηθεί ή οικογένειά του ή οποία δέν είναι ευμενώς διατεθειμένη προς την γυναίκα που συμπαθεί. Εξ άλλου ή γυναίκα αυτή έχει σήμερα κάποια χρηματική ανεξαρτησία, την οποία θα χάσει αν τον παντρευθή. Ο χαρακτήρας της και το περιβάλλον εις το όποιον ζή δέν θα της επιτρέψουν να βοηθήσει τον μέλλοντα άντρα της. Πώς, λοιπόν, μπορεί λογικά ο άναγνώστης μου να σκεφθή τον γάμον μ' αυτήν, άπορώ. Δέν ένθουσιάζομαι ποτέ με τους γάμους που βασίζονται μόνον στο χρήμα, αλλά χρειάζεται και κάποια λογική στην ζωή και δυστυχώς κανείς από μας δέν μπορεί να ζήσει μόνον με άέρα εφόσον 2+2=4 και όχι 10. Λοιπόν;

Ας άφήση τα πράγματα όπως έ- γουν. Είναι μάλλον ευτυχής σήμερα. Ποιος ξέρει; Μπορεί να του παρουσιασθή άργότερα μια καλύτερη θέσις, με μεγαλύτερο μισθό ή με ή άποκλείη τήσόν θετικά. Κανείς δέν γνωρίζει το μέλλον του. Πάντως, αν θέλη την συμβουλή μου, ή μήν προθέσ το διά- βημα αυτό προστο εξασφαλίζει τα άπαισιότητα της καθημερινής ζωής. Αρ- γότερα θα το μετανοούσε πικρά.

ΔΟΡΑ

νοιξιάτια ανιέρ και φο έμοτα

Οι περιστάσεις επηρεάζουν πάντοτε την μόδα. Λόγω της Αγγλογαλλικής φιλίας τα Σκωτσέζικα είναι πολύ της

μόδας εφέτος. Η φούστα σχηματίζει δύο πιέτες φαρδύες, πιασμένες άρκετά χαμηλά με μια διπλή ραφή μπρός και πίσω. Βρίσκουμε τις ίδιες διπλές ραφές στο ζακετάκι. Η ζακέτα έχει κοφή ραφή στη μέση που σκεπάζεται από την ζώνη. Το φόρεμα άπαρτίζεται από μια φούστα με τσιρόντες και μια μπλούζα. Η φούστα είναι πλισσέ. Το κορσάζ γίνεται από μάλλινο ύφασμα σ' ένα από τους Σκωτσέζικους χρωματισμούς της φούστας και γαρνίρεται σ' έναν τόνο ακουρότερο.

Α νοιξιάτικο πουλ' όδε

Τα πουλ' όδεο είναι εύεργετικά την άνοιξη γιατί προστατεύουν το σώμα μας από τις άπότομες μεταβολές του καιρού. Κάτω από τα ταγιέρ, ή άργότερα με μια άπλη φούστα αποτελούν μια άμειπτη πρώην εμφάνιση. Είναι επίσης πολύ κα- τάλληλα για άπορ.

Το ΚΑΡΝΕ

Το χαριτωμένο σημερινό μας μοντέλο- κι γίνεται με βελανίτες άζούρ σε σχήμα γαγκλάν. Στελλίζεται με κουμπιά φαν-

ταί. Το μαντήλι στον λαιμό προσθέτει την νότα του άπολύτου μοντερνισμού.

Οι κόλγοες και ή μόδα

Η βιομηχανία των καλτσών έχει τό- σον εξελιχθή, που σήμερα οι γυναίκες φορούν πλέον σχεδόν όλες άραχνούφαν- τες καλτσες. Τι ώραιες που είναι, τί κα- λά που εφαρμόζουν άλλα και τί τρομερό βάσανο και έξοδο που κατήντησαν! Φεύ- γουν οι πόνοι απ' εδώ, απ' εκεί... σω- στή τραγωδία.

Ευτυχώς στας Αθήνας, εις τας παρό- δους της όδου Ερμού, υπάρχουν μερικές γυναικούλες που διορθώνουν το κακό. Όταν όμως έχουν φύγη πολλοί πόνοι, δέν τό κατορθώνουν. Εκτός αυτού, αρ- γούν να μας τις παραδώσουν και ή δια- δικασία αυτή μας στοιχίζει πολλά λεπτά.

Τυχαιώς τις προάλλες, κυττάζοντας στην βιτρίνα ενός καταστήματος άνδρι- κών ειδών, επί της όδου Σταδίου, άριθ. 43 των Αδελφών Φέστη, παρατήρησα ότι πολλές γυναίκες μπαινόβγαιναν έ- κει, και αυτό προκάλεσε την περιέργειά μου. Επληροφορήθη λοιπόν ότι εκεί έ- πιδιορθώνονται καλτσες μ' ένα ειδικό ή- λεκτροκίνητο μηχανήμα το όποιον ονομά- ζεται VITOS. Ο κ. Φέστης ανέλαβε την άντιπροσωπεία του μηχανήματος αυ- τού τό 1935. Έφερε μάλιστα κατ' άρχάς από το έξωτερικό ειδικούς τεχνίτες οι ό- ποιοι έδειξαν εις τους δικούς μας τόν χειρισμόν των μηχανημάτων αυτών.

Σήμερα πλέον των 250 κοριτσιών έ-

της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

εργολούνται σ' αυτήν την εργασία και ά- μείδονται καλά. Το έργοστάσιον των Α- δελφών Φέστη βρίσκεται εις το πρώτον πάτωμα του καταστήματος. Εκεί έπιδι- ορθώνονται οι άραχνούφαντες καλτσες των Αθίδων μας.

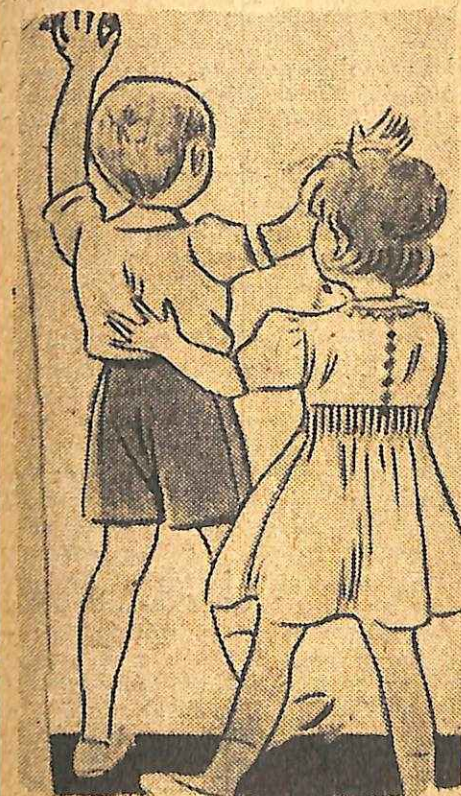
Η μηχανή VITOS είναι ένα άριστούρ- γημα στο είδος της, εργάζεται άθροβα, και σαν άστραπή περνά επάνω στις καλ- τσες, μαζεύει τους πόντους που έχουν ρυθεί και τις μεταβάλλει πάλι σε και- νουργίες.

Είχα κατά σύμπτωση, την ημέρα αυ- τή, μερικές καλτσες προς έπιδιόρθωσιν. Τις έδωσα στο κατάστημα αυτό και έμει- να κατευθυνσάμενη με την εκτέλεσιν της εργασίας και με την τιμή. Έγιναν πάλι καινούργιες. Σας συμβουλεύω να δοκιμάσετε κι' εσείς. Αν τις διάξεσθε σάς τις παραδίδουν άμέσως.

Κατάστημα Φέστη, όδός Σταδίου 43.

Παιδικό

Πολλές μητέρες θα εκτιμήσουν τα σχεδιάκια αυτά. Μια σκέτη μπλουζί- τσα, όπως οι λινές οι καλοκαιρι-

νές, αλλά από λεπτό σέτο μάλλινο ύφασμα σε γκρι, μπέζ ή και πράσινο άνοιχτό αναλόγως του χρώματος του παντελονιού.

Το κοριστάτικο φορεματάκι γίνεται επίσης από λεπτό μάλλινο ύφασμα ή από βελούδο. Οι πένσες στη μέση εί- ναι χαριτωμένες. Εξάκολουθούν όλο- τρόγυρα. Το γιανκαδάκι έμπρός τελει- ώνεται με ένα αιδόγχο από κορτονέ.

Χρήσιμες σιμολες

Όταν ιδρώνουν τα χέρια σας να τα τρίψετε κάθε δύο μέρες, με χονδρό ά- λάτι.

Εάν τα νύχια σας σπάζουν εύκολα να τα βουτάτε συχνά σε ζεστό λάδι και κάθε βράδυ να τα άλείψετε με λι- παρή ούσια.

Εάν τα βλέφαρά σας κοκκινίζουν εύκολα να τα πλένετε συχνά με ζε- στο τσάλι.

Για να μή μαζούν οι δακρυόειδες σας ποτέ να μή τρίψετε τα μάτια σας όταν ξυπνάτε. Πρέπει να προσέχετε όταν διαβάσετε, το πόσοωπό σας να βρίσκεται στην ακία για να μήν κου- ράζονται τα μάτια σας και σχημα- τίσουν ρυτίδες από το δυνατό φως.

Ποτέ να μή διαβάσετε ξαπλωμένες από κρεβάτι, αλλά καθιστές. Τίποτον δέν είναι χειρότερο για τα μάτια από το διάβασμα σε ξαπλωτή στάσι.

Σαρκοσσιανή κουζίνα

Σουπιές με σπανάκι γιαχνί.

Βράζουμε το κόκκαλο της σουπιάς, και κατόπι λίγα μαλλιά που έχει στην κοιλιά της, προσέχοντας να μή χυθή το μελάνι της διότι άνοστιζει το κρέας της. Πλέ- νουμε τις σουπιές καθαρά, τις άλατίζουμε, τις άλευρώνουμε και τις βάζουμε στην κα- τσαρόλα με κορυμνιό άνάλογο και λάδι, για να καθυστερήσουν όπως καθυστερούμε το κρέας. Όταν είναι έτοιμες, ρίχνουμε μέσα το σπανάκι πλυμένο, καθαρισμένο, κομμένο ή κάθε ρίζα σε τρία μέρη, προσ- θέτουμε την λοιπή ντομάτα, λίγο λάδι πρόσθετο, άλάτι πιπέρι, λίγο άνιθο και το άνάλογο νερό, και τις άσείνουμε να βράσουν και να μείνουν με την σάλτσα τους.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η περιποίηση των άκρων

3ον
α προηγουμένα δύο σχετικά άρθρα σας έγραφα για την αισθητική πε- ριποίηση του νεκροτέ σας και των δακτύλων, καθώς για διάφορους τρόπους άπαλλαγής των από τα διάφορα άντικαι- σθητικά τους έλαττώματα. Σήμερα συνε- χίζω.

Αν τα μπόρσα σας μαυρίζουν και ξε- ροσκάνουν από τον ήλιο, τα άλείψετε κά- θε βράδυ μ' ένα παχύ στρώμα απ' την καπνίστα σκευασία και τα κρατάτε πολυ- μένα όλη τη νύκτα μ' ένα τουλπάνι ή και λινό.

Ροδόδερο	30 γρ.
Άμυγδαλόλαδο	2 γρ.
Βενζόη	2 γρ.
Κρόκος αυγών	2 γρ.

Την κρέμα αυτή μπορείτε να τη κά- νετε υγρές σας ως εξής: Χτυπάτε στην άρχή τους δύο κρόκους των αυγών μέσα στο αμυγδαλόλαδο, κι' έπειτα λίγο-λίγο ρίχνετε το ροδόδερο άνακατεύοντας συ- νεχώς καλά. Κατόπιν με τον ίδιο τρόπο προσθέτετε και την βενζόη.

(Συνέχεια στη σελίδα 49)

Το νέον ὕφασμα ΣΟΥΕΤΙΝ

Δι' ανοιξιάτικα φορέματα Ταγιέρ και Παλτά τὸ εὐρίσκετε με δρχ. 85 εἰς τὸ
Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἐρμού 18 Α

Πρόσκλησις

Παρακαλεῖται ὁ κ. Π. Μ. Κουρκού-
λης, ἀντιπρόσωπος τῆς εταιρίας ΒΙΧ Γ' Σεπτεμβρίου 51, ὅπως διέλθῃ ἀπὸ τὰ
γραφεῖα μας δι' ὑπόθεσίν του.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Όταν ἀγοράζετε Γερμα-
νικὰς Βαφὰς «ARTI» προ-
σέχετε τὸ πακετίδιον
ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκο-
σμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και ἀνοπωλητής. Σπει-
δαπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς
κερδίζει κατὶ ἐπὶ πλε-
ον, σὰς συστήσῃ βαφὴν
ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν
δεχῇτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμή-
νητε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

ΜΠΡΕΝΤ,

Ἐλευθεραὶ ἐπαγγελ-
ματικαὶ σπουδαί.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διδασκτὰ λαϊκά, εὐ-
θηνά, λόγω τῆς κατα-
στάσεως.

Μεγάλοι ἐθνολογί-
ται πληρωμῆς. Οἰκοτρο-
φείον ὑπὸ αὐστηρὰν
οἰκογενειακὴν ἐπίβλε-
ψιν. Κανονισμὸς δίδε-
ται δωρεάν.

Μαθήματα νυκτερι-
νὰ διὰ τὰς ἐργαζομέ-
νας.

Μέγαρον ὁδὸς Πε-
τράκη 3 (Ἐρμού -
Βουλῆς). - Τηλ. 32,
700.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΙΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ-
ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Μίαν Ρωσσίδα. Τὸν χειμῶνα νὰ
πλύνετε τὸ πρόσωπό σας με λίγο χλιαρὸ
νερό, τὸ καλοκαίρι δὲ με κρύο. Δις τῆς
ἐβδομάδος νὰ τὸ ἀλείψετε με κτυπημένο
κρόκο αὐγού, ὅπως γράφω στ' ἄρθρα
μου. Τὸ θράδυ νὰ τὸ ξεκαθαρίζετε με τὴν
ἐξῆς λοσιόν:

au de roses	11 gr.
Glycerine	0 "
Eau de laurier cerise	05 "

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιήτῃ
τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Teinture de benjoin	10 "
lycerine	5 "

Δις τῆς ἐβδομάδος ἀτιμώλυτο με τί-
λιο. Γιά τις ρυτίδες τῶν κτιῶν, διαβά-
στε τὸ τελευταῖο ἄρθρο μου.

Κυρίου Ροδόττον καὶ Γε-
ωργίου. Ἐνταῦθα. Ἡ ταυτόχρονα ἀ-
ραίωσις καὶ τριχόπτωσης ποὺ παρατηρεῖ-
ται στὰ μαλλιά καὶ τὰ φρύδια σας μ' ἀ-
νησχεῖ. Περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο μου
καὶ θὰ σὰς καθοδηγήσω μετ' ἐξέτασιν.

Μικρὴν ἀπαγοητευμένην.
Ἐνταῦθα. Ἀφοῦ ραντίσατε πρωὶ καὶ
θράδυ τις ρίξες τῶν μαλλίων με τὴν κά-
τωθι λοσιόν νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐν-
τριβή:

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 gr.
Teinture de cantharides	0.60 cent
Tinture de jaborandi	50 gr.
Teinture de panama	30 gr.

Λούσιμο κάθε 10 μέρες με κατραμσά-
πουνο.

Ἐβδομαδιαῖον Φ. Τ., Παγ-
χράτι. Μετὰ τὸ ξύρισμα τὴν ἐξῆς λο-
σιόν:

Alcool blanc camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	225 "

Μ' αὐτὴν νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρό-
σωπο. Κόντρα νὰ μὴ κάνετε. Νὰ σαπου-
νίζεσθε πολὺ ὥρα καὶ με ζεστὸ νερό ποδ
τοῦ ξυρίσματος. Ὅσον ἀφορᾷ τ' ἄλλο ζή-
τημα δὲν γίνεται τίποτε διὰ τοῦ μέσου
ποῦ μοῦ γράφετε.

Ἀρὴν καὶ Ἀνυπομονοῦσαν.
Ἡ ἐρυθρότης τῆς μύτης ὅσον καὶ τὸ
κοκκίνισμα τῶν χειρῶν ἀφείλονται σὲ ἐ-
σωτερικὴ αἰτία. Τὴν μὴ καλὴ κυκλοφο-
ρία. Ὡστε νὰ εἴσθε τακτικοὶ στὸ στο-
μάχι, νὰ παίρνετε πολλὰ θερμαντικὰ
δηλ. χαμόμηλο, τσάι, φασκόμηλο. Ἐπί-
σης νὰ τρώτε ἀρκετὰ φρούτα. Ν' ἀπο-
φεύγετε τὰ πικάντικα φαγιά, τὰ τουρ-

Βάφετε τὰ
φορέματά σας
μόνον με:

ARTI

σιὰ, νὰ μὴ πλύνεσθε με κρύο νερό ἀλλ'
ὅλο με χλιαρὸ, ἰδίως τὸν χειμῶνα. Τὴν
μύτη τρις τῆς ἐβδομάδος ν' ἀπαλείψετε
ἐλαφρὰ με καμφορένιο, ἐνῶ σὲ
νυπομονοῦσα νὰ τὰ τρίβετε ἐσω-
τερικῶς ὀλίγον ἀσβέστιον. Δηλαδή
Λικίντ Κάλτσιου ἀπὸ 30 σταγόνες τὸ με-
σημέρι καὶ 30 τὸ θράδυ ποδ τοῦ φαγη-
τοῦ μέσα σὲ λίγο νερό. Ἄν δὲν παρα-
τηρήσετε σημαντικὴ βελτίωση μετὰ δι-
μηνο κοῦρα, ξαναγράψτε μου.

Α. Β. Δ. Πειραιᾶ. Ἡ πομάδα ποῦ
μοῦ γράφετε μόνο λεπτύνει τὸ τρίχωμα
καὶ δὲν τὸ ἀφήνει ν' ἀναπτυχθῇ περισσό-
τερο. Αὐτὸ δὲ, ὅταν πρόκειται ἀπλῶς
περὶ χνουδιῶν κ' ὄχι περὶ χονδρῶν τρι-
χῶν, καθὼς μοῦ γράφετε. Ἡ μόνη ριζική
κ' ἀπολύτως ἀνώδυνη μέθοδος μετὰ τὴν
ὁποῖαν θ' ἀπαλλαγῇτε ὀριστικῶς τῆς ὑ-
περτριχίας τοῦ προσώπου σας εἶναι ἡ
τελευταία μέθοδος τῶν θραγιῶν κυμάτων
ποῦ φαρμάκω. Οὐδενὶα οὐλὴ παραμένει
γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ ἡλεκτρολύσεως.

Ἄλλωστε πολὺ εὐχαρίστως θὰ σὰς δε-
χθῶ νὰ σὰς ἀφαιρέσω μερικὲς δοκιμαστι-
κῶς γιὰ νὰ πεισθῇτε μόνη σας, πόσον γιὰ
τὸν πόνο ὅσο καὶ γιὰ τις οὐλές. Κανένας
ἀπολύτως φόβος δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ἐγ-
χυροσύνη σας. Βεβαίως, πρέπει νὰ τις ἐ-
χετε ἀφίσει σ' ἓνα μέρος γιὰ νὰ μεγα-
λώσουν. Ἐλάτε οἰανδήποτε ὥραν μετὰ
10—1 ἢ 5 1/2—8. Βρίσκονται ἄρκετες
πελάτισσες μου στὸν Πειραιᾶ, ἀλλ' ἡ
πελατεία δὲν γίνετα: θέατρο... δι' εὐνο-
ήτους λόγους ἐγχευθείας.

Κάποιαν Κυρία ν. Ἐνταῦθα.
Ἐκτὸς τῆς μεθόδου τῆς ἀφαιρέσεως δι'
ἡλεκτροσμοῦ ἄλλος εἰδικὸς τρόπος δὲν
ὑπάρχει διὰ τὴν καταστροφή τῶν τρι-
χῶν.

Ζωὴν Πάτρας. Ἀφοῦ πρόκειται
νὰ ριζώτε πολὺ εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῶ
κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Νὰ μοῦ θυμί-
σατε τὸ ψευδώνυμό σας.

Ἀστρον Κολωνοῦ, Ἐνταῦθα.
Ἐφ' ὅσον εἴσθε νέα ἀναγνώστριά μας
εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῶ γιὰ μιὰ προ-
σωπικὴ ἐξέταση, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολή
σας βλέπω ὅτι τὸ δέρμα σας ἔχει χάλια.
Δέχομαι Σάβανος 40 10—1 ἢ 5 1/2
—8. Νὰ μοῦ θυμίσατε τὸ ψευδώνυμό
σας.

Χ. Σ. Ἐνταῦθα. Ἀφοῦ ἔχετε τό-
σο ξηρὰ ἐπίδερμίδα πὼς χρησιμοποιεῖτε
ἀγγουρόνερο με κολώνια καὶ λεμόνι πρά-
γματα ποῦ ἀποξηραίνουν τὴν ἐπίδερμίδα.
Ἰδίως δὲ ἡ κολώνια εἶναι καταστρεπτι-
κὴ γιὰ τὴν ἐπίδερμίδα γιὰτὶ ἐκτὸς
τῶν ἄλλων ἀφήνει στὸ πρόσωπό σας καὶ
μιὰ μαυρίλα ποῦ παραμένει ἐπὶ πολὺν
καιρὸ καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς χρή-
σεως. Κι' ὅμως πολλὲς κυρίες δυστυχῶς
τὴν χρησιμοποιοῦν, καὶ μάλιστα γιὰ ξε-
μακιγιάρισμα, μὴ γνωρίζοντας ὅτι κατα-

Τὰ φορέματά σας θα-
φόμενα με Γερμανι-
κὰς Βαφὰς «ARTI»
οὐδέποτε διακρίνον-
ται ὡς θαμμένα.

στρέφουν τὴν ὁμορφιά τους. Ἄν θέλετε,
περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο μου γιὰ-
τὶ στὸ γράμμα σας δὲν μοῦ γρά-
φετε τὴν χροιά τῆς ἐπίδερμίδος καθὼς
κι' ἄλλες ἀπαραίτητες λεπτομέρειες δηλ.
χνουδι, ρυτίδες κτλ. γιὰ νὰ σὰς γράψω
ἀναλόγως κρέμα ἢ λοσιόν.

Π. Τ. Πρέβεζα. Ἐὰν πρόκειται πε-
ρὶ τελείας φαλακρώσεως δὲν μπορῶ νὰ ἐ-
πιτύχω τίποτα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν
ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ φαρ-
μάκων. Πάντως κάνετε μέχρι τῆς ἐδῶ
ἐλευσεώς σας κάθε θράδυ μιὰ φριζὸν με
τὸ ἐξῆς φάρμακον: Τεντύρ ντέ
ζαμποραντί 50 γρ.— Τεντύρ ντέ
ντέ κινὰ 30 γρ.— Τεντύρ ντέ
Παναμά, 10 γρ.

Συλβία, Χαλκίδα. Γιά τις ρυτίδες
τις περιφερικὰς τῶν ματιῶν ἔχω γράψει
ἐπανειλημμένως καὶ σ' ἰδιαίτερως λε-
πτωμένη ἄρθρα μου. Συνεπῶς ἀν παρακο-
λουθήσατε τακτικὰ θὰ ἐδλέπατε καὶ τις
προηγούμενες ἀπαντήσεις μου. Γιά τὴν

κρέμα ποῦ μοῦ γράφετε αὐτὴ εἶναι ἡ αἰ-
τία τῶν πανάδων, ἐφόσον μάλιστα ἡ
φίλη σας εἶναι καὶ ξανθὴ δηλ. εὐ-
παθὴς στὴς ἡλιακὰς ἀκτίνες. Νὰ χρησι-
μοποιῇ γιὰ ξεμακιγιάρισμα καὶ ποδ τῆς
πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιόν: Ὡντέ ρόζ
10 γρ. αμ.— Γλυκερίνη, 40 γρ.
— Ὡντέ λωριέ σερίζ 105 γρ.

Ἐπίσης κάθε θράδυ μετὰ ἀπὸ τὴν λο-
σιὸν νὰ ἐπιτρέψῃ ἐλαφρὰ τις πανάδες με
τὴν ἐξῆς ἀλοιφή: Βαζελίνη 60 γρ.
— Ρεζορσίνη 10 γρ. αμ.— Λανο-
λίνη 20 γρ. αμ.

Σεῖς ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε κατὰ συ-
νήθειαν 4 κουτιά. Ἐξέτρε ντέ φοά
Κοοπέρ. Δηλ. ἐνέσεις. Τὸ μεσημέρι
θὰ σπάτε μιὰ ἐνέση μέσα σὲ μισὸ ποτήρι
νερό κ' ἄλλη μιὰ τὸ θράδυ καὶ θὰ τις
πίνετε στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

Σόλωνος 40

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ Ἱπποκράτους 176
Διευθυντής: Κ. ΠΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαν ἐσωτερικῶν	δρ. 250
Ἐξάμηνος	125
Ἐτησίαν ἐξωτερικῶν	Δόλ. 1.10
Ἀμερικῆς	Δόλ. 7
Γιμὴ Φύλλου	Δραχμαὶ 5

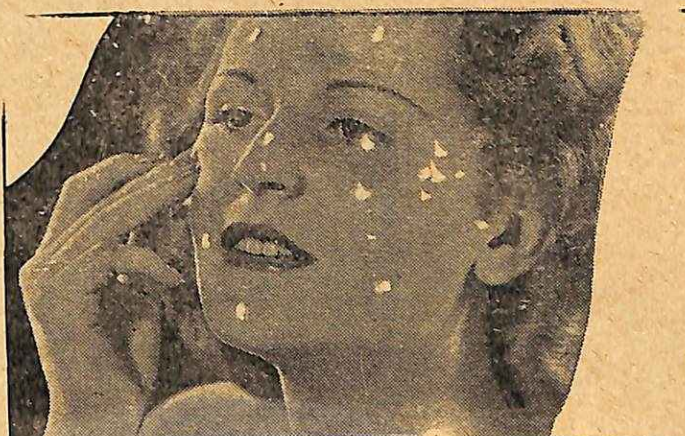
Διευθυντὴς τυπογραφίου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑ-
-ΙΔΗΣ. Σύν. Ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ Παύλου 10

Δὲν
υπόσχεται
θαύματα!

ἀλλὰ σὰς δίδει
τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ
ὡμορφιά σας ἀπέδωσε
ὅλην τὴν τὴν γοητεία

ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΙΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

8 εἰσιματὰ εἰς τὸ πρόσωπον

Με αὐτὰ ἀρχίζετε τὴν καθημε-
ρινὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος.
Μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ τὸ στέγνωμα
βάζετε μετὰ τὸ δάκτυλο λίγη κρέμα
NIVEA εἰς τὸ πρόσωπόν σας.
Τρίβετε κατόπιν τὴν NIVEA με
τὴν ἄκρην τῶν δακτύλων σας
μέχρις οὗ τοῦ δέρμα σας γίνῃ
ματ. Μόνον μὴ βάζετε πολλὴν κρέ-
μα. 6-8 στίγματα, ὅπως βλέπετε
εἰς τὴν εἰκόνα, ἀρκοῦν.

Βάφετε...

Τὰ φορέματά σας
μένει θαί με τὰ
Γερμανικὰς Βαφὰς
τοῦ Καίσαρος

ΠΑΝΑΓΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΔΗΣ 24 • ΑΘΗΝΑΙ

Κυρία μου...

..... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικώς, είναι έγκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας 'Ελληνικάς 'Εκθέσεις και εις την "Εκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σας βεβαιώσουν για τα καλά αποτελέσματα, που θα έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την κρέμα αυτή.

Ζητείτε επίμονως από τον άρωματοπώλην σας „ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ" και μη αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, που μπορούν να σας χαλάσουν το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ

